

BURMESE
CLASSIC

လေမင်းပိုပို

တစ်ခါတစ်ရံကော ရင်မှာကိတ်တန်း

သိမ်းဆည်းရမယ့်အရာ

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

တစ်နေ့ သောအခါ ...
 ကျွန်မသိပ်ချွန်တဲ့ ကောင်တလေးကို
 ကျွန်မသိပ်ချွန်တဲ့ သူငယ်ချင်းက
 ကျွန်မရဲ့ ရင်ခွင်နှစ်ခြမ်းကို ဆွဲတင်ပြီး
 အသာတလေး
 ဆွဲထုတ်နှုတ်ယူသွားလိမ့်မယ်လို့
 ကျွန်မ မထင်ခဲ့မိဘူး။
 အဲဒါထက်ကို
 ကျွန်မချွန်တဲ့ ကောင်တလေးက
 အသာတကြည် ဘေးကတောင်မိအောင်
 လိုက်သွားခဲ့လိမ့်မယ်လို့
 ပိုလို့တောင် မထင်ခဲ့မိဘူး။
 သိခွင့်ရလိုက်ချိန်မှာ
 သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ တွေ့တော့
 ဂန္ထဝင်အချစ်တစ်ခုက

www.burmeseclassic.com

လမင်းပိုမို

ဆရာအား နိုင်မတန်ဖိုးကြီးနေခဲ့ပြီ...

ကျွန်မရဲ့ တာဝန်ရှည်ကြာ အချစ်တို့ကတော့

တန်ဖိုးမဲ့ သေးသိမ် ပေးပို့ခဲ့လေရဲ့။

(၅၄:၅၄)

တစ်ခါတစ်ရံတော့

လူတွေသတ်မှတ်ထားတဲ့

သစ္စာတရားဆိုတာကြီးက

တော်တော်ခုကွပေးတယ်ဗျာ။

တစ်စုံတစ်ရာကို

တစ်ကြိမ်ဆုပ်ကိုင်ခဲ့မိဖူးတာနဲ့

တစ်သက်လုံး ဘယ်သောအခါမှ

လွတ်ချထားပစ်ခဲ့ခွင့် မရှိဘူးလို့

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ဘူး။

ဖောက်ပြန်မှုဆိုတာကို

ကျွန်တော်လည်း ရှိမှန်းတတ်တယ်

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအရာကို

ဖောက်ပြန်မှုလို့ အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်တာလဲဆိုတာ

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မရှင်းလို့

ကျွန်တော့်ထက် နားလည်တတ်ကျွမ်းသူများ
တစ်ဆိတ် ရှင်းလင်းပြကြပါလားဗျာ။

(မိုးစွဲ)

ဟင့်ဆင်း ...

တခြား ဘာကိုမှ မသိဘူး

ဘာမှလဲ မပြောချင်ဘူး

ကျွန်မသိတာက

မိုးရွေကို ကျွန်မ ချစ်တယ်

မိုးရွေကို သိပ်ချစ်တယ်။

မှန်တယ်ဆိုရင်လည်း ချစ်တယ်

မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ချစ်တယ်

တရားတယ်ဆိုလည်း ချစ်တယ်

မတရားဘူးဆိုလည်း ချစ်တယ်

ချစ်သင့်တယ်ဆိုလည်း ချစ်တယ်

မချစ်သင့်ဘူးဆိုလည်း ချစ်တယ်။

လူတွေရဲ့ မှက်လုံးတွေကိုလည်း နားလည်တယ်

ကျွန်မ လျှောက်တော့မယ်လမ်းပေါ်

ပန်းခင်းမထားဘူးဆိုတာလည်း သိတယ်

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်မ ...

မိုးရွာကိုတော့ သိပ်ချစ်တယ်။

(ထက်လှအိ)

ထိုနေ့က ရုန်းရုန်းသည် ထက်လှအိရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးပေးခဲ့သည်။ ဒီနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးရောင်က လူတိုင်းနှင့်လိုက်တဲ့အရောင် မဟုတ်ဘဲ သို့ပေမယ့် သိပ်လည်းအသားမဖြူလှတဲ့ ထက်လှအိရဲ့ နှုတ်ခမ်းထူးထူးဖူးကလေးနှင့်တော့ လိုက်ဖက်လှသည်။

“ဟဲ့ ... ရုန်းရုန်းနော်။ ငါ့ကို မလုပ်ကြံနဲ့၊ နင့်အရောင်က ကြောက်စရာကြီး၊ ငါ့အသားအရေကိုလည်း ကြည့်ဦးဟယ် ကလေးမရဲ့”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား ထက်လှ၊ နင် ငါ့ကို မယုံဘူးလား”

“မိ မိ ... နင့်ကို ငါက ဘာကြောင့် ယုံရမှာလဲ”

“ဟဲ့ ... ငါက နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ပိတ်အားတစ်စုံလေး နင် မသိတိုင်း ...”

“ဪ ... ငါ ... ဒီနဲ့ ငါးနှစ် ကင်းကွာနေပေမယ့် ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်ဟယ်၊ စာမဖတ် ဘာမဖတ် မျက်စိပိတ်ပြီး နားပိတ်ပြီး နေခဲ့တာကျနေတာပဲ”

“အေး ... အဲဒါဆို နည်းနည်းပါးပါး ယုံကြည်မှုလေး ထားဦးပေါ့၊ ငါ့မှာ အနုပညာမျက်စိရှိမယ်လို့ တွေးပေးပေါ့”

“အဟိ ... တွေးပေးလိုက်ပါပြီဟယ်”

“နင်ဝတ်မှာ မီးခိုးရောင်လေ၊ မီးခိုးရောင်နဲ့ လိမ္မော်နဲ့က Match colour ပဲလေဟယ်၊ ကဲ ... ကြည့်၊ လှလား မလှ ဘူးလား”

ထက်လှအိက မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရွန်းရွန်းစား စားကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... လှတယ်၊ လှလိုက်တာ”

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ရွန်းလက်တောက်ပနေသော ထက်လှအိရဲ့အလှကို အလှဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ ရုန်းရုန်း ကိုယ်တိုင်ပင် မျက်တောင်စင်းစိုက် ငေးမောရကာ ပင့်သက်ရွိုက်ရသည်။ လှနိုင်အားလွန်းတဲ့ ထက်လှအိ။ မဖြူလှတဲ့ အသားပေါ်မှာ လိုက်ဖက်စွာ အရောင်ရွေးထားတဲ့ မိတ်ကပ်က ညက်သိပ်နေကာ ဝင်းအိနေပါသည်။

“နင့်သတိုးသားရော နည်းနည်းလိမ်းလိုက်ပါလား”

“ဘာသတိုးသားလဲ နင်ကလည်း၊ လက်ထပ်တာကျနေတာပဲ၊ စေ့စပ်တာကို”

“ဟဲ့ ... စေ့စပ်တာလဲ သတိုးသားလောင်းပဲလေ၊ တူတူပဲ လေ”

“သူ့ကိုထားလိုက်စမ်းပါ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကို ခန်းမထဲမထွက်ခင် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အရင်လုပ်ပေးဦး၊ နင် ပဲ စီစဉ်ထားမှာဆို”

“အင်းပါ ... ရောက်လောက်ပါပြီ”

“ခေါ်လိုက်လေ”

“အင်း”

ရုန်းရုန်းက သူ့ဖုန်းကိုထုတ်၍ ဂဏန်းတစ်ခုနှိပ် လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... မိုးစွေ”

“အင်း”

“နင် ရောက်နေပြီလား”

“အေး ... ရောက်ပြီ”

“ဒါဆို အလှပြင်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ ... လာ၊ ထက်လှက ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

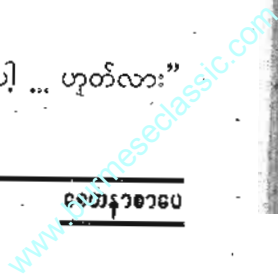
“အေး ... လာခဲ့မယ်”

ရုန်းရုန်းက ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း ...

“လာလိမ့်မယ်”

“ဓာတ်ပုံဆရာက နင်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ရင်းနှီးပါတယ်”

ခဏအကြာမှာပဲ အခန်းတံခါးကို အပြင်ကခေါက် လိုက်တဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသူကို ထက်လှအိက မှန်ကတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မှန်ထဲမှာတော့ ကင်မရာ- ကြီး လည်ပင်းချိတ်ထားသော အသားညိုညို ဆံပင်ထောင်ထောင် မျက်ခုံးမျက်လုံးမှောင်မှောင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က မှန်ထဲ ကတစ်ဆင့် ထက်လှအိကို ပြန်ကြည့်ရင်း ဝင်လာနေပါသည်။

သူကလည်း ထက်လှအိကို ကြည့်နေပေမယ့် ထက် လှအိက မျက်တောင်မခတ် ပြန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်တဲ့အတွက် သူ ကအရင် မျက်လွှာကိုစိုက်ချလိုက်သည်။ အဲဒီမျက်လွှာစိုက်ချပြီး အကြည့်ဖယ်လိုက်ပုံမှာ ပြောရခက်သော အရိပ်အရောင်တစ်ခု ပါဝင်နေလေသည်။

“မိုးဇွေ ... ထက်လှတစ်ယောက်တည်းပုံတွေ ရိုက်မယ်”

“အေး”

မိုးဇွေက မှန်ရှေ့ကနေ သူ့ဘက်လှည့်ထိုင်လိုက် သော ထက်လှအိရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဘေးက နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာတွေကိုသာကြည့်ကာ ဟိုဟာဖယ် ဒီဟာဖယ် နှင့် မြင်ကွင်းကို ရှင်းနေသည်။ အဲဒီကောင်ကလေးကို ထက်လှအိ က စူးစူးစိုက်စိုက်ပဲ လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိုးတိုးရှုန်တန် အရိပ်အယောင် တစ်မျိုးလေး တစ်ခုရှိသည်။ တခြားတွေကို ကြည့်နေရာမှ ထက် လှအိထံ မျက်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ထက်လှအိက တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်နေတာနှင့်ပဲ တိုးပြန်၍ သူက မျက်နှာတည်ကာ မျက်လုံးလွဲသွားပြန်လေသည်။ ထက်လှအိက ကောင်ကလေးကို ရယ်ချင်သွားကာ ပြုံးလိုက်မိရပါသည်။

“ရုန်းရုန်း”

“ဟင်”

“ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊ ရင်းနှီးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ ကောင်းတာ၊ နို့မို့ စိမ်းစိမ်းကြီးတွေဖြစ်နေ ရင် ငါလည်း အိုက်တင်လုပ်လို့ မကောင်းဘူး၊ သူလည်း ပုံကောင်းထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရုန်းရုန်းက မိုးဇွေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မိုးဇွေ ... ဒါ ငါနဲ့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်ချင်း လေ၊ ထက်လှအိတဲ့”

“ဪ ... အင်”

“ငါ နင့်ကိုပြောဖူးပါတယ်၊ ဒီမှာ ကျောင်းပြီးပြီးတော့ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားဆက်တက်နေတာလေ၊ ပြန်ရောက် လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ သူ့သတို့သားလောင်းနဲ့က လည်း စင်ကာပူမှာပဲ တွေ့လာကြတာလေ၊ ငါနဲ့မတွေ့တာ ငါးနှစ်ရှိပေမယ့် အရမ်းခင်တာ၊ နင်လည်း ငါနဲ့လိုပဲ ရင်း ရင်းနှီးနှီးခင်ပေါ့”

မိုးရွေက ခေါင်းဆတ်ရင်း ထက်လှအိကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် လုံးဝမလွဲမဖယ် တောက်လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ ထက်လှအိနှင့် အကြည့်ချင်းအဆိုင်မှာ သူ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပြန်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်ရပြန်သည်။

မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးရွေ။

ဝင်လာကတည်းက မှန်ထဲကနေတစ်ဆင့် ဒီမျက်နှာလေးတွေ့လိုက်ကတည်းက သူ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိပါသည်။ ဘာဖြစ်တာမှန်းတော့ သူ မသိ။ ဒီကောင်မလေးကို သူ မကြည့်ပဲမကြည့်ရဲသလို ဘာကြောင့်ဖြစ်နေမိတာလဲ။ သူက ဓာတ်ပုံဆရာလေ။ ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတာလောက် ကောင်မလေးအချောအလှတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ရတဲ့သူစား ရှိလို့လား။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်မှအဆုံး။ နည်းနည်းလှတဲ့သူရယ် များများလှတဲ့သူရယ် အရမ်းကိုလှတဲ့သူရယ်။ တစ်ချိန်လုံး အလှစာရားအမျိုးမျိုးကို ခံစားထိတွေ့နေရတဲ့ သူပဲလေ။ ဒီအလှတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးတော့မှပဲ လှသထက်လှအောင် ကိုယ့်ဘက်က ဖန်တီးပုံဖော်ပေးရတဲ့ အလှပုံမျိုးကိုလုပ်နေပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မကြည့်ရဲဘူးဆိုတာမျိုး ရှိသင့်လို့လား။

“ထက်လှ ... ဒါက မိုးရွေတဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“ငါ ထွက်သွားပြီးမှ နင် အသစ်ရတဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့နော်”

“အေးပေါ့”

“အရမ်းခင်တာလား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နင် ငါ့ကို အွန်လိုင်းမှာ တစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးဘူး”

“အင်းလေ၊ နင်နဲ့ငါကလည်း အွန်လိုင်းမှာ အမြဲတွေ့နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်လတစ်ခါလောက်ပဲ တွေ့တာကိုး၊ တွေ့တုန်းလည်း စကားမစပ်မိဘူးလေ”

ထက်လှအိက မိုးရွေကို ပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဟိုလေ ‘ကို’တွေ ဘာတွေ မတပ်ဘဲ ရုန်းရုန်း ခေါ်တဲ့ အတိုင်းပဲ မိုးရွေလို့ခေါ်ရင် ရမလားဟင်”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ ခေါ်ပါ”

“ကဲ ... မိုးရွေ၊ ထက်လှ ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ထက်လှက ခုလိုမျိုး မိတ်ကပ်ပုံပြင်ခဲတော့ ပြင်ဖြစ်တုန်း လှလှလေး ရိုက်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ”

ထိုစဉ်တုန်းက ရုန်းရုန်းသည် မိုးရွေစကားနည်းနေတာကို သတိမပြုမိလှ။ မိုးရွေ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးက စကားခပ်များများကောင်လေး။ သူသိ သူတတ် သူဆရာ။ ရုန်းရုန်းကိုဆို

ဇနီးအိမ်ထောင်ထွက်ကြသည်။ ပြစ်တင်စေဖန်ဆုံးမ။ ဟောဟောခိုင်း
ခိုင်း ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် နိုင်လွန်း၍ နားကိုညည်းယူရတဲ့သူ။ သူ
ထံ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ မိုဒယ်လ်မလေးတွေသည် မိုးရွေကို ဟောက်
တတ်တဲ့ဓာတ်ပုံဆရာအဖြစ် ကြောက်ကြသည်။

မိုးရွေ အသံတိတ်နေတယ်ဆိုတာသည် အလွန်တရာ
ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ထူးခြားလှတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပေမယ့် ရုန်းရုန်း ကိုယ့်
အာရုံနှင့်ကိုယ် သတိမပြုမိပဲရှိခဲ့သည်။ ထက်လှအိကို ကိုယ်နေဟန်
ထား လှပအချိုးကျအောင် ကိုယ်ပါကူညီပြုပြင်ညွှန်ကြားပေးနေ
ရင်း အာရုံများနေခဲ့လေသည်။

ရဲဖန်ရဲခါ မိုးရွေရဲ့စတူဒီယိုကိုသွားကာ မိုးရွေ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်တာကို ရုန်းရုန်း ထိုင်ကြည့်နေဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် နာမည်
ကျော် လှတီးပတ မိုဒယ်လ်မလေးတွေကို ရိုက်ရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့်
ရုန်းရုန်းက အခန်းထောင့်မှာ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်သလို အစွင့်သား
လေး သွားထိုင်နေလေ့ရှိတတ်သူပင်။

အဲဒီအခါကျ ထိုအနီ မိုဒယ်မလေးတွေကို မိုးရွေ
ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲဆိုတာကို ပိုက်စိပ်တိုက် အကဲခတ်ရသည်။
ဒီနေ့မှာတော့ ထိုသို့အကဲခတ်မိသည်မှာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေ
လို့တော့မဟုတ်။ ထက်လှအိ ဆိုတာ ရုန်းရုန်းရဲ့သူငယ်ချင်းအရင်း
ဖြစ်နေလို့အပြင် ဒီကနေ့ဟာ ထက်လှအိရဲ့ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲဖြစ်
နေသေးလို့ပင်။

မိုးရွေအပေါ် အလွန်အမင်း သဝန်တိုတတ်တဲ့
ရုန်းရုန်းဟာ ခုချက်ချင်းလက်ငင်း စေ့စပ်မင်္ဂလာကျင်းပနေတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်၍တော့ သဝန်မတိုမိတော့
ဘဲ ရှိခဲ့တာပင်။ ခါတိုင်းလို မိန်းကလေးဘက်ကိုလည်း အကဲလေး
တောင် ခတ်မနေမိ။ သူ့ချစ်သူနဲ့သူ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး
စေ့စပ်ပွဲဆင်နွှဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လျှပ်တစ်ပြက်
တွေ့တဲ့ သာမန်ဓာတ်ပုံဆရာကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မည်သို့မျှ
စိတ်ညွတ်မည်မှ ထင်စရာမရှိဘဲ။

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်ကတည်းက မာမိတို့ လင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြီးအကျယ်ပြိုင်ဆိုင်ပွဲတွေဟာ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး အကြား မသိချင်အဆုံးပေ။ အိမ်မှာချက်တဲ့ဟင်းကအစ စိန်ဝယ်တာတဆုံး တစ်ခုမကျန် ပြိုင်ဆိုင်ကြတာပင်။ ကလေးမွေးကြတော့လည်း ဒက်ဒီအစ်ကိုကြီးမိန်းမက သမီးချည်းနှစ်ယောက်မွေးတော့ မာမိက သားမွေးနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာ။

ကိုယ်ဖန်တီးမရတဲ့ ကုသိုလ်ကံတရားနဲ့တော့ ယှဉ်ပြိုင်လိုမှ မရနိုင်တာပဲ။ မာမိလည်း သမီးဖြစ်သူ ထက်လှအိကိုပဲ မွေးလာသည်။ အဲဒီတော့ တစ်ခါ ကလေးချင်း အချောအလှပြိုင်ကြ။ ကျောင်းထားတော့ စာတော်ပြိုင်ကြ။ သမီးကို လာကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေရဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါပြိုင်ကြ။

ခြံဝင်းကြီးတစ်ဝင်းထဲမှာပဲ မြေကိုမခွဲစိတ်သေးပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တိုက်တစ်လုံး နေကြတာမို့

တစ်ယောက်ဘာလုပ်လဲ၊ ဘာဝယ်လဲ၊ ဘယ်သွားလဲ၊ ဘာထူးလဲ၊ အကုန်မသိချင်လို့မှ မရတာ။ ထက်လှအိသည် သူ့ရဲ့အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်နနလှ၊ တင်ယုယုလှတို့နှင့် မွေးကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ပြိုင်ဆိုင်လာခဲ့ရပါသည်။

မမနန ဂရိတ်သူဌေးသားတစ်ယောက်နှင့် ဖူးစာဖက်သွားတဲ့အခါ ပိုဆိုးပါတော့သည်။ မာမိဟာ ထက်လှအိ ထားရမည့် ရည်းစားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကွင်းဆင်းလေ့လာဖွေရှာခဲ့တာပင်။ တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်ကာလတစ်လျှောက်မှာ ထက်လှအိသည် အမေနှစ်ယောက် သဘောတူ Arranged လုပ်ယူတဲ့ ရည်းစားလေးတစ်ယောက် ထားဖူးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကောင်လေးအမေကလည်း ထက်လှအိကို အရမ်းသဘောကျ။ မာမိကလည်း ကောင်လေးကို အရမ်းသဘောကျ။ ဘာယက်ရှင်နှစ်ယောက်က သွေးအေးအေး။ ကျောင်းမပြီးခင်ပဲ ကောင်လေးက သူ့ မြတ်နိုးတဲ့ နောက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရည်းစားထပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

မာမိသာ ဆတ်ဆတ်တွေခါနေခဲ့ပြီး ထက်လှကတော့ သူတို့စုံတွဲနှင့် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်နိုင်လေသည်။

ဒီတစ်ခါ တွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့၊ စေ့စပ်တဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ သူ့ရမောင်ကိုကျတော့ မာမိတစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောဆန္ဒချည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒလည်း တချို့တဝက် ပါဝင်ရွေးချယ်တာပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း အသက်နှစ်ဆယ့်လေး နှစ်ဆယ်လီး

ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဘဝကို ဟိုးအမြင့်ထက်ဖျားမှသာ စီးမိုးသိမ်း ပိုက်ထားလိုတဲ့ဆန္ဒမျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း ရှိလာသည်ပင်။

ဒီလောက်ပြိုင်ဆိုင်တဲ့ ကြီးတော်၊ ဒီလောက်ပြိုင်ဆိုင် တဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲတွေ၊ ဒီလောက်ပြိုင်ဆိုင်တဲ့မိခင်နှင့် ကြီးပြင်းလာ ခဲ့မှတော့ အဲဒီဓာတ်တွေ ထက်လှထံ အနည်းအကျဉ်းတော့ကူး ဆက်သည်ပင်။ မာမိစကားတွေ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်းက ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းသူရမောင်လို လူစားမျိုး ကို ရွေးချယ်မိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့တော့တာပင်။

မင်းသူရမောင်လို ယောက်ျားလေးမျိုးဟာ ဘယ် သမီးရှင်မျိုးမဆို ဝေါနဲ့ထမ်းပင့်ချင်မည့် သမက်လောင်းမျိုး၊ ဘယ်ကောင်မလေးမဆို ကြာကြာမူမနေရဲမည့် ချစ်သူလောင်းမျိုး။ အဲဒီလူမျိုးက ထက်လှအိကိုမှ တစ္ဆေလမ်း ချစ်ခင်တာ ဆိုတော့ လဲ။

မင်းသူရမောင်က ထက်လှအိ အချစ်ကိုရဖို့ လိုက် ယူခဲ့တာ သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင်မှပါ။ ထက်လှအိ အဖြေပြန်ပေးဖြစ် တာက လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကမှ။ အဲဒီအဖြေပေးချိန်ကိုပဲ စောင့် နေပုံရတဲ့ မာမိဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာ နှင့် လူကြီးချင်း ရွေ့လမ်း ငွေလမ်း ဖောက်ဖို့ စိုင်းပြင်းတော့တာ ပင်။ ဟိုတစ်ဖက်က အမေကလည်း သူ့သား သုံးနှစ်သုံးမိုး စွဲစွဲ လမ်းလမ်း လိုက်နေကတည်းက ထက်လှအိကို သိပြီးသား၊ နှစ်လိုမှုရှိပြီးသားပါ။

ခြောက်လအကြာမှာ စေ့စပ်ဖြစ်တာကတော့ အမေ နှစ်ယောက်နှင့် မင်းသူရမောင်တို့ရဲ့ သဘောဆန္ဒ။ ထက်လှအိဖို့ က ချစ်သူနှင့် စေ့စပ်ရဟုလျှောက်ဆိုသော်လည်း ရင်မခုန်လှဘဲ ရှိနေ သည်မှာ ဆန်းသည်ပြောချင်လည်း ရတာပင်။ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားလှသေးတာလည်းပါသည်။

“တိ တိ ... တိ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးဆီ မျက်လုံးလေးရွှေ့ကာ ကြည့်လိုက်တဲ့ ထက်လှသည် Screen ပန်းခရမ်းပြာရောင် မီးအလင်းလေးထဲမှာ Moe Sway ဆိုတဲ့ စာ လုံးလေးကို လှမ်းမြင်သည်။ တစ်နေ့က ကတည်းက သူပေးခဲ့တဲ့ ကတ်လေးထဲက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ထက်လှဖုန်းထဲ နာမည်နှင့် အတူ သွင်းဖြည့်ထားပြီးသားလေ။

“မော်မော်”

“ရှင်”

“ဒီကိုလာစမ်း”

“ဟုတ်”

“ငါ ဖုန်းဖွင့်ပေးမယ်၊ နင်ပြော၊ မမထက်လှ ရေချိုးနေပါ တယ်၊ မှာခဲ့ပါလို့ပြော၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်”

သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ လက်တိုလက်တောင်းမလေး မော်မော်ထံ ဖုန်းလည်းဖွင့် စပီကာပါ တစ်ခါတည်းဖွင့်ကာ သုမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို ... ပြောပါရှင်”

ကောင်မလေးအသံက ကလေးသာသာ မပီကလာ ဖြစ်နေလို့ထင်သည်။ တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် အသံတုံ့နေသေးပြီး မှ ...

“ခါ မထက်လှအိဖုန်းလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မမထက်လှ ရေချိုးနေပါတယ်”

“ဪ”

“ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဪ ... ကျွန်တော် ... ဟို ...၊ ခဏနေမှပဲ ထပ်ဆက် ပါမယ်”

“ဘာကိစ္စလို့ ပြောထားပေးရပါမလဲရှင်”

“နေပါစေ ... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်လိုက်ပါ မယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းကျသွား၍ မော်မော်က ထက်လှ လက်ထဲ ဖုန်းလေးလှမ်းထည့်ကာ ...

“ပြန်ဆက်မယ်တဲ့ မမ”

“အေးပါ ... ငါ ကြားပါတယ်”

စပီကာနှင့် နားထောင်လိုက်တော့ သူ့စကားကို ဘေးလူတစ်ယောက်လို ကြားရသည်။ အဲလိုနားထောင်ကြည့်ချင်

တာ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် သူ ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်မှာကိုသိ၍ ထက်လှ မနက်ကတည်းက ဖုန်းသံမျှော်နေ ခဲ့မိတာလေ။ ဒီလိုပဲ စပီကာဖွင့်ပြီး သေးကပဲ နားစွင့်ဖို့ ကြိုတင် စိတ်ကူးစီစဉ်ထားတာ။

သူကကော ...

“ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံမိုးစွေပါ။ ဓာတ်ပုံတွေရကြောင်း ဆက်တာပါ” ဘာဘာညာညာ ပြောခဲ့လို့ရတာပဲ။ ဘာကြောင့် ဘာမှမမှာခဲ့တဲ့ ခဏနေမှ ပြန်ဆက်မယ်ချည်း ပြောသွားရတာလဲ။ မဖြစ်မနေ တိုက်ရိုက်ပြောရမှကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထက်လှအိရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက အလိုလိုပြုံးလာမိ သည်။

အဲဒီနေ့က ထက်လှ တစ်ယောက်တည်း ပုံတွေရိုက် နေတုန်း ရန်းရန်းကို မာမီက လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့ဆံထုံးအချောသတ် ခေ၍ ရန်းရန်း မာမီအခန်းကူးသွားရပါသည်။ အခန်းတံခါးတော့ ဖောင်းလင်းဖွင့်ထားပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ထက်လှနှင့် မိုးစွေပဲကျန် ခဲ့သည်။ အခန်းပြင် တံခါးဝနားမှာတော့ ထက်လှရဲ့လက်တို့ လက်တောင်းလေး မော်မော်က ကြမ်းပေါ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်စောင့် နေတာ ရှိပါသည်။

ရန်းရန်းမရှိတော့တဲ့အခါ မိုးစွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုတို့ ပို အသက်ပါလာသလားလို့ ထက်လှက ထင်မိသည်။ ခုနက ခပ် နို့နို့ရိန်လေးလို ဖြစ်နေရာက ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် သွက်လက်တွေ့ပူ

က သူက အသက်ပါလာသည်။ ရိုက်ချက်တွေကလည်း ပိုပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ဟန်မူရာတွေလုပ်ရင်းက နဖူးစပ်မှာ ချွေးဥလေး ဖို့လာတဲ့ ထတ်လှကိုပင် Tissue Box မှ တစ်ရှူး ဖြတ်ယူ ကမ်းပေးလိုက်သေးတာ။

အဲသလို တက်ကြွသက်ဝင်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာလေး ဟာ သတို့သားလောင်း မင်းသူရမောင် ရောက်လာကာ နှစ်ယောက် တွဲပုံတွေ ရိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သိသိသာသာကြီး သံပတ်ကုန် နှေးတုံ့လေးကန်သွားခဲ့ပြန်တာလေ။ အဲဒီနောက်တော့ မိုးရွေဟာ ထက်လှကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် မကြည့်တော့ ပြန်။

ပွဲပြီးအထိ သူ ရှိခဲ့ရသည်။

ပြန်ခါနီး သူ့ကတ်ကို ထက်လှက တောင်းယူရင်း...

“ပုံတွေ ဘယ်တော့ရမလဲ မသိဘူး”

“သန်ဘက်ခါလောက် ကျွန်တော် ...”

“ကိုယ်သွားယူလိုက်မယ်လေ ထက်လှ”

“ဟင့်အင်း ... ထက်လှပဲ အရင်လိုချင်တယ်၊ မိုးရွေ ...

ထက်လှဆီပဲ အရင်ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“ဒါဖြင့် လာခေါ်ပေးရမလား၊ သွားရွေးဖို့”

“အဲဒီကျလိုအပ်ရင် ထက်လှ ပြောမယ်လေ ကို၊ မိုးရွေ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထက်လှဆီကိုတော့ အရင်ဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်”

ထက်လှအိက သက်ပြင်းတစ်ချက်မူတ်ထုတ်လိုက် ပါသည်။ သူ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်တာ ဘာကြောင့်ရင် ထဲမှာ မောကျပ်ကျပ် ဖြစ်သွားရတာလဲ။ ထက်လှက ဖုန်းလေးကို ခုနနံပါတ်ပြန်နှိပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

ချက်ချင်းပဲ ဖွင့်ထူးလိုက်သံတွင် အသက်ရှူသံပင် ကပ်ပါနေသည်။

“ထက်လှပါ ... မိုးရွေ”

“ဟုတ် ...၊ ဟိုလေ ... ဓာတ်ပုံက စီဒီတော့ရပြီဗျာ၊ ပုံတွေ က တအားများနေတော့ ကောင်းတာလေးတွေ ပြန်ချိုက်စံ လုပ်ပြီးမှ ကူးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ နို့ပို့ရင် တစ်မျိုးတည်း လည်း ပုံတွေထပ်နေမယ်လေ၊ အဲဒါ”

“အဲဒါ !!”

“အဲဒါ ပုံတွေကို ကျွန်တော့်ဘာသာရွေးပြီး ကူးလိုက်ရ မလား၊ ထက်လှကိုယ်တိုင် ရွေးဦးမလားလို့ပါ”

“ထက်လှရွေးပေးလို့ရရင် ရွေးချင်တယ်”

“ရတယ်လေ ထက်လှ၊ စတူဒီယိုကို ထက်လှလာရွေး မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထက်လှဆီ ကျွန်တော် လာပို့ရမလား”

“အပန်းမကြီးရင် မိုးရွေ လာပို့ပါလား၊ အိမ်မှာလက်ပံတော့ပဲ နဲ့ ကြည့်ရွေးရင် ရမယ်မို့လား”

“ရတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အခုလာမလား၊ မိုးရွာ အားလား။”

“ဟုတ် ... အားပါတယ်”

“ဒါဆို ထက်လှ စောင့်နေမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်အကြားက Conversation တွေဟာ သူစိမ်းဆန်မနေဘဲ ရိုးရိုးစကားလေးတွေပေမယ့် ရင်းနှီးမှုနဲ့ သွေးနွေးပူကြနေတယ်လို့ ထက်လှအိ ထင်မိသည်။ သိပ်မကြာခင် အချိန်တိုအတွင်းမှာပဲ မိုးရွာက သူ့ရဲ့အနီရောင်ဂျစ်ကားကလေးနှင့် ရောက်လာပါသည်။

ညှော်ခန်းမှာပဲ ထက်လှရဲ့ Laptop လေးနှင့် စီဒီထဲကပုံတွေကို ရွေးကြသည်။ လူချင်းကလည်း နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေခဲ့သလို ရယ်ကာမောကာနှင့်လည်း တရင်းတနှီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နီးကပ်နေတဲ့ မိုးရွာရဲ့ဆံပင်ဖွာဖွာလေး၊ မျက်တောင်မည်းမည်းလေးတွေ၊ ပါးပြင်လေး၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိထားတတ်တဲ့ သူ့အကျင့်၊ မောက်စံနှိပ်နေတဲ့ ရှည်သွယ်သော သူ့လက်ချောင်းများ၊ ပုံပန်းကျနပြီး သွေးရောင်လျှမ်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့လက်သည်းတွေ။

တစ်ခုချင်းစီကို ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အာရုံဝင်စားနေတာလဲ၊ သတိပြုမိနေတာလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်ရင်း ထက်လှသည် ဘဝတစ်သက်မှာ ဆန်းကြယ်သိမ်မွေ့သော ခံစားချက် အရသာတစ်မျိုးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် တသိမ့်သိမ့်ခံစားခဲ့ရလေသည်။

“ထက်လှ ... ပုံတွေ သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း ... ထက်လှ ဒီလိုအလှတွေပြင်ပြီး ဓာတ်ပုံမရိုက်ဖူးဘူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တာလည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ စင်ကာပူမှာ ထက်လှနဲ့တူနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်တာ အရမ်းဝါသနာပါတာ၊ အပတ်တိုင်း အလှတွေပြင်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တယ်၊ ပြီးရင် facebook မှာတင်တယ်၊ ထက်လှကတော့ သူ့ကိုရယ်နေရတာ၊ ပုံတွေတင်လွန်းလို့”

“ထက်လှ Face book မှာ ဘာနာမည်နဲ့လဲ”

“Htet Hla ဝဲ”

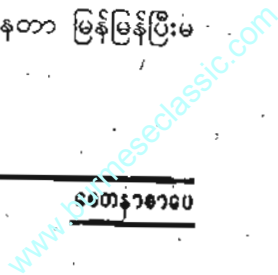
“ကျွန်တော် လာ Add ရင် လက်ခံပေးမလား”

ထက်လှနှင့်သူ နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်မိရင်း ...

“အင်းလေ ... လက်ခံမှာပေါ့၊ Why not ? ”

မိုးရွာက ထက်လှထံမှ မျက်လုံးလွှဲပြီး ဓာတ်ပုံတွေကိုပဲ အာရုံစိုက်ကာ ကြည့်ရွေးနေပါသည်။ ထက်လှကတော့ Laptop ရဲ့ စကရင်ပေါ် မျက်လုံးတစ်ချက်တစ်ချက်၊ မိုးရွာမျက်နှာကို မျက်လုံးတစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးကြည့်နေမိတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့အားတွေသင့်နေမိကာ စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ သူ ရွေးချယ်နေတာ မြန်မြန်ပြီးမသွားပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေခဲ့မိတာ။

“ဒါလေး ယူလိုက်မယ်နော်”

“ဒါလေးလည်း ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါရော ထက်လှ”

သူ့စကားတွေကို ထူးထူးထွေထွေ စကားမပြန်ဖြစ်

ဘဲ “အင်း” “အင်း” နှင့်သာ ခေါင်းလိုက်ညိတ်နေခဲ့မိသည်။

“တိတိ ... တိတိ”

“ဟယ်လို”

“ထက်လှ ... ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ် ... အင်း ... ပြော”

“ဓာတ်ပုံတွေ ရပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... ခုပဲ မိုးရွေက ရွေးကူးမယ့်ပုံတွေ စီဒီထဲက ချွှဲကံစံလုပ်နေတယ်”

ထက်လှစကားကြောင့် မိုးရွေက အနည်းအကျဉ်း

အာရုံပျံ့ကျသွားပုံပင်။

“မိုးရွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မိုးရွေဆိုတာ အဲဒီနေ့က ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ဖတော်ဂရာဇာလေ”

“အော် ... ထက်လှက သူ့စတူဒီယိုရောက်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း ... မိုးရွေက ထက်လှအိမ်မှာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်လည်း လာခဲ့မယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း ဝိုင်းချွဲကံစံလုပ်လို့ ရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ရတယ်၊ ပြီးတောင်ပြီးနေပါပြီ၊ ကို မလာနဲ့တော့”

“လာခဲ့မယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း ရွေးချင်တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ခုပဲ ပြီးနေပြီ ကို၊ ထက်လှရွေးလိုက်တာလည်း ကိုရွေးလိုက်သလိုပဲပေါ့၊ ကူးပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ ရမှပဲ ကို အေးအေးဆေးဆေးကြည့်တော့”

ထက်လှ အသံလေးက စိတ်ပဲမရှည်လှချင်သလိုလို၊ ညည်းညည်းညူညူလေးလိုလို နဲ့ ဆိုးဆိုး။

“လာချင်ရင် နောက်မှ အေးဆေးလား၊ အခုကပြီးတော့မှာ၊ ဒါပဲနော် ကို၊ ထက်လှတို့ ဆက်ရွေးလိုက်ဦးမယ်”

ထက်လှဟာ ပြောလည်းပြီး ဖုန်းလည်းပိတ်။ မိုးရွေလှမ်းအကြည့်မိတွင် ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ဟိခနဲ ရယ်မောလိုက်ပါသေးသည်။

“ဟို ... တစ်ယောက် ... ကို ... မင်းသူရမောင် ရွေးချင်လို့လား၊ ကျွန်တော်စောင့်ပေးမယ်လေ ထက်လှ”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လာရွေးမနေနဲ့ တော့လို့ ပြောပြီးပါပြီ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ထက်လှအပြောကြောင့် မိုးရွေက တစ်ချက်ပြီးရယ်

ရင်း ...

“သူလည်း သတို့သားလောင်းဆိုတော့ဗျာ”
 “အို ... နေပစေပါ။ ထက်လှလည်း ကောင်းတာတွေရွေး
 မှာပဲလေ။ ဘယ်သူရွေးရွေး ကောင်းတာလေးတွေချည်းရွေး
 မှာပါပဲ မိုးရွေ့ရယ်၊ မထူးပါဘူး။”

ထက်လှရော မိုးရွေ့ရောဟာ ဧည့်ခန်းရဲ့ပါကေးကြမ်း
 ခင်းတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတာပါ။ မှန်စားပွဲလေးပေါ်က Laptop
 ကို နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်နေကြတာပါ။ အဲဒီအချိန်ကာလကလေး
 ဟာ နာရီပေါင်းများစွာတော့ချိပြီး မကြာညောင်းပေမယ့် ထက်လှ
 ရဲ့နှလုံးသားတို့ကို ပူနွေးလာခဲ့စေဖို့ အထိတော့ လုံလောက်သည်။

တကယ်ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မင်းသူရမောင်ကို
 လုံးဝရောက်မလာစေချင်ခဲ့တာဟာ သစ္စာစကားပင်။ ခုအတိုင်း
 လေးမှာ ထက်လှ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ပျော်ရွှင်နေပါသည်။

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆို ရပြီထင်တယ်၊ စုစုပေါင်း ပုံ ၁၂၀
 ရှိတယ် ထက်လှ”

“အင်း ... တော်ရောပေါ့၊ မိုးရွေ့ နှစ်စုံကူးပေးနော်၊
 ဟိုဘက်ကိုတစ်စုံ၊ မာမိုဖို့တစ်စုံ”

သူ့ဖို့ရယ်လို့မပြော မာမိုဖို့တဲ့။ မိုးရွေ့က ပြီးမိသည်။

“ထက်လှ လာရွေးမယ်လေနော်”

“လာခဲ့လေ ထက်လှ၊ အလုပ်များနေရင်တော့ ကျွန်တော်
 လာဖို့ပေးလို့လည်း ရပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာအလုပ်များစရာရှိလဲ၊ အရမ်းအလုပ်အားနေ
 တာ မိုးရွေ့ရဲ့၊ ထက်လှပဲလာခဲ့ပါ့မယ်၊ မိုးရွေ့ မုန်းဆက်
 နော်”

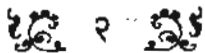
“ဟုတ်”

နှုတ်ဆက်သော မျက်ဝန်းများ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဆုံစည်း
 ငြိတွယ်မိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးရွေ့သည် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်အသေးလေးတွေကို တစ်ခုချင်းကောက်ကြည့်နေတဲ့ ရုန်းရုန်းဘက်ကို ကျောခိုင်းရင်း အလုပ်များချင်ယောင်ဆောင်နေရာမှ ရင်ထဲမှာ မလုံမလဲ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“နင့်အယ်လ်ဘမ်လေးတွေက အကောင်းတွေပါလား၊ ထက်လှ ပေးထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် ... နင့်ဟာနင် ဝယ်ထည့်ထားတာပေါ့”

“အေး”

“ဟင် ... ဘာလို့ ဈေးကြီးတဲ့ အယ်လ်ဘမ်တွေနဲ့ထည့်ရတာလဲ”

“အာ ... နင်ကလည်း၊ ဘယ်ကဈေးကြီးရမှာလဲ၊ သူများ ကြားရင် ရယ်ချင်စရာ၊ အပေါစားပဲဟာကို”

“အေးပါ ... အပေါစားတော့ အပေါစားပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းက ဟို ... တစ်အုပ် နှစ်ရာတန် ဟိုကတ်ထူပါး လေးတွေနဲ့ ထည့်ရင်ထည့်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် နင် ဒီတိုင်း အိတ်နဲ့ပဲထည့်ပေးလိုက်တာတောင် ရှိတာပဲဟာကို”

“ဪ ... ထက်လှအိမ်ကကျတော့ နင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ လို့ပါ ရုန်းရုန်းရယ်”

“ငါသူငယ်ချင်းဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလည်း သူတို့အိမ်ရောက်တော့ သူတို့က စပါယ်ရှယ်အယ်လ်ဘမ် ကြီးထဲထည့်ပြီး ဒါတွေကို လွှင့်ပစ်မှာပဲလေ၊ နမြောစရာ ကြီးလေ၊ ပြန်ဖြုတ်ထားမလား”

“ထားလိုက်ပါ ... နင်ကလည်း”

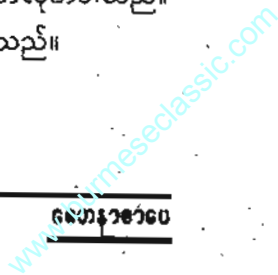
ရုန်းရုန်းက အယ်လ်ဘမ်လေးတွေအောက်က စက္ကူ အိတ်အညိုကြီးနှင့် ထည့်ထားသော အကြီးကြီးကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ တို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ မိုးရွေ့က သက်ပြင်းရွိုက်ကာ အသက် အောင့်ထားလိုက်မိ၏။

“ဟင် ... တစ်ယောက်တည်းပုံကြီး”

လှပလွန်းအားကြီးတဲ့ ထက်လှအိရဲ့ တစ်ယောက် တည်းပုံကြီးကိုကြည့်ရင်း ရုန်းရုန်းက ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ မိစ္ဆာကလည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ... မိုးရွေ့”

“ဘာလဲဟ”

“ကဲ ... နင် ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါ။ ငါ့ကိုကြည့်ဖြေစမ်းပါ”
“နင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အလုပ်များနေတဲ့သူကို၊ ကဲ ... ဘာလဲ”

တကယ်တော့ ရုန်းရုန်းနှင့် မျက်နှာချင်းသိပ်မဆိုင်ချင်။ ရုန်းရုန်းဟာ သူ့ရင်ထဲကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထွင်းဖောက်သိမြင်နိုင်လွန်းတဲ့သူပါ။ သူ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ရုန်းရုန်းကို လိမ်ညာဖုံးဖိထားလို့မရဘဲ သိပ်မကြာခင် ရုန်းရုန်းက သိသွားမြဲထုံးစံ။ ရိပ်မိမြဲထုံးစံ။

“ဒီပုံက ! ”

“လက်ဆောင်ပုံကြီးချဲ့ပေးတဲ့ပုံလေ ... နင်ကလဲ”

“ဟဲ့ ... စေ့စပ်ပွဲပုံလေ၊ ပုံကြီးချဲ့ပေးတာက စုံတွဲပုံဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဪ ... ဘာလဲ၊ နှစ်ပုံချဲ့ပေးတာလား၊ စုံတွဲတစ်ပုံ တစ်ယောက်တည်း တစ်ပုံလား”

“ဒီတစ်ပုံပဲ”

“ဟဲ့”

မိုးရွေ့က ကျောပြန်ခိုင်းကာ ကွန်ပျူတာထဲပဲ အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... စေ့စပ်ပွဲပုံတွေ ရိုက်တဲ့ဟာ၊ စုံတွဲပုံကူးချဲ့ပေးရမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုရင်တော့ စုံတွဲပုံပဲကူးချဲ့ပေးရမှာပါလေ၊ အခုက မင်္ဂလာဆောင် မဟုတ်လို့ပါ”

“ဟယ် ... မင်္ဂလာဆောင်မဟုတ်လည်း စေ့စပ်ပွဲဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်လိုသဘောပဲလေဟယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပုံမှာ နင် စုံတွဲပုံကူးချဲ့ပေးတာပဲ”

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပဲလေ”

“စေ့စပ်တာက ဘာထူးလို့လဲ”

“အာ ... နင်ကလဲ၊ စေ့စပ်တာက စေ့စပ်တာပဲလေ၊ စေ့စပ်တယ်ဆိုတာက အသေအခိုင်းမှ မဟုတ်သေးတာပဲ၊ ဘာမှ သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... အဲဒါက ဘယ်လိုအတွေးလဲ”

“ကြိုးဆိုရင်တောင် ပထမတစ်ဆင့် တဲပြီးလျှာထားလိုက်တဲ့ ချည်နှောင်မှုမျိုးလောက်ပဲ၊ ခေါက်တုံ့ချည်ပေါ့ဟာ၊ အချိန်မရွေး အစလေး ဆွဲဖြေလိုက်လို့ရတယ်၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာကမှ ခေါက်တုံ့မချန်ဘဲ အသေဆွဲချည်ပစ်လိုက်တာမျိုး”

“အေးပါ ... အဲဒါတွေ ထားပါ၊ အဲလောက်ထိ ဒဿနတွေ လိုက်တွေးနေဖို့မှ မလိုတာ မိုးရွေ့၊ စေ့စပ်ပွဲဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ရှိမှဖြစ်တာ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်၊ သတို့သားလောင်းနဲ့ သတို့သမီးလောင်း၊ နှစ်ယောက်အတူကျင်းပတဲ့ပွဲ၊ နင် စုံတွဲပုံပဲကူးရမှာပဲလေ”

“ဒီလိုတစ်ပုံလက်ဆောင်ကူးပေးတယ် ဆိုတာတောင် သူတို့အစဉ်အလာအဖြစ် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မကြာခင်အလဲ

စင်ကာပူမှာပဲ နေခဲ့ကြတာလေ။ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ပုံ ကူးပေးတာတောင် နှင့်သူငယ်ချင်းတွေ့ရင် သဘောကျ ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

“ထက်လှကတော့ မကြိုက်ဘဲ မနေဘူးဆိုတာ ငါသိတယ် လေ။ ဒီလောက်လှတဲ့ပုံကို သူ ကြိုက်မှာပေါ့။ ငါပြောတာ က သူ့ဘက်ကို မဟုတ်ဘူး။ နှင့်ဘက်ကို”

“ငါ့ဘက်က ဘာဖြစ်လဲ”

“နှင့်ဘက်က ထုံးစံမဟုတ်တာကို လုပ်တာကို ပြောနေတာ”

အင်း ... ရုန်းရုန်း ရစ်ပြီ။

မိုးရွှေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကံက ဆံပင်တွေထဲ

လက်ထိုးဖွပ်စိမိရင်း ...

“ရုန်းရုန်း ... ဒီပုံကလှလား မလှဘူးလား ... ပြော ငါ့ကို”

“အင်း ... လှတယ်”

“လှရုံပဲလား။ ထူးထူးခြားခြား အရမ်းလှနေတာမဟုတ်ဘူး လား”

ရုန်းရုန်း စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းမှာ အပူငွေ့ တွေပါလာသည်။

“ကြည့်လိုက်တော့ ထူးထူးခြားခြား သိပ်လှတဲ့ပုံတွေ့တာနဲ့ အဲဒါကိုပဲ ကူးချဲ့လိုက်တယ်ဟာ။ ဒီလောက်ပဲလေ”

ရုန်းရုန်းသည် အနည်းငယ်ပူလောင်ကာ လည်ချောင်း ဝကို နှင်တက်လာတဲ့ အလုံးတစ်ခုကို မျိုချလိုက်ရင်း ပုံကိုစက္ကူ

အိတ်ညိုကြီးထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး ပထမဆုံး ခံစားရတာတော့မဟုတ်။ ရုန်းရုန်းက ချစ်သူဓာတ်ပုံဆရာလေးကို အလွန်သဝန်တိုတတ်သူ ဖြစ်ရကား မိန်းကလေးလှလှလေးတွေ နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်းမှာ ခိုးလှီးခလုဖြစ်တာ၊ ရင်ပူတာ၊ နှင်တာလေးတွေ ရှိတော့ရှိခဲ့တတ်မြဲ ထုံးစံပါ။

ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျိုချလိုက်ရပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ရုန်းရုန်း တိုမယ့်သာ တိုနေတာ။ ရယ်စရာတောင် ကောင်းချင်ကောင်းနေမှာလေ။ ထက်လှနဲ့ယူ မယ့် မင်းသူရမောင်ဟာ လူသိများတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သား။ လူပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်မလား၊ နေတဲ့အိမ် ကြည့်မလား၊ စီးတဲ့ ကားကြည့်မလား၊ ဘယ်အရာမှ သူနဲ့ မိုးရွှေနဲ့ ယှဉ်လို့မရနိုင်တာ လေ။ ထက်လှတို့သားအမိက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာကို ဘယ်လိုရွေးချယ်လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ရုန်းရုန်းလည်း အားလုံး လိုလို သိထားနေတာပဲလေ။

ရုန်းရုန်းက “ဟက်” ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“နင်ကတော့ ထွင်ရမှ ... နော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံက အရမ်းလှတာတော့ အမှန်ပဲဟ၊ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိဘူး”

ရုန်းရုန်းက မိုးရွှေ အနားရောက်လာကာ မိုးရွှေနောက် မှာရပ် မိုးရွှေကိုယ်ပေါ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ကိုငိုက်မိုက်က ...

“မိုးရွှေ”

“အင်း”

“ငါ့ကိုချစ်လား”

“အင်း”

“ကောင်းကောင်းပြောဟာ၊ ရင်ခုန်အောင်ပြော”

“ချစ်ပါတယ်ဟ”

“မယ့်ဘူးဟာ”

“ရုန်းရုန်း ... အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုဟာ၊ နင်ကရစ်ပြီ”

“ရစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ငါ့ကိုချစ်တာတွေ့ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အချစ်က သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေသာသာပဲ၊ အေးစက်လှမြေ့ရလွန်းတယ်၊ ငါ့ကို အရမ်းရင်တွေ့ခုန်နေတာ၊ တအားပူနွေးတက်ကြွနေတာ ငါ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဘူး”

ရုန်းရုန်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောနေပါသည်။ ရုန်းရုန်း စကားက မှန်နေ၍ မိုးစွေပင် လက်ထဲကမောက်စ်လေးငြိမ်ကာ ငေးမောတွေ့တောသွားပါသည်။

“ငါပြောနေတာ စိတ်ကောဝင်စားလား”

“အင်း ... ဝင်စားပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“နင်က ပူလောင်တဲ့အချစ်မျိုးကို လိုချင်လို့လား”

“မလိုချင်ဘူးလို့ပြောမှ လှမြေ့သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်မှာလားဟင် မိုးစွေ”

“အဟင်း ဟင်း ... အရူးမ”

“အဲဒီစကားထဲမှာ ချစ်စနိုးအရိပ်အငွေ့လေးပါတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျရင် ငါ့အတွက် နင်ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပူလောင်ပေါက်ကွဲနေတာကို ငါသိပ်မြင်ချင်တာပဲ မိုးစွေ”

“နင်ကလည်းဟာ”

“ပြော ... ငါက ဘာဖြစ်လဲ”

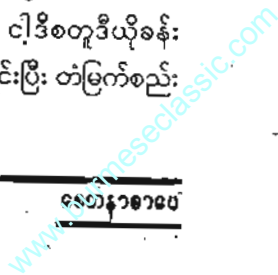
“ငါက ပူလောင်တတ်တဲ့လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါကအေးအေးဆေးဆေးသမားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နင့်ရဲ့ အဲဒီအေးဆေးငြိမ်းချမ်းတဲ့ပုံကိုပဲ ငါကလည်း ချစ်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအေးစက်စက်လူကိုလည်း လှုပ်ခတ်လာအောင် ငါကပဲ နှိုးခဲ့ရတာပါ၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဇွတ်နှိုးတဲ့သူရှိလို့ နိုးလာရပေမယ့် နင်တကယ်နှိုးထချင်စိတ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ သံသယဖြစ်တယ်”

“ရုန်းရုန်း”

မိုးစွေက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ရင်း ...

“နင်လေ ... နင်အားနေရင် ငါ့ကိုရစ်တယ်။ စကားကြီးစကားကျယ်တွေ တောင်စဉ်ရေမရ ထင်ရာမြင်ရာလျှောက်ပြောမယ်၊ လျှောက်တွေပြီး သံသယတွေဝင်မယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကဲ ... နင် သိပ်အားနေရင် ငါ့ဒီစတူဒီယိုခန်းရှင်းပေးစမ်းဟာ၊ ပစ္စည်းတွေနည်းနည်းရှင်းပြီး တံမြက်စည်းလှဲပေး”

“အောင်မာ”

ရုန်းရုန်းက မိုးရွေကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“နင့် တပည့်ကျော်က ဘယ်သွားသေနေပြန်လို့လဲ”

“နောက်ခန်းထဲမှာရှိတယ်လေ၊ ညကပုံတွေ အပြီးကူးခိုင်း ထားလို့ အိပ်ရေးပျက်နေတာနဲ့ ပြန်အိပ်ချင်အိပ်လို့ အိပ် ခိုင်းထားတာ လုပ်ပါဟာ၊ ခဏနေ ဧည့်သည့်တွေ ဘာ တွေလာရင် ရှုပ်ပွနေမှာစိုးလို့ပါ”

“နင် ဘာလို့ဖွသေးလဲ”

“တမင်တကာတော့ ဖွပါမလားဟ”

“ဟွန်း”

ရုန်းရုန်းက တံမြက်စည်း ထယူကာ ရှင်းဖို့လှည်း ဖို့တော့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဗျစ်တောက်တောက် လုပ်နေပါသည်။

“ငါ့ကိုဆို ခိုင်းဖို့ ရည်းစားတော်ထားတာ ကျနေတာပဲ၊ သူကချည်း မအားတော့ ငါကချည်း လာရတာ၊ လာတိုင်း လည်း သူ့စတူဒီယိုက သပ်ရပ်တယ်ကို မရှိဘူး၊ အမြဲဖွ ရှုပ်နေလို့ အမြဲရှင်းပေးနေရတာချည်းပဲ၊ ရည်းစားဘာဝချစ် ကြည်ကလူ ကျီစယ်ရမလားမှတ်တယ် သူ့ခိုင်းတာပဲ လုပ် ပေးနေရတယ်”

မိုးရွေက ကျိတ်ပြီး ရယ်နေမိပါသည်။

ရုန်းရုန်းဟာ သူငယ်ချင်းဘဝကလာသူမို့ သူသံယော ဧဉ်ကြီးပါသည်။ ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ...။ အင်း။ အဲဒီဒါပေမဲ့ကို သူရှင်းမပြတတ်။ ရုန်းရုန်းပြောတာ မှန်သည်။ သူ့မှာ ရုန်းရုန်းအတွက် ရင်တွေ့ခွန် ပူလောင်ဝန်တိုပေါက်ကွဲ ယောက်ယက်ခတ်ရတာတွေ မရှိခဲ့ပါလား။

ရုန်းရုန်းက သူ့ကိုလာဖက်ထားလျှင်တောင်မှ သူ့ ရဲ့စိတ်မှာ ပီတိတစ်မျိုး ရှိတတ်တာကလွဲ၍ ရင်တွေ့တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားမလာတတ်ပါလား။

“.....”

သူ့ဖုန်းမှ သီချင်းသံ Ring မြည်လာ၍ မိုးရွေက ခလုတ်နှိပ်ရင်း ...

“ဟယ်လို”

“မိုးရွေ”

“ဟင် ... ဗျာ”

တစ်ဖက်ကအသံကြောင့် မိုးရွေရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ သည် မြောက်ခနဲ ခုန်သွားသလို ရင်ထဲဝရန်းသုန်းကား ထိတ်သွား ပြီး လူပါဟန်ချက်ပျက်သွား၍ မိုးရွေက ရုန်းရုန်းဖက် မလုပ်လဲ ဝဲကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရုန်းရုန်းက နံရံမှာကပ်၍ မှီထားသော ပေါင်သွင်းပြီး ပုံတချို့ကို ကောက်ကြည့်နေကာ သူ့ကိုသတိမပြုမိ။

“မိုးရွေ ... ထက်လှပါ”

“ဪ ... ဟုတ်၊ ပြောပါခင်ဗျ”

မိုးစွေက ဝရန်တာဘက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကြည့်

စမ်း ... သူ မရိုးသားလိုက်တာ။ ထက်လှဟာ ရုန်းရုန်းသူငယ်ချင်း။
ရုန်းရုန်းကြောင့် ထက်လှစေ့စပ်ပွဲကို သူ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ရတာ။
ထက်လှဖုန်းဆက်တာ ရုန်းရုန်း မသိဖို့ မလိုသလို ထက်လှကို
သူစကားပြောတာကိုလည်း ရုန်းရုန်းမကြားဖို့မလို။

“ဓာတ်ပုံတွေလေ ... ရလောက်ပြီထင်တယ်နော် မိုးစွေ”

“ဟုတ် ... ရပြီ ထက်လှ”

“ဒါဖြင့် ထက်လှ လာယူလို့ရပြီပေါ့”

“ရပြီ ... ထက်လှ၊ ဒီနေ့ လာမလား”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဗျာ”

တစ်ဖက်က ရယ်သံလွင်လွင် သာသာကလေးဟာ
မိုးစွေရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထသွားစေခဲ့သည်။
ရင်ညွန့်မှာ နွေးကျင်ပြီး တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရကာ ...

“ဗျာ ... ထက်လှ၊ ထက်လှ ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ထက်လှ”

မိုးစွေရဲ့နှုတ်ခမ်းက အလိုအလျောက် ကော့မြူးမြူး
ချိုလာမိသည်။

“အဟင်း ဟင်း”

ကြည့်ပါဦး အကြောင်းမသိရဘဲ ရယ်နေလိုက်တာ။

ရယ်နေသံလေးက ကျွန်တော့်ရင်တွေ တုန်စေလိုက်တာ ထက်လှ
ရယ်။

“ထက်လှ ... အဟင်း၊ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ချင်လာပြီဗျ”

“မိုးစွေက ဒီနေ့လာမလားဆိုလို့ ထက်လှက ရယ်မိတာပါ”

“ဒီနေ့လာမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အခု ထက်လှ အောက်ရောက်နေတယ် မိုးစွေရဲ့”

“ဗျာ”

“မိုးစွေရဲ့အခန်းဝရန်တာ ထောင်လိုက် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဘေး
မှာ၊ မိုးစွေကိုတောင် လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ မိုးစွေက တီရှပ်
အစိမ်းလေးနဲ့လေ”

“ဗျာ”

မိုးစွေသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လှုပ်ပူနွေးလာသောရင်
နှင့် ဝရန်တာမှ အောက်သို့ ရယ်ရယ်မြူးမြူး ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ထက်လှ ဘာကားနဲ့လဲဟင်”

“ခဲရောင်လေ၊ ဖော်လီဗို ဝဲင်ကား၊ တွေ့လား မိုးစွေ”

“ဪ ... ဟုတ် ... တွေ့ပြီ”

မိုးစွေသည် မှန်မှောင်မှောင်တွေနောက်က ထက်လှ
ကို သံသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရပေမယ့် ကားပြတင်းတစ်ဖက်က ထွက်
လာကာ ရှေ့ယမ်းပြလိုက်တဲ့ လက်ဖြူဖြူကလေးကိုတော့ မြင်
လိုက်ရပါသည်။

“ဒါဖြင့် ထက်လှ တက်လာမယ်”

အင်း ... တကယ်တော့ မလာစေချင်သေးတာ သစ္စာစကားပင်။ ရုန်းရုန်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အောက်တောင်ရောက်နေတဲ့သူကို မတက်လာနဲ့ဦးလို့ ပြောဖို့ခက် သည်။

“လာလေ ... ထက်လှ၊ ရုန်းရုန်းတောင် ရှိတယ်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်လား ... ဒီနေ့ သူ နားရက်ထင်တယ်”

“ဟုတ်”

“ထက်လှ လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရိုးသားဘူးဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းနုပန်းကြီးကြီး ရိပ်မိသိရှိရတဲ့ အချိန်ကာလက တိုတောင်း မြန်ဆန်လွန်းပါသည်။ မိုးရွေ့က ဝရန်တာမှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“မိုးရွေ့”

ကိုယ်က မပြောရသေး ရုန်းရုန်းမှာ ပြောစရာစကား ကအသင့်။

“နင် ဒီမှာလည်း ထက်လှပုံ အကြီးကြီး နှစ်ပုံတောင်ကား ထားပါလား”

“အေး ... ဒါက ဒီစတူဒီယိုမှာ ချိတ်ထားဖို့လေ”

“သူ့ကိုရော ခွင့်တောင်းပြီးလို့လား”

တကယ်တော့ မင်းသမီးရဲ့ဓာတ်ပုံ မော်ဒယ်လ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံမျိုးတွေသာ ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိတဲ့ စတူဒီယိုအခန်းထဲ ထက်လှပုံကို ချိတ်မည်ဆိုတာကို ရုန်းရုန်း ရင်ထဲ နင်သွားတာပင်။ ဒါဟာ ထက်လှကို မိုးရွေ့က သိပ်လှတယ်လို့ သတ်မှတ်တင်စား တဲ့သဘောပေါ့။

“ငါ ခွင့်တောင်းမှာပါ”

“ခွင့်မတောင်းရသေးဘဲနဲ့ သူ့လက်ခံမခံ ခွင့်ပြုမပြုလည်း မသိဘဲ နင်က ကြိုကူးထားရလား၊ ခွင့်မပြုရင်ရော”

“ခွင့်ပြုမယ် ထင်ပါတယ်၊ ငါ ခုပဲခွင့်တောင်းလိုက်မယ် လေ၊ အခု ထက်လှတက်လာနေပြီ”

မိုးရွေ့ရဲ့မျက်ဝန်းများ ထက်သန်တက်ကြွနေတာကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ...

“တက်လာနေပြီ !”

“ဟုတ်တယ်၊ အောက်ကနေ ခုနဖုန်းဆက်တယ်”

ရုန်းရုန်း ဘာမှဆက်မပြောသာတော့ဘဲရှိစဉ် အခန်း ထဲကို ထက်လှက ဘွားခနဲ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဖြူရောင် ဝါဝန်တိုလေးနှင့် လှလွန်းနေသော ထက်လှကို မိုးရွေ့မပြောနှင့် ရုန်းရုန်းပင် ဝိုင်ငေးသွားရပါသည်။

“အဟင်းဟင်း ... မိရုန်း၊ နင်ရှိမှန်း ငါက အနံ့ခံပြီးသိလို့ ထွက်လာခဲ့တာဟာ၊ ဟား ဟား ... နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါလား ...”

ရုန်းရုန်းက လက်ထဲမှာ တံမြက်စည်းတစ်ဖက်ကိုင်

ထားဆဲ။

“သင်းရဲ့ ရှုပ်ပွနေတဲ့ အခန်းကို လာရှင်းပေးနေရတာလေ”

ရုန်းရုန်းက မိုးရွေဘက်ကို တကယ်မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောလျှင် ထက်လှက ခေါင်းလေးမော၍ ရယ်သောအခါ မိုးရွေ မျက်ဝန်းများက ထက်လှရဲ့ ဟန်မူရာလေး ဌဲ ငြိကာစိုက်နေမိလေသည်။

“အဆင်ပြေလား ထက်လှ”

ထက်လှက ဖျတ်ခနဲပွင့်လာတဲ့ ဖုတ်ဘွတ်စာမျက်နှာ မျက်လုံးခွာပြီး မင်းသူရမောင်ကို ခပ်မြူးမြူးကလေးကြည့်ကာ ...

“ရပြီ ကို၊ သဲငုံခိယူ”

ဒီကနေ့ မင်းသူရမောင်က ထက်လှအိမ်မှာ Sky net ဆိုင်း အင်တာနက်လိုင်း လာရောက်တပ်ဆင်ပေးတာပါ။ ပြန်ရောက် ဘာပြီးကတည်းက အင်တာနက်သုံးချင်လျှင် ဆိုင်မှာသွားသုံးနေရတဲ့ ထက်လှအိ အိမ်မှာအသင့်သုံးလို့ရအောင် သူပဲလျှောက် သူပဲငွေ သွင်း သူပဲရှိသမျှကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်သွားတာပါ။

“ဒါဖြင့် ကိုယ် ညမှ အွန်လိုင်းတက်လာပြီး ထက်လှနဲ့ တွေ့မယ်”

“ဟုတ်”

“နက်ဖြန် လိုက်ခဲ့နော်၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကိုလဲ ကို”

“ဟော ... ကြည့်၊ မေ့သွားပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်အဒေါ်လေ၊ အန်တီဆင်ဒီတို့အိမ်လေ”

“ဪ ... အင်း”

“မပျက်နဲ့နော်၊ ကိုယ် သေချာချိန်းထားပြီးပြီ၊ သူတို့မနက်စာ စီစဉ်ထားမှာ ... နော် ထက်လှ”

“အင်းပါ ကိုရယ် ... မပျက်ပါဘူး၊ ခုန ခဏမေ့သွားတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားမယ်နော်၊ ဒီလူတွေ လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

မင်းသူရမောင်က လာရောက်တပ်ဆင် ချိန်ညှိပေးတဲ့ လူရွယ်အဖွဲ့ကိုခေါ်ကာ လှည့်ထွက်သည်ဆိုသည်နှင့် တံခါးဝတောင် မရောက်သေးခင် ထက်လှရဲ့အာရုံက လက်ပံတော့ပဲရဲ့ စကရင် မျက်နှာပြင်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ပွင့်လာတဲ့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ မက်ဆေ့ချ်ဘောက်စ် (Message Box)ထဲ စာလေးတစ်စောင် ရောက်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။

မမသူဇာထံက မက်ဆေ့ချ်ရောက်စရာရှိသည်။ မမသူဇာဆိုတာ စင်ကာပူမှာတုန်းက ထက်လှနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေခဲ့တဲ့ အစ်မလိုချစ်ရသူ။ မမသူဇာနှင့် သူ့ရဲ့မပွင့်လင်းသေးတဲ့ ချစ်သူ ကိုအေးမင်းစောရဲ့သတင်းသစ်ကို ထက်လှ သိ

ချင်နေတာ။ မနေ့က သူတို့ချင်း ဆုံတွေ့ကြမှာကို ဂျီတော့ခံက နေ ထက်လှသိထားသည်။

ဆုံတွေ့ပွဲလေးရဲ့ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို မမသူဇာက မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားမည်လို့ ပြောထားပါသည်။ ဒါကြောင့် မမသူဇာဆီက ရောက်နေတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ပဲလို့ အရမ်းကို စိတ်ဝင်တစား သိချင်သွားရတာ။

Message Box ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ ထက်လှရဲ့မျက်လုံးလေးကဝိုင်းကာ မျက်ခုံးလေးပင့်သွားရသည်မှာ ပေးပို့ထားသူရဲ့ အမည်က ခင်သူဇာသွယ် မဟုတ်ဘဲ “Moe Sway” ဆိုတာတွေ မြင်လိုက်ရလို့ပင်။

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုတောင် လက်ညှိုးလေးနှင့်ထောက်လိုက်မိကာ တအံ့တဩလေး ရေရွတ်လိုက်မိရင်း ကမန်းကတန်း ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော် Request ပို့ထားပါတယ် ... Accept လုပ်ပေးပါခင်ဗျ ... မိုးစွေ”

ထက်လှနှုတ်ခမ်းကလေးက ပြီးသွားရပါသည်။ နက်ချင်းပဲ သူ့ထံ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ Request ပို့ထားသူစာရင်းထဲ ဖွင့်လိုက်ကာ မိုးစွေ နာမည်ကိုရှာပြီး လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ချက်ချင်းပဲ မိုးရွေ့စာမျက်နှာပေါ်သွားကာ ကြည့်မိလျှင် များသောအားဖြင့်က သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံလက်ရာတွေကို တင်ထားတာတွေ့ရပြီး ကြားမှာ သီချင်းတချို့လည်း တင်ထားတာတွေ့ရသည်။

သူ့သီချင်းလေးတွေကို လိုက် Click ကာဖွင့်နားထောင်နေမိဆဲမှာပဲ ထက်လှရဲ့ စာမျက်နှာပေါ်သို့ မိုးရွေ့ရဲ့ “Thanks” ဆိုသော ကျေးဇူးနှုတ်ဆက်စကားလေးက ချက်ချင်းပင် တက်လာပါသည်။ အဲဒီစာလုံးလေးနဲ့ မိုးရွေ့ရဲ့ ပရိပိုင်ဓာတ်ပုံကလေးဖြစ်တဲ့ ထီးနီနီကလေးပုံကို မေးထောက်စိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ထက်လှခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ခါယမ်းကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

မိုးရွေ့ရေ ...

ဖြူစင်သော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများလိုပဲ ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံကြရလိမ့်မယ် မိုးရွေ့ရဲ့။ မြင်မြင်ချင်း ဘယ်လိုနှစ်လိုမှန်းမသိ နှစ်လိုမိတဲ့ မသိစိတ်ကြောင့် ရေစက်တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထက်လှ မကြာခဏတွေးမိပါရဲ့။ အဲသလို မကြာခဏတွေးနေမိချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့ကြတာ သုံးကြိမ်သာရှိသေးပြီး ရက်စွဲကာလနဲ့ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်အတွင်းသာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

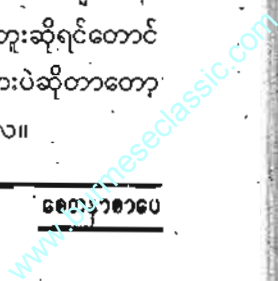
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှင့်မျက်နှာကို တစ်ခဏစိုက်ကြည့်မိရင်ပဲ ကျွန်မရင်တွေ ပူပူနွေးနွေး လှူတ်ခတ်လာတယ်ဆိုတာကို ယုံဟာကိုယ် သတိထားမိနေတော့ မမျှော်လင့်သော တစ်ခုတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်လာမှာမျိုးလည်း ကြောက်လှပါတယ် မိုးရွေ့ရေ

ဟော ...။

သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံပြီးမှသာ ဝင်ကြည့်နိုင်မည့် ထက်လှရဲ့ စာမျက်နှာများကို မိုးရွေ့ တရစပ် ဝင်ကြည့်နေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထက်လှတင်ထားတဲ့ အယ်လ်ဘမ်တချို့ (များသောအားဖြင့်က စင်ကာပူမှာတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေ) ဓာတ်ပုံတချို့အောက်မှာ မိုးရွေ့ဝင်နိုင်နေတဲ့ like-ကလေးတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထက်လှထံ သတင်းပို့ တက်လာနေလို့ပါပဲ။

သူဝင်ကြည့်နေတဲ့ Album တချို့ကို ထက်လှက ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ စင်ကာပူမှာ အားရက်တွေ လျှောက်လည်တာ ရှော့ပင်ထွက်တာတွေတုန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရိုက်ယူထားတာတွေချည်းပင်။ တချို့ပုံတွေက မမသူဇာတို့ လဝန်းတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေ စုရိုက်ထားတာတွေ။

အဲဒီထဲမှာ မင်းသူရမောင်နဲ့ ပုံတွေလည်းပါရဲ့။ တို့နဲ့ လက်ချိတ်တွဲထားတဲ့ပုံတွေ ပခုံးဖက်ထားတဲ့ပုံတွေ။ ထက်လှနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကိုတောင်မှ သူ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေရှိပြီးမှတော့ သူလည်း မရိုးမသားခြေလှမ်းစဖို့ ခက်မှာပါလေ။ သူ့ရဲ့ မသိမ်းဖွက်နိုင်တဲ့ တွယ်ငင်သော ကျဆုံးသော မျက်ဝန်းကြည့်ကလေးများကို ထက်လှ အကဲခတ်မမှားဘူးဆိုရင်တောင်မှ သူ့အတွက် ရှေ့တိုးဖို့ ခက်ခဲမယ့်အနေအထားပဲဆိုတာတော့ ထက်လှ သိနေတာပဲ။ သူလည်း သိနေတာပဲလေ။

ထက်လှက မိုးတွေရဲ့စာမျက်နှာကို ပိတ်လိုက်မည် ပြင်စဉ်မှာပင် သူ့စာမျက်နှာပေါ် သူတင်လိုက်တဲ့ သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်က တက်လာသည်။

ထူးအယ်လင်းရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်။

သီချင်းကိုဖွင့်၍ တဆုံးနားထောင်နေလိုက်မိပြီးမှ ထက်လှက သူ့စာမျက်နှာလေးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ သီချင်း လေးကတော့ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် နားထဲစွဲကာ မှတ်မိနှစ်ခြိုက်ခဲ့ပြီ။

“မိုးတွေ ... သား ဒီနေ့ည ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ သား”

“မေမေ ကိစ္စရှိလို့လား၊ သား တစ်ခုခု ဘာလုပ်ပေးဖို့ရှိလဲ မေ”

“သား စတူဒီယိုမှာအိပ်မယ်၊ မနက် အလုပ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ အလုပ်မရှိရင်တော့ ည၊ အိမ်မှာအိပ်ပြီး မေမေ့ကို မနက်ဆေးခန်းပို့ပေးမလား”

“မနက်ကျ သား အလုပ်အရေးတကြီး မရှိပါဘူး မေမေ၊ သီချင်းတွေ စိဒါကာဗာတစ်ခုရိုက်ဖို့ နေ့လယ်နှစ်နာရီချိန် ထားတာပဲရှိတယ် မေမေ”

မိုးတွေက အိမ်မှာအိပ်တဲ့အခါအိပ်၊ စတူဒီယိုမှာအိပ်တဲ့အခါ အိပ်ပါသည်။ စတူဒီယိုမှာ တပည့်ကျော် စံတီးကတော့ ညတိုင်းစောင့်အိပ်နေကျမို့ သူ မအိပ်လည်း ရပါသည်။ အိမ်မှာလည်း မေမေရယ်၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကူညီတဲ့ မတင်ရယ်၊ လူအင်အားသုံးယောက်ရှိ၍ သူ မအိပ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါ။

“သား မပို့နိုင်ရင်တော့ မေမေက ဒီနားက ဦးမြတက္ကစီကို ညကတည်းက မှာထားရမယ်လေ”

“သား ပို့မယ် မေမေ၊ စံတီးကို ဒီညမလာတော့ဘူးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“အေး ... အေး”

“မေမေ မနက်ခွဲလူနာလား၊ မွေးလူနာလား”

“ပိုက်ခွဲပို့ သား၊ ‘.....’ဆေးခန်းမှာ တစ်ယောက်က အစောဆုံးခွဲချင်တယ်ဆိုလို့ မေမေက မနက်ခနစ်နာရီခွဲပေးထားတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ကိုးနာရီခွဲ ... ‘.....’ဆေးခန်းမှာ မွေးလူနာ ...”

“ဪ ... ဒါဆိုရင် မေမေ ဆေးခန်းတောင် ကူးရဦးမှာ၊ သား မဖြစ်မနေပို့မှာပေါ့ မေမေရဲ့၊ မေမေ့ကို ခုနစ်နာရီခွဲအမိ ‘.....’ဆေးခန်းကိုပို့၊ ပြီးရင် အဲဒီနားက နာမည်ကြီးဆိုင်တစ်ခုမှာ သား ဘရိတ်ဖတ်စားမယ်၊ မေမေပြီးတဲ့ထိ စောင့်ခေါ်ပြီး ‘.....’ဆေးခန်းကို ပို့မယ်”

“အဲဒီကနေတော့ ဒပ်ဖရင်ကို ပြန်စောင့်မပို့နဲ့တော့ သား၊ အဲဒီဆေးခန်းက ကားကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“ဟုတ်”

မေမေကိုယ်တိုင်က ရံဖန်ရံခါမှာ သူ့ကားသူ့ တစ်ခါတစ်ရံမောင်းပါသည်။ သို့ပေမယ့် မေမေဟာ ခွဲစိတ်လူနာ/မွေးလူနာတွေထံ OT ဝင်ဖို့ အသွားမှာတော့ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကား

ကိုယ်မမောင်းပါ။ စိတ်ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးချင်သည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် မိုးရွေ့ကို ပို့ခိုင်းရင်ခိုင်း၊ မိုးရွေ့မအားလျှင် လမ်းထဲက ခင်မင်နေသည့် တက္ကစီအိမ်ကကားနှင့်သွား။

“မိုးရွေ့”

“ဗျာ ... ဒေါ်လေး”

“နက်ဖြန်ညနေ စတုဒီလိုကအပြန် ဒေါ်လေးကို စကော့ဈေးတစ်ချက် ဝင်ပေးပါဦးသား”

“ဟုတ် ...၊ ဟို ... ကုလားကြီးဆိုလား”

“အေး ...၊ ဒေါ်လေးမှာထားတဲ့ ကြယ်သီးတွေ၊ ကျောက်တွေ၊ ဘော်ကြယ်တွေ အထုပ်လိုက်ရောက်နေပြီပြောတယ်၊ သား သွားယူလိုက်ရုံပဲ၊ ပေးတာသာယူခဲ့၊ ပိုက်ဆံက ဒေါ်လေးတို့ချင်း နောက်မှပြန်ရှင်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

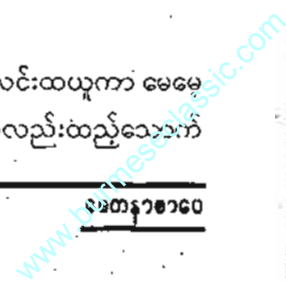
“ဟုတ်”

မိုးရွေ့ရဲ့မေမေက သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ကာ ဒေါ်လေးက အိမ်မှာပင် အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာတစ်ဦးပါ။

“ဒီမှာ အိပ်မှာဆိုရင် စံတီးကို စောစောဖုန်းဆက်ဦးသား၊ မလာတော့ဘူးဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မိုးရွေ့က ရေခဲသေတ္တာမှ ရေပုလင်းထယူကာ မေမေအိမ်ခွက် ဒေါ်လေးဖန်ခွက်ထဲလည်းထည့်၊ သူလည်းထည့်သေးဘက်

ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်လာပါသည်။ စံတီးထံဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းကို ဂျင်းဘောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်မှအထုတ် ဖုန်းကမြည်လာသည်။ တီးလုံးသီချင်းသံလေး အစမှာပင် ဖုန်းကိုချက်ချင်းဖွင့်လိုက် ရင်း ...

“ဟယ်လို ... ပြောပါခင်ဗျာ”

“ဟဲ့ ... ရီသေမနေနဲ့၊ နင်ကလည်း ဖုန်းလာတာကို ဖုန်း စကရင်ကို မကြည့်တော့ဘူးလား၊ ငါမှန်းတောင်မသိတော့ ဘူး”

“အေး ... ငါက စံတီးကိုဆက်ဖို့ ဖုန်းကိုအိတ်ထဲကဆွဲ အထုတ်လေဟာ၊ သီချင်းသံက မြည်လာတော့ မကြည့်မိဘဲ ချက်ချင်းဖွင့်လိုက်တာ ... ပြော ရုန်းရုန်း”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း ... ခုပဲ”

“ဘာဟင်းလဲ”

“ငါးဟင်း၊ ကဲပါ ... ဘာဟင်းလဲက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ နင်ကလဲ”

“မိုးဈေ”

“အင်း”

“ငါ ပျိုးနေတာဟဲ့”

“နင်ကလည်းဟာ ... ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ပျိုးနေစရာလား၊ ဘာ လဲပြော”

“ငါက အိမ်မှာအင်တာနက်လိုင်း မချိတ်ထားဘူးလေ၊ ဆိုင်မှာ သွားသုံးရတာ၊ နေ့တိုင်းလည်း မသုံးဖြစ်ဘူး မအားဘူး၊ အဲဒီတော့ နေ့တိုင်း နင်အင်တာနက်သုံးပြီး ဂျီတော့ခံတွေ ပြောနေလား၊ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ကဲနေလား၊ ငါက သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး မိုးဈေ၊ ငါဝင်ဖြစ်တဲ့နေ့မှ နင်ကိုကြည့်ရတာ”

“အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်နဲ့ထက်လှက ဘယ်တုန်းက Friend တွေ ဖြစ်သွားရ တာလဲဟင်”

“ဪ”

“မိုးဈေက ဒီဘက်မှာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ခေါင်းပွတ်ရင်း ... “ဟိုတလောကပါဟာ”

“နင်တို့နှစ်ယောက် Friend ဖြစ်သွားတာ နင် သွား Add တာလား၊ သူက နင်ကိုလာ Add တာလား”

“နင်ကလည်း သူကတော့ ငါ့ကိုလာ မ Add ပါဘူး၊ ငါ က သွား Add တာပါဟ”

“ဘာ”

“ရုန်းရုန်းအသံက စူးရှနေကာ ... “နင်က ဘာကိစ္စအပြီးရှည်ပြီး သူ့ကိုသွား Add ရတာလဲ”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ သူနဲ့ နင်နဲ့ကလည်း သူငယ် ချင်းပဲလေ”

“ငါ့ကိုထည့်မပြောပါနဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ဒီပေါ်မှာ အများကြီးရှိတာပဲဟာ၊ တချို့ဆို နင့်ကိုတောင်လာပြီး Request လုပ်ကြသေးတာ နှင့် ပြန်တောင်လက်မခံဘဲထားပြီး ထက်လှကျမှ ဘာဖြစ်လို့ နှင့်ကစပြီး သွား Add တာလဲ”

“ရုန်းရုန်းရယ်၊ သူက ငါ့ဆီလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးတဲ့ ငါ့ client လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ လှမ်းလည်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ လှမ်း Add လိုက်တာပါ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ထက်လှက ဘဝင်မြင့်မြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဟဲ့ ... နင်သိရဲ့လား”

“သူ့ဟာသူ ဘဝင်မြင့်မြင့် ကြီးပဲကျယ်ကျယ် ငါ့ကိုပြန်လက်ခံပါတယ်ဟ”

“အေး ... ပြန်လက်ခံတာကို ပြောမနေနဲ့၊ တော်ကြာ ငါ့ကိုလာပြီး သူ့ကို မိုးစွေက Add ပါတယ် လာလုပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူးလေ၊ သူက ပြောလာရင် အေး ... ငါသိတယ်လို့ပဲ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးစွေက ခပ်အေးတိအေးစက် အရေးမကြီးသလို ပြောနေတဲ့အခါ ရုန်းရုန်း အသည်းမှာ ကလိကလိ ဖြစ်ရသည်။

ရုန်းရုန်း သိထားတာပဲလေ၊ မိုးစွေဘက်ကစပြီး ခင်မင်ဖိုသွားကမ်း လှမ်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် အစဉ်အလာဆိုတာ အင်မတန်ရှားတဲ့ ဟာ။

“ငါ့သူငယ်ချင်းမို့လို့ သွား Add တယ်ဆိုတာကို မကျေနပ်တာ၊ ငါ့ရဲ့တခြားသူငယ်ချင်းတွေကို နှင့် Add လို့လား”

“အဲဒါတော့ Add ချင်စိတ်မှ မဖြစ်တာဟာ၊ နှင့်ကလည်း ဖြေရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ၊ သူ့ကိုတော့ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ကိုတော့လုပ်တယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်ပြောလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တူတာမှ မဟုတ်တာ ရုန်းရုန်းရယ်”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ရော”

“ရောတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ နှင့်က ကော်င်မလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ သူ့မျိုးလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နှင့်အခု ထက်လှကို သွား Add တာ သူ့သတို့သားလောင်း သူ့ရည်းစားတွေ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့စာရင်းထဲမှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ အများကြီးပါ၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကို လက်ခံထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နင်ဆင်ခြေမပေးနဲ့ဟဲ့ မိုးစွေရဲ့၊ နှင့်ဆီက ဆင်ခြေတွေ ထွက်လာလေ ငါက ပိုအသည်းယားလေ သိရဲ့လား”

မိုးရွေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးမှ သူ့ပုံလေးတွေကို ကြည့်လို့ရမည်။ သူ့ရဲ့ Profile information တွေ သိခွင့်ရမည်။ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ သူ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေတာတွေကို မြင်နေခွင့်ရမည်လေ။ မှတ်ချက်လေးတွေ ရေးလို့ရမည်။

သူက ဒါတွေကို ကြည့်ချင်သိချင် မြင်ချင်တာလေ။ စာလေးတွေလည်း ဝင်ရေးချင်နေမိတာလေ။ ရုန်းရုန်းကိုအပြစ်မကင်းခံစားမိကာ မိုးရွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“ရုန်းရုန်း ... နင်မကြိုက်ရင် ငါပြန်ထွက်လိုက်ရမလား၊ သူငယ်ချင်း List ထဲကနေ ထက်လှကို Remove လုပ်လိုက်ရမလား။”

“ဟဲ့ ... အဲ့ဒီတော့ ကောင်းမလားဟဲ့၊ သူက နင့်ကို လက်ခံပြီးနေပြီ၊ နင်သွားရေးတဲ့ comments တွေအောက်မှာတောင် သင့်ခံယူတွေ ဘာတွေပြန်လုပ်ပြီးပြီ၊ နင်က ခုချိန်မှပြန်ဖျက်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ထက်လှက ငြိမ်နေမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုလှမ်းမေးမှာ၊ အဲဒီကျ နင့် ဘယ်လိုဖြေမလဲပြော”

“.....”

“ရုန်းရုန်းက မကြိုက်လို့ ပြန်ဖျက်တာပါလို့တော့ နင်သွားပြောလောက်အောင် ဂေါက်မယ်မထင်ပါဘူးနော်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြင်မှမရတော့တာဟာ၊ နင် ဒီလိုပြောတော့ ငါ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့၊ ရုန်းရုန်းရယ်”

“အဲဒါကိုပြောနေတာလေ ပြင်မရတော့တာကို ပြောနေတာ၊ ဒီမှာ မိုးရွေ၊ ပြင်ရခက်တဲ့ ပြင်မရတဲ့ အမှားမျိုးတွေ ကျေးဇူးပြုပြီး မကျူးလွန်စမ်းပါနဲ့၊ မိုးရွေရဲ့၊ အခုလည်း သွား မ Add ခင် ငါ့ကိုတိုင်ပင်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ ကြိုသိရင် ငါတားချင်တာမယ်၊ ကြိုတားခွင့်ရမယ်၊ အဲဒါဆို ခုလိုပြန်ပြင်ရခက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်မလာတော့ဘူး၊ နင် နားလည်ရဲ့လား ... ဟင်”

“အင်း”

“ပြောလိုက်ရင်လေ နင်က အေးတိအေးစက်နဲ့၊ ငါတကယ် နင့်ကို အသည်းယားတယ် သိရဲ့လား မိုးရွေ၊ နင့်ကိုအသည်းယားတာနဲ့ပဲ ငါ အသက်တိုမယ်”

“ငါ့ကို အသည်းယားတာများ တစ်ခါတလေပဲဟာ ရုန်းရုန်းရယ်”

“ဘယ်က တစ်ခါတလေရမှာလဲ၊ အမြဲပဲ၊ ခုလည်း ငါ အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေတာကြာပြီဆိုတာ နင် သိရဲ့လား”

“ဘာကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေတာလဲ ရုန်းရုန်းရယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူရယ် ကိုယ့်ရည်းစားရယ်လို့ နင် အားကြီးမာန်တက်တွေ့ခွင့်ရဖို့ ဘယ်နှခါ ကြိုးစားသလဲ ပြောစမ်းပါ မိုးစွေ၊ နင်ယောက်ျား၊ ငါမိန်းမနော်၊ နင်က လာတွေ့ရလား ငါကလာတွေ့ရလား နင်ပြောစမ်း”

“ရုန်းရုန်းရယ်၊ ဒါကတော့ ငါ့အလုပ်က အလုပ်ချိန်အတိအကျမှ မဟုတ်တာ၊ အချိန်မရွေး အလုပ်က ငါ့ဆီရောက်လာနိုင်တယ်၊ နင်ကတော့ ဆိုင်မှာ အလုပ်ချိန်က ဒီအချိန်ကနေ ဒီအချိန်အထိ၊ နားရက်ကအတိအကျ၊ ဒါကြောင့်မို့ နင်က အလုပ်ချိန်ပြင်ပဖြစ်ရင်ပြီးရော လာနိုင်တာလေ”

“နင်ပြောတဲ့စကားက ယုတ္တိယုတ္တာနဲ့ အမှန်တရားပဲ ဖြစ်နေလို့ ငါ ငြင်းစရာစကား မရှိဘူး မိုးစွေ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အလုပ်ဆင်းရင် သူ့ချစ်သူက ရုံးရှေ့ဆိုင်ရှေ့က လာစောင့်ကြိုနေတာမျိုးကို ကြည့်နူးတယ်၊ ဂုဏ်ယူတယ်ဟာ၊ နင် သိထားစေချင်တယ်”

ရုန်းရုန်းရဲ့အသံလေးကတုန်ကာ တိမ်ချင်သလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မိုးစွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်ချင်အောင် ခံစားရပါသည်။ တကယ်တော့ ရုန်းရုန်းဟာ အပြစ်မဲ့သောချစ်သူပါ။ သူ့အချစ်ကို နှစ်ရှည်လများ စောင့်စားမျှော်လင့်ရင်း တစ်ဖက်သတ္တိ မေတ္တာစေတနာ အကြင်နာတွေ ပိုခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။

ဒေါ်လေးနှင့် ရုန်းရုန်းအမေက သိပ်ခင်မင်ကြရာက တစ်ဆင့် သူတို့ချင်းလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ရကာ နောင်တော့ Make-up artist နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတာကလည်း လုပ်ငန်းချင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပတ်သက်နေသည်ဖြစ်၍ ပိုပြီးတဆက်တစပ် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာရင်းက တစတစ သဒ္ဓါလွန်ခဲ့ကြတဲ့သဘောပင်။

ရုန်းရုန်းက သူ့ကိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ မေမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ပင် ရိပ်မိသိရှိခဲ့ကြပါသည်။

“မိုးစွေ ... သား၊ ရုန်းရုန်းလေးက မင်းကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာ သိသိသာသာကြီးကွယ်၊ မင်းသဘောထားက တွေတွေဝေဝေနဲ့ သေချာလေး ဆုံးဖြတ် သား၊ မင်းရုန်းရုန်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားနိုင် မချစ်နိုင်ရင်တော့ နည်းနည်းလေး နောက်ဆုတ်ခွာလိုက်ပါ သားရယ်၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မရှိတာကို မိန်းကလေးဘက်က သဲသဲကွဲကွဲ သိပါစေ၊ ရှေ့တိုးမှာဖြင့်လည်းတိုး၊ နောက်ဆုတ်မှာဖြင့်လည်းဆုတ်၊ တစ်ခုခုတော့လုပ်၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အကြာကြီးနေတာက မိန်းကလေးဘက်ကို မရိုမသေ မလေးစားရာကျတယ်ကွယ်”

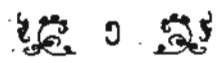
ဒေါ်လေးကတော့ အပျိုကြီးပီပီ မဟာ“မ”ဝါဒလက်ကိုင်ပြုသူတည်း။ မိန်းမတွေကို မရိုမသေ မလေးစားတာမျိုး

သူကမကြိုက်။ မေမေနှင့် ဒေါ်လေးတို့ရဲ့ ရုန်းရုန်းအပေါ် နှစ်လိုမှု ရှိခြင်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပတ်သက်မှုကို ရှေ့တိုးဖြစ်စေ ခဲ့တဲ့ တွန်းအားတစ်ချက်လို့ ခုမှ ထည့်ပြောရင်လည်း သူ ဆင်ခြေကန်ရာကျမည်ပင်။

အင်း ... အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ သူ ရင်မောမိသည်။

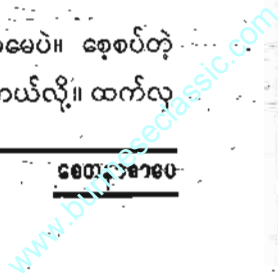
မေမေ ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီးနောက် မိုးရွေက ကားကိုမှန်တင်သောပိတ်ဖို့ ပြီးတော့ တစ်ခုခုသွားစားဖို့ ကားထဲ က မထွက်ခင်ရှိဆဲ ဘေးမှာရပ်လိုက်သော ကားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းသွားသော အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အဖော်တစ်ဦးတို့ကို ငဲ့ကြည့်မိ ရင်း အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။

တွေ့ဖူးသည်။ ဘယ်သူလဲ။

ကားမှန်တွေက မှောင်နေ၍ ကားထဲမှာ လူရိပ်ကျန် နေတာမြင်ပေမယ့် သံသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရ။ အထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ရှိ နေပြီးမှ ကားတံခါးပွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်လာသည် တွင် မိုးရွေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်ဟသွားရသည်။

ထက်လှအိ။

ဒါဆို ခုနအန်တီက ထက်လှအမေပဲ။ စေ့စပ်တဲ့ နေ့က တွေ့ဖူးတာပဲ။ ရုတ်တရက် မမှတ်မိပဲရှိတယ်လို့။ ထက်လှ

က စာရွက်ဖိုင်တချို့နှင့် အိတ်ငယ်တစ်လုံးဆွဲ၍ ဆေးခန်းကြီးထဲ ခိုက်ခိုက် ခိုက်ခိုက်လျှောက်ဝင်သွားပါသည်။ ခဏကြောင့်နေပြီမှ မိုးရွေ့က ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းလိုက်မိပါသည်။

ဆေးခန်းထဲ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ဝင်သွားချိန်မှာ ထက်လှက ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ရောက်ကာ ဓာတ်လှေကား တံခါးက စေ့ပိတ်နေပြီ။ ဝုန်းခနဲပြေးကာ စေ့လာတဲ့တံခါးနှစ်ချပ် ကို လက်ထိုးခံဆွဲဟပြီ။ မိုးရွေ့ ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်လိုက် ချိန်မှာ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ထက်လှ တစ်ယောက်တည်းပင်။

ထက်လှက ဝင်လာသူကို မော်မကြည့်ဘဲ ဓာတ်လှေ ကားကြမ်းပြင်ကိုသာ ခိုက်ကြည့်ကာ ငြိမ်နေသည်။ ဝရန်းသုန်း ကား ဖြစ်သွားတာရော ရင်ခန့်တာရော နှစ်ခုပေါင်းမောကာ မိုးရွေ့က သက်မြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ထက်လှ”

အသံကလည်း လည်ချောင်းဝမှာ ခြောက်ကပ်နေ ကာ ကတုန်ကယင်ကလည်း ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ လက်ဖဝါးတွေ လည်း ချွေးစေးနှင့် အေးစက်စိုစွတ်လာသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်း လှလေစွ။

“ဟင်”

မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ထက်လှမျက်လုံးလေးက ဝိုင်း သွားကာ နှုတ်ခမ်းလေးက ရုတ်တရက် ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖျတ် ခနဲပွင့်သွားသည်နယ် ...

“မိုးရွေ့”
“.....”

ပြုံးပြလိုက်မိခြင်း၌ပင် ရင်ထဲ၌ နွေးကာဖိုသွားရလေ သည်။

“ဘယ်လိုကနေ ရောက်လာတာလဲ”
“ထက်လှ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“မာမီက ဒီမနက်ခွဲဖို့ရှိလို့”
“ဟုတ်လား”

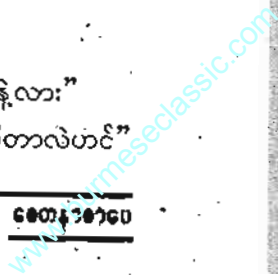
မိုးရွေ့က လက်ဆန့်တန်းကာ ထက်လှလက်ထဲက ခိုက်ကို ကမ်းလိုက်ရင်း ...

“ပေးလေ ထက်လှ”
“ရပါတယ်”
“ပေးပါ ထက်လှရဲ့”

ထက်လှက အပြုံးလေးနှင့် အိတ်ကိုလှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထက်လှ”
“အမျိုးသမီးကိစ္စ၊ အိုဂျီကော့စ်ပါ မိုးရွေ့ရယ်”
“ဟင် ... ဟုတ်လား”
“အင်း”

“ဘယ်သူနဲ့ခွဲမလို့လဲ၊ ဒေါ်ခင်သက်ထားဦးနဲ့လား”
“ဟင် ... ဟုတ်တယ်၊ မိုးရွေ့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်”

မိုးစွေကပြုံးရင်း ...

“အဟင်း ... မေမေ ဒီနေ့ အိုတီဝင်ဖို့ရှိလို့ ကျွန်တော်က လိုက်ဖို့ရတာလေ”

“ဟင် ... မိုးစွေအမေက !”

“.....”

“ဒေါ်ခင်သက်ထားဦးက မိုးစွေအမေပေါ့”

“ဟုတ်”

ထက်လှက အံ့သြခြင်း၌ပင် အပြုံးကလေးတောက်ပ

ဖူးပွင့်နေရင်း ...

“ဘာလို့ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်တာလဲဟင်”

“အင်းဗျ”

ကြည့်စမ်းပါဦး “အင်းဗျ”တဲ့။ ထက်လှသည် မိုးစွေရဲ့ မချိုမချည်ပြုံးလေးနှင့် “အင်းဗျ”လေးကို အတော်စွဲမက်သွားပါသည်။ ဓာတ်လှကားတံခါးအပွင့်တွင် နှစ်ယောက်လုံးအပြုံးကလေးကိုယ်စီနှင့် ထွက်လာခဲ့ရင်း ...

“မိုးစွေက ဘယ်အထပ်သွားမှာလဲ၊ မိုးစွေအမေက အိုတီရိုက်အထပ်မှာရှိမှာပေါ့၊ ထက်လှက မာမီယူထားတဲ့အခန်းရိုက်အထပ်မှာ ဆင်းလိုက်တာ မိုးစွေရဲ့”

“မေမေဆီ ကျွန်တော် မသွားပါဘူး၊ ဒီအချိန် မေမေလည်း သူ့အလုပ်သူ ရုပ်နေမှာလေ၊ ထက်လှနောက်ပဲ လိုက်လာတာပါ”

“ဒီမှာ မာမီအခန်း”

ထက်လှ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ထက်လှ အမေရော အဖော်တစ်ယောက်ပါ ရှိနေပါသည်။

“မာမီ ခွဲခန်းအထပ် မသွားရဘူးလား”

“သူတို့ လာခေါ်မယ်ပြောတယ်၊ ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်တဲ့”

ထက်လှမာမီက မိုးစွေကို အကဲခတ်သည်။ သမီး ဖြစ်သူဘေးပါလာတဲ့ မျက်နှာစိမ်းလူရွယ်ကို ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစားနှင့်ပင်။ စေ့စပ်ပွဲနေ့က ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ ရုပ်ကို မှတ်မိပုံမရပေ။

“မာမီ”

“အင်း”

“သမီးတို့ အင်ဂျင်မန်ထံ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ မိုးစွေလေ”

“ခြောက်”

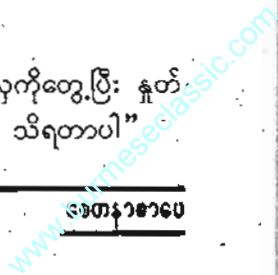
“မိုးစွေနဲ့ အောက်မှာတွေ့တာ၊ မိုးစွေက ဒေါ်ခင်သက်ထားဦးသားတဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ခြောက် ... ကြည့်စမ်း၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

ခုမှ ထက်လှအမေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဟက်ဟက် ဝက်ပက် ဖြစ်လာပါသည်။

“သားက မေမေလာဖို့တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ အောက်မှာ ထက်လှကိုတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လို့ မေမေနဲ့ခွဲမယ့်လူနာလို့ သိရတာပါ”

“ဪ ... လူသိတွေလို ဖြစ်နေပြီပေါ့!”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“မေမေလည်း ရောက်နေပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရောက်ပါပြီ ခင်ဗျ”

“သားအမေက စိတ်လည်းရှည်တယ်၊ တစ်ရက် တစ်ရက် လူနာတွေ အရမ်းအများကြီးလည်း လက်ခံမကြည့်ဘူး၊ သေသေချာချာ ပြောဆိုမေးမြန်းလို့ရတယ်၊ အဲဒါကို အန်တီက အရမ်းသဘောကျတာလေ၊ ခွဲမယ့်သာခွဲရတယ် အန်တီက ကြောက်တတ်တယ်ကွယ်၊ သားအိမ်မှာအလုံးဆိုလို့လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လထက် ဆိုက်စ်လည်းနည်းနည်းပိုကြီးလာတယ်ဆိုလို့၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ တော်တော်ကြီးနာတာ မခံနိုင်ဘူးကွယ်၊ မမက ခွဲလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ဆိုလို့ သာ ခွဲရမှာ ...

နောက်မကြာခင် ထက်လှ မင်္ဂလာပွဲလည်း ရှိပြီးမှာဆိုတော့ နည်းနည်းစေးတုန်းလေး စောစောစီးစီးခွဲထားလိုက်တော့ ပြီးရောပေါ့၊ နို့မို့ အချိန်တွေကပ်မှ နေမကောင်းဖြစ်နေမှာ ကြောက်လို့သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ခွဲထုတ်လိုက်တော့လည်း စိတ်ထဲရှင်းသွားရတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါရိုးရိုးကျေစလေးပါပဲ အန်တီ၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အန်တီကတော့ မခွဲမစိတ်ဖူးတော့ ရင်တုန်တာပဲကွယ်”

အပြင်က တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ နှစ်တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ...

“ဒေါ်အိမွန်ခင် အဝတ်အစားလဲပြီး အိုတီအထပ်ကို သွားရပါမယ်”

ထက်လှအမေ အဝတ်လဲတုန်း မိုးရွေ့က အခန်းပြင်ထွက်စောင့်နေပေးကာ ထွက်လာတော့ အိုတီအထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနှင့် ပြန်ဆင်းလာကြပါသည်။ ခွဲခန်းဝင်တဲ့ လူနာဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဝိုးချပေါ်ထိုင်လိုက်ရတဲ့ ဒေါ်အိမွန်ခင်ဟာ နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းပကတိကနေ လူနာရုပ်ပေါက်သွားပြီး မျက်နှာလေးတောင် ငယ်သွားတာမို့ ထက်လှက သူ့အမေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးလာသည်။

အိုတီခန်းရှေ့ရောက်ကတည်းက အတွင်းဘက်က အမေအသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရပါသည်။ မိုးရွေ့ကို မေမေသားမှန်းသိသာ အစိမ်းဝတ်နှာစံကြီးကြောင့် မိုးရွေ့ ရောက်နေတာ မေမေသိသွားကာ တံခါးဝဆီ ထွက်လာသည်။

“သား ရောက်နေတယ်ဆိုလို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ ကိစ္စရှိလို့ ပြန်ချင်ရင်ပြန်လေ၊ မေမေ့ကို ဒီကကားက လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် သားရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ အသိတွေ့လို့ ပြန်ပါလာတာပါ”

“အသိ”

“ဟုတ် ... မေမေ၊ ဒါ ထက်လှအိတဲ့ ရုန်းရုန်းသူငယ်ချင်းပဲ။ သားနဲ့လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖူးရင်း ခင်နေတာ။ ဒီနေ့ ခွဲလူနာ မေမေပေးရှင်က ထက်လှအမေလေ။ အောက်မှာတွေ့တာနဲ့ သား ပြန်တက်လိုက်လာတာပါ”

“ဪ”

မေမေက ပြုံးရင်း ...

“လူသိတွေ ဖြစ်နေတာကိုး”

မေမေက မိုးစွေကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် သား စောင့်နေမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... မေမေ”

“လာ ... ဝင်ကြစို့၊ သမီးလည်း ဓာတ်ပုံကို စိတ်မပူနဲ့နော်၊ ဒါ ဘာမှစိုးရိမ်ရတဲ့ ခွဲစိတ်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး သိလား”

ထက်လှက ဆံပင်တွေ သိမ်းတင်ထားကာ မဟာနဖူးဝင်းဝင်းနှင့် မိုးစွေအမေရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သားက သူငယ်ချင်းကို စိတ်မပူအောင် အားပေးလေးက ... ဓာတ်ပုံဝင်”

မေမေတို့ ဝင်သွားကြလျှင် မိုးစွေတို့ ယောင်ချာချာလေး ငြိမ်သက်ရပ်နေကြပြီးမှ ...

“တက်လှ Breakfast စားပြီးပြီလား”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်ခဲ့တယ် မိုးစွေ”

“တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ ထက်လှ၊ ဒီနားက

“.....” ဆိုင်က အစုံရတယ်၊ စားလို့လည်း အရမ်းကောင်းတယ်”

“အင်း ... သွားတာပေါ့၊ မမြင့် ဒီမှာစောင့်နေပေးနော်၊ မာမိဖုန်း မမြင့်ဆီမှာ မဟုတ်လား၊ တက်လှ လိုရင် ထက်လှဖုန်းဆီ လှမ်းဆက်လိုက်၊ ထက်လှ ဒီနားကဆိုင်တစ်ခုမှာပဲ ရှိနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ထက်လှ”

မိုးစွေသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထက်လှနှင့် နှစ်ယောက်တည်း အတူတွဲထွက်လာရတဲ့ အဖြစ်အပျက်အတွက် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခန့်ကာနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတဲ့ သူ့ ကိုယ်သူပင် ပြန်ပြီးဘရိတ်အုပ်နေရပါသည်။

“ကားနဲ့ သွားရမှာလား မိုးစွေ”

“ဟင့်အင်း ... ဟိုနားလေးတင် လမ်းလျှောက်လို့ရတယ် ထက်လှ”

ဘေးအကာအရံမရှိ အမိုးမြင့်ကြီးပဲရှိတဲ့ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် နေရာတစ်ခုမှာ စားပွဲပုပုကလေးတွေနှင့် လူတွေက ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေသည်။

“လူတွေများလိုက်တာ မိုးစွေ”

“ဟုတ် ... ထက်လှ ရဲ့လား။”

“အင်း ... ရပါတယ်။ အစားအသောက်ကောင်းတယ်ထင်တယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ မိုးစွေရဲ့။”

“ဒီခုံတွေနဲ့ ထိုင်ရတာရော အဆင်ပြေပါ့မလား။”

“ပြေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဪ ... ဒီလိုဆိုင်မျိုး ထက်လှ ထိုင်ပါ့မလားလို့ခေါ်လာမိပြီးမှ နည်းနည်းအားနာသွားလို့ပါ။”

သူက ပူရီမှာ ထက်လှက မုန့်ဟင်းခါးမှာပြီး စားကြရင်း စကားတွေကတော့ ဟိုရောက် ဒီရောက် ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“ထက်လှကို ခွင့်မတောင်းရသေးဘဲ တစ်ခု လုပ်ထားတယ်။”

“အင် ... ဘာများလဲ။”

“ထက်လှပုံကို ကျွန်တော့်စတူဒီယိုမှာ ချိတ်ထားတယ်။”

“ဪ ... ဒါလား။ အဲဒါ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ အဲဒါ ထက်လှကိုချီးမြှောက်တဲ့သဘော သက်ရောက်တယ် မဟုတ်လား။ နှစ်လို့ဖွယ်မရှိတဲ့ပုံကိုဆို မိုးစွေ ချိတ်မိပါ့မလား။ It's ok ပါ။ ထက်လှကတောင် ဂုဏ်ယူရမှာပါနော်။”

ရုန်းရုန်းထဲက ကြားကြားနေရတဲ့ ထက်လှအကြောင်း ထက်လှပုံစံနှင့် မိုးစွေအပြင်မှာ တကယ်ဆက်ဆံရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ထက်လှ သိပ်ပြီး မတူညီလှ။ ရုန်းရုန်းအပြောအရ မိုးစွေက ထက်လှအိဆိုတာ မာနကြီးကြီး ဘဝင်မြင့်မြင့် ကြီးကျယ်ကျယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်ပုံဖော်ထားမိသည်။

“မိုးစွေ”

“ဗျာ”

“ထက်လှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ရှိတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်။ ဘာဆိုင်လဲ ထက်လှ”

“ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပါ။ အဝတ်အထည်နဲ့ တစ်ကိုယ်ရည်သုံးဖက်ရှင်ပစ္စည်း အဆက်ဆံရီတွေပေါ့။ ခုတော့ ပစ္စည်းတွေမှာပြီး တင်ရုံပဲတင်ဦးမှာ။ နောက်တော့ ထက်လှ Designer made clothes တွေလည်း ထုတ်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးတယ်။ ထက်လှ ဟိုမှာ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းဘာသာရပ်တွေ တက်လာခဲ့တာလေ။ အဲဒါလေးလည်း ပြန်အသုံးချချင်တယ်။ အခု ဆိုင်လည်းရနေပါပြီ။ အစီအစဉ်တွေလည်း စနေပြီ။ လောလောဆယ် ဆိုင်ကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေထဲမှာ ကြော်ငြာဖို့ ထက်လှက မိုဒယ်လ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကြော်ငြာဇာတ်ပုံတွေ ရိုက်ချင်တယ်လေ။”

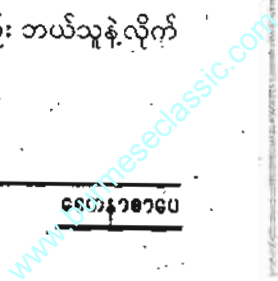
“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ မိုးစွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးစေချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ရိုက်ပေးမှာပေါ့ ထက်လှ”

“Thank you မိုးစွေရယ်။ မိုဒယ်လ်လည်း ဘယ်သူနဲ့လို့ကံဖက်မယ်ဆိုတာ မိုးစွေပဲ ရှာပေးလေ။”

“ဟုတ် ... ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒါကို ထက်လှ မြန်မြန်လေး စချင်တယ်။ ဒီ တစ်ပတ်တွင်းကတော့ မာမိက ဆေးရုံမှာမို့ ထက်လှ အလုပ်နည်းနည်းရွပ်ဦးမှာ။ နောက်နှစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် စချင်တယ် မိုးဇွေရယ်။ ဆိုင်က ဒက်ကရေးရှင်းတောင် ဝင်နေပြီ။ ပစ္စည်းထုပ်တွေလည်း အသင့်ရောက်ပြီးသားပါ။”

“ရတယ်လေ ထက်လှ။ နောက်တစ်ပတ်ထဲ ရိုက်နိုင်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်။”

“ညက FB မှာတောင် မိုးဇွေ ဓာတ်ပုံတွေ လိုက်ကြည့်နေ မိသေးတယ်။”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်ပည်း ညက ထက်လှရဲ့ wall မှာ လိုက်ဖတ်ကြည့်နေတာ။ ထက်လှနဲ့ စင်ကာပူကသူငယ် ချင်းတွေ အပြန်အလှန် ပို့စံတင်ကြ၊ ကော်မိန့်လုပ်ကြတာ က ရယ်ရလို့လေ။ အမြဲလိုက်ဖတ်မိတယ်။”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ် မိုးဇွေရယ်။ ဒီအုပ်စုနဲ့က အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ပြန်ဖိရေးမှ တန်ကာကျတာ။ နှေးလို့ မရဘူး။”

“Comment တွေက ရယ်ရတယ်။ ချစ်စရာလေးတွေ”

“အဟင်းဟင်း ... မိုးဇွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေဆိုမှာလည်း ထက်လှ ကော်မိန့်တွေ ဖတ်ကြည့်မိသေးတယ်။ ရုန်းရုန်းနဲ့ မိုးဇွေလည်း တော်တော်ခင်တာပဲနော်”

“ဗျာ ... ဟုတ်”

“မိုးဇွေကို ရုန်းရုန်း နှိပ်ကွပ်ပြီး ရေးထားတာတွေကိုလည်း ထက်လှ ရယ်နေရသေးတာ”

“အဟင်း ဟင်း ... သူက အဲလိုပဲဗျ။ ကျွန်တော့်ကို နိုင် ထက်စီးနင်း အမြဲပြောနေကျ ထက်လှရဲ့။”

မိုးဇွေက သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ခံစားမိရပါသည်။ ရုန်းရုန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို သူ ထက်လှထံ လျှို့ဝှက်ထား မယ်လို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစ၊ ဘယ်လိုပြော ရပါမလဲ။ ရုန်းရုန်းက ကျွန်တော့်ရည်းစားဗျ။ ဟင့်အင်း ... အချိုးမကျသော စကားကြီးပါ။

နားထဲထောင့်ထောင့်ထောင့်နဲ့။ ဘာကိစ္စ လာပြော နေရတာလဲလို့တောင် ထင်နိုင်သည်။ သူ့ကိုလိုက်ကြိုက်နေပုံပေါက် လို့ပဲ သူက သတိပေးရတာလိုလို ဘာလိုလို။ တွေးရင်း မိုးဇွေက ရယ်ချင်လာမိလေသည်။ တကယ်က ရုန်းရုန်းက ပြောပြရမှာ။ သူတို့ချင်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ မိန်းမချင်းလည်းဖြစ်သည်။

“မိုးဇွေက ငါ့ရည်းစားလေ” လို့ ရုန်းရုန်းက ပြော ပြတာသာလျှင် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး ထက်လှနဲ့ စတင်ဆုံစည်းရတဲ့ စေ့စပ်ပွဲကနေအပြန် မိုးဇွေက ရုန်းရုန်းကို အားပေးမှာ မေးမိသည်။

“ငါက နင့်ရည်းစားဆိုတာ ထက်လှအိ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“နင် မပြောပြဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သူနဲ့က ပြန်တွေ့တာလည်း မကြာသေးဘူး ဆိုတော့”

“နင်တို့ Online မှာ တွေ့ကြသားပဲ”

“အဲဒီမှာလည်း စကားမစပ်မိဘူး၊ ခုလည်းစကားမစပ်လို့ပါ”

“သူ့စေ့စပ်ပွဲဆိုတာ စကားဒီလောက်စပ်လို့ရတာ၊ သူက ကော ‘နင်ကော ဘယ်တော့ကျွေးမှာလဲ၊ ဘယ်တော့စားရမလဲ’ ဆိုတာမျိုး မမေးဘူးလား”

“အင်း ... မေးတော့ မေးတယ်”

မိုးစွေက ရုန်းရုန်းကို တအံ့တဩ ငဲ့ကြည့်ခဲ့မိသည်။

ဒီထက်စကားစပ်တာ ရှိသေးလို့လား။ ပေါ်တင်ကြီးကို မေးနေမှ တော့ စကားစပ်တာတောင် မက၊ တော့ဘူးလေ။ ရုန်းရုန်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပါသည်။ သူ ရုန်းရုန်းရဲ့စိတ်ကို အတော်များများ သိတာပဲလေ။

“ငါက အဲလိုအခြေအနေ မရှိသေးပါဘူးဟာလို့ပဲ ပိတ်ပြောလိုက်တယ်”

ဘာဖြစ်လို့လဲ ... လို့ ပြန်မေးဖို့မလို၊ သူသိသည်။ ရုန်းရုန်းမှာ အဲဒီစိတ်မျိုး အတွေးမျိုး အမြဲရှိတာ သူသိပြီးသား။ သူဌေးသားတောင်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် ကုမ္ပဏီကြီးကြီးတစ်ခုကို

ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ဌေးမင်းလေး မင်းသူရမောင်နှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ထက်လှအိရဲ့ရှေ့မှာ ရုန်းရုန်းဟာ သူက သာမန်အညတရ(အနည်းငယ်မျှသာ နာမည်လူသိစပြုတဲ့) ဓာတ်ပုံဆရာလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ပြောပြအသိခံဖို့ရာ ရုန်းရုန်းမျက်နှာငယ်သလို ခံစားကာ ရှက်ရွံ့နှုတ်တုန်တယ်လို့ သူသိပြီးသား။

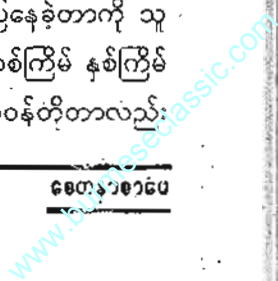
သာကေတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲ သူ့ချစ်သူ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်း ဖွင့်ပြောကြဖို့ဆိုရင် မိုးစွေထက် အစစ အတော်သာသည့် ချစ်သူမျိုး ရှိထားတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးထံ ရုန်းရုန်းက မိုးစွေကို ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆက်မပေးပါ။ မိုးစွေထက်ညံ့တဲ့ နိမ့်ပါးတဲ့ ချစ်သူမျိုးကို လက်တွဲထားရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ဆိုရင်တော့ မိုးစွေအမည်ကို ဇုန်တယူယူနှင့် အကျယ်တဝင့် ဖော်ထုတ်မိတ်ဆက်တတ်ပါသည်။

အဲဒါ ရုန်းရုန်းရဲ့ပင်ကိုစိတ်ပင်။

“ငါတို့လည်း တစ်နှစ်လောက် လိုသေးဘာပဲလေ။ နီးမှ မနီးသေးတာ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

ရုန်းရုန်းက မလုံမလဲလေး ရှင်းပြနေခဲ့တာကို သူ ဆေါင်းပဲညိတ်လိုက်ပါသည်။ ဟိုးအစောပိုင်း တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တော့ သူ နားမလည်။ သူ့ကို ချစ်လည်းချစ် သဝန်တိုတာလည်း

နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ ရုန်းရုန်းဟာ ဝမ်းသာအားရပဲ ပြောပြချင်မှာလို့ ထင်ခဲ့မိကာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြန်မေးမိတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းတော့ သဘောပေါက်ကာ သူ့ မမေးတော့ပါ။

ရုန်းရုန်း သဘောထားကို နားလည်နေခဲ့ပြီပဲ။

“မိုးစွေ”

“.....”

“မိုးစွေ”

“ဗျာ”

“အဟင်း ဟင်း ... မိုးစွေ ဘာတွေအရမ်းစဉ်းစားနေလဲ”

ချစ်စရာကလေး ရယ်မောနေတဲ့ ထက်လှ မျက်နှာကလေးက နှင်းဖျန်းထားတဲ့ ပန်းကလေးသဖွယ် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေသည်။ မိုးစွေက အငိုက်မိငေးကြည့်နေမိရာက တမန်းကတန်း ပြုံး၍ခေါင်းယမ်းရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ထက်လှရဲ့ ကြော်ငြာအတွက် ဘယ်သူနဲ့လိုက်မလဲ တွေးမိသွားတာပါ။”

“ဪ ... မိုးစွေ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါ။ ထက်လှတို့ ဆေးရုံပြန်ကြစို့လား မိုးစွေ”

မိုးစွေက ခေါင်းညိတ်ပြီး စားပွဲထိုးကို လက်ပြခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ ရှင်းလိုက်မယ် မိုးစွေ”

“မဟုတ်တာ ... ကျွန်တော် ရှင်းမှာပေါ့”

“မိုးစွေက မာမိုရောဂါကို ကုလေးမယ့် ဆရာဝန်ရဲ့ သားလေး၊ ထက်လှက ကျွေးပါရစေ”

“အာ ... မဆိုင်ပါဘူး ထက်လှရာ”

မိုးစွေက စားနေကျလူဖြစ်၍ ဘယ်လောက်ကျတာကို သိနေပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခါ ထက်လှ ကျွေးမယ်”

“တကယ်လားဗျာ”

အဲဒီ နောက်တစ်ခါဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးက မိုးစွေ နှင်ကို ညွတ်နူးနှစ်သိမ့်စေပါသည်။

“တကယ်ပေါ့ မိုးစွေရဲ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း ထက်လှ ပြန်ကျွေးတာကို စားချင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဆေးခန်းကြီးကို ပြန်ရောက်လာတာ၊ ခွဲစိတ်ခန်းရဲ့ ရှေ့ဘက်နားမှာ ပြန်စောင့်နေကြပါသည်။ စာနီတကြည့်ကြည့်နှင့် စကားနည်းသွားကြပေမယ့် ထက်လှရဲ့ ဆားမှာ ထက်လှရဲ့ အမေ ခွဲစိတ်မှုကို အတူစောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ အဖြစ်ကို မိုးစွေ အဆန်းတကြယ် အံ့ဩရင်ခုန်နေရပါသည်။

စောအကြာမှာတော့ ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကြီး ပွင့်လာတာ လူနာပါတဲ့ ထရော်လီနံဘေး မေမေကပါ ကပ်ပါလိုက်ခဲ့ပြီး ထက်လှကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလျက် ...

“သမီး ... အားလုံး အိုကေပဲနော်၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး၊ ခဏနေရင် မာမီ သတိရလာမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

မေမေလက်ကို ထက်လှက် ဆုပ်ကိုင်ညှစ်လိုက်တာကို မိုးရွှေက ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ထက်လှ”

“ဪ ... မိုးရွှေ”

“ထက်လှ အားရဲ့လား၊ ပြောလို့ဖြစ်လား”

“ရတယ် ... ပြော မိုးရွှေ”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောနေလား”

“အင်း ... စင်ကာပူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောနေတယ်”

“ပြောလေ ထက်လှ၊ အေးဆေးပြော၊ နောက်မှ ...”

“ရတယ် မိုးရွှေ ... ပြော၊ မမသူဇာက အပြင်ထွက်ပြီး

Dinner စားဖို့ ခုပဲ off တော့မှာ”

သူတို့ရဲ့ စာတန်းကလေးတွေ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြေးနေကြတဲ့ နေရာကတော့ ဂျီတော့ခံမှာပါ။ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ကို မိုးရွှေကလှမ်း Add လုပ်တာဖြစ်ခဲ့ပြီး g-lak မှာတော့ ထက်လှက သူ့ကိုလှမ်းပြီး Invite လုပ်လို့ မိုးရွှေက လက်ခံလိုက်တာပါ။ ထက်လှ လှမ်းပြီး Invite လုပ်တာက

ထက်လှမာမီ ဆေးရုံစတင်ပြီး ခွဲစိတ်တဲ့ညမှာပါ။ သူကလည်း တွေ့တာနဲ့ အဲဒီညပဲ ချက်ချင်းလိုက်ခံလိုက်တာ။

ခုတော့ ထက်လှနှင့် မိုးစွေတို့ဟာ တစ်နေ့တာရဲ့ တစ်ခုသောအချိန်တန်ရင် ဂျီတော့ခံဖွင့်ထား၊ ဖေ့စ်ဘွတ်ဖွင့်ထား ရာက ဘယ်အချိန် သူ့နာမည်လေးနံ့ဘေးက မီးသီးလေးလင်း လာမလဲရယ်လို့ မသိစိတ်မှ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေမိတဲ့အဖြစ် မျိုးတည်း။

“အန်တီနေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် မိုးစွေရယ်။ ချုပ်ရိုးလည်း အရမ်းကောင်း တာပဲ။ ဝေဒနာမခံစားရတာနဲ့ပဲ အရဲကိုးပြီးတော့ တလန်း လန်း လူကောင်းလို လျှမ်းချင်နေလို့တောင် မနည်းသတိ ပေးနေရတယ်”

“အဟင်း ...၊ မေမေနဲ့ ဘယ်တော့ follow up ပြရမလဲ”

“အန်တီက နောက်တစ်ပတ် ချိန်းထားတယ်”

“ဪ”

တစ်ခဏ ရပ်နားနေမိကြပြီး ထက်လှသည် သက် ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် စာပြန်ရိုက်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီသက်ပြင်း လေးက စိတ်ညစ်ညူးတဲ့ သက်ပြင်းမျိုး မဟုတ်။ ကြည့်နူးနွေး ထွေးမှုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိထားမိရင်းက ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် အံ့အားတသင့် ရှိရင်းကပင် ခပ်နုနုလေးပြုံးကာ ချမိတဲ့ သက်ပြင်း။

“ထမင်းစားပြီလား မိုးစွေ”

တိတ်ဆိတ်နေမှု ငြိမ်သက်နေမှုဟာ စိတ်နုလုံးကို ယစ်မူးစေဖို့ ဖြားယောင်းလှတာကြောင့် မရှိရှိတဲ့ အာလာပသလ္လာပ စကား ကောက်ရိုက်လိုက်ရတာပင်။

“ဟုတ်”

သူ့ထံက တိုတိုလေး တုံ့ပြန်သည်။ သူ့လည်းဟို ဘက်မှာ ငြိမ်သက်နေတယ်လား၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက် နှင့် ပြောနေသေးတာလား။

“မိုးစွေ အားရဲ့လား”

“ဟုတ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ထက်လှ”

“ဪ ... အလုပ်ရှိပြီ၊ ထက်လှကို နှုတ်ဆက်ရုံလေးလား လို့ပါ။ ထက်လှက စကားတွေဆက်ပြောနေမိပြီး အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မလားလို့လေ၊ စကားပြောနေလက်စလူ ရှိရင် လည်း ပြောနော် ... ရတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူနဲ့မှ ပြောမနေပါဘူးဗျာ၊ ထက်လှ ကိုပဲ ရိုက်တာတွေလို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဪ”

မိုးစွေသည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်လာတဲ့ သူ့နုလုံးသားကို ဘယ်လိုဆုံးမ ချိုးနှိမ်ရကောင်းမှန်း မသိတော့ သေး။ လက်ဝါးနှင့် ပါးစပ်ကိုပါအုပ်ရင်း မေးထောက်ကာ တစ်ဖက် တစ် ထက်လှ စာရိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပြစာတန်းကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ တက်လာမယ့် စာကလေးကို ပူနွေးသောရင် နှင့် မျှော်စောင့်နေမိလေသည်။

“မိုးဇွေ ဒီနေ့ အလုပ်များသေးလား”

“ဒီနေ့ ပါတီတံဆိုင်ကြော်ငြာစာတံပုံတွေ ရိုက်ရတယ်။”

လေးနာရီလောက်ကတည်းက ရှုတင်ပြတ်ပါတယ်”

“မော်ဒယ်ကကော”

“ဝင့်သင်္ဇင်ကို ဆိုတာ”

“လှလား မိုးဇွေ”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“မိုးဇွေအလုပ်က ပျော်စရာပဲ၊ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ပဲ နေ့စဉ် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရမှာဆိုတော့ အသက်ရှည်ဆေးပဲနော်”

“အဲသလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ထက်လှရယ်”

ထက်လှဘက်က ငြိမ်သက်နေပြန်၍ မိုးဇွေက ခုမှ

သတိတရနှင့် ...

“ထက်လှအတွက် စဉ်းစားထားတဲ့ မော်ဒယ်လ် အကြမ်း ဖျဉ်းသုံးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ပုံတွေ ထက်လှ သေချာမြင် ဖူးချင်မှ မြင်ဖူးမှာဆိုတော့ ကျွန်တော် အခု မေးလိနဲ့ပို့ လိုက်မယ်၊ ခဏစောင့်နော်”

“ဟုတ်”

မိုးဇွေက သူ့စဉ်းစားထားသော အဆင်ပြေနိုင်မည့် မော်ဒယ်ကောင်မလေး သုံးယောက်ပုံကို ထက်လှထံ အီးမေးလ်ပို့ လိုက်ပါသည်။ သူ့ပုံတွေပို့နေတုန်းပဲ သူ့ Laptop မျက်နှာပြင် အခြေနားမှာ ရုန်းရုန်း ဂျီတော့ခံက ခေါ်နေတဲ့ အချက်ပြမီးလေး က လင်းလာခဲ့ပါသည်။

သူ ရင်တောင် တစ်ချက်တုန်လန့်သွားသလိုဖြစ်ကာ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူ စိတ်ရှုပ်ရယ်ချင်သွားပါသေးသည်။ သူ ခံစားလိုက်ရုံက ခိုးနေရင်းတန်းလန်း လူမိသွားရတဲ့သဘောဆန် ဆန် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဆန်လှသည်လေ။

မိုးဇွေက ရုန်းရုန်း ပို့တဲ့စာကို လှမ်းဖတ်လိုက်ပါ သည်။

“မိုးဇွေ ... နင် ဂျီတော့ခံမှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

ကြည့် ...။ စစ်ဆေးပြီး။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟ၊ ဂျီတော့ခံပါဆိုမှ စကားပြောနေတာ ပေါ့”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ... ဟိုလူ ဒီလူပေါ့”

“ဟိုလူဒီလူဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ။ အကုန်အစီအစဉ်လိုက် ချရေးပြ”

ဟော ...။ ရုန်းရုန်းဟာလေ။ ဒီအတိုင်းပဲ။ မိုးဇွေက ခေါင်းကိုတောင် တဂျီဂျီကုတ်ပစ်မိကာ စိတ်ရှုပ်လာပါသည်။

“ဟဲ့ ... ပြောလေ၊ နင် ဘယ်မော်ဒယ်နဲ့ ပြောနေလဲ မိုးဇွေ”

မိုးဇွေရဲ့ဂျီတော့ခံမိတ်ဆွေစာရင်းထဲမှာ တကယ်ပဲ မော်ဒယ်မိန်းကလေးတွေကသာ များပါသည်။ ယောက်ျားလေးထံ ဘာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လောက်နှင့် အလုပ်ကိစ္စအဆက်အခံ

ငိုသူ မိတ်ဆွေလေးငါးယောက်၊ ဒါလောက်ပင်။ မော်ဒယ်လ် ကောင်မလေးတွေနှင့်ကလည်း အပျော်အပြက်မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ကိစ္စ အချိန်းအချက်မျိုးတွေ ပြောဖြစ်တာသာ။

ရုန်းရုန်းဟာ မိုးရွေ့ရဲ့ဂျီတော့ခမ်မိတ်ဆွေတွေကို အားလုံးလိုလို သူပါလိုက် Add ထားပါသည်။ ဒါမှပဲ မိုးရွေ့ ဂျီတော့ခမ်မှာ ရှိနေချိန် တခြား ဘယ်သူလဲရှိနေသလဲ၊ ဘယ်သူနှင့် ပြောနေတာ ဖြစ်နိုင်လဲ သူ Check လုပ်နိုင်မှာလေ။

- “နှင့် ဆုဆုစာနဲ့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”
- “အာ ... မပြောပါဘူး၊ သူနဲ့ ဘာကိစ္စမှမရှိတာ”
- “ဒါဖြင့် သိဂီမော်အေးနဲ့ မဟုတ်လား”
- “ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ ပြဿနာပဲ၊ ဘယ်ကပြောရမှာလဲ”
- “မိုးရွေ့ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့လဲ”
- မိုးရွေ့က သက်ပြင်းချရင်း ...
- “ထက်လှနဲ့ပါ”
- “ထက်လှနဲ့ ... ဟုတ်လား”

ရုန်းရုန်းသည် အံ့အားတသင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ထင် သွားရပါသည်။

- “ထက်လှနဲ့ ဘာပြောနေတာလဲ”
- “ရုန်းရုန်း ... နှင်အခု ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တရားခံတစ် ယောက်လို အသေးစိတ် စစ်နေတာလဲ၊ အဲလိုစစ်ဆေးတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောသင့်လို့လား”

မိုးရွေ့ရဲ့စာကြောင်းလေးက ရုန်းရုန်း ရင်ကို ပူထူ လောင်မြိုက်လာစေသည်။

- “မိုးရွေ့ ... ကျေးဇူးပြုပြီး မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ၊ ထက်လှ နဲ့ နှင် ဒီလိုပဲ အမြဲစကားပြောနေကျလား”
- “အမြဲဆိုတာ နေ့တိုင်းကို ပြောတာဆိုရင်တော့ အမြဲမ ပြောဘူး”

တကယ်လည်း သူ မပြောရဲခဲ့ပါ။ သူ့စိတ်ကိုမှ သူ မလုံခဲ့ဘဲ။ ထက်လှကို လှမ်းခေါ်လိုက်ဖို့ ထက်လှနာမည်ကို Click နှိပ်ဖို့ သူ့လက်ချောင်းများ မောက်စံကိုဖိပြီးမှ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရွှေ့ပစ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ရိုးရိုးသားသား ဘယ်သူ နဲ့ အပျင်းပြေစကားပြောပြော ဘာမှအရေးမကြီးပေမယ့် ခုကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရိုးသားမှုရှိတယ်လို့မှ မိုးရွေ့ မလိမ်ညာဝံ့ပဲ။

- “ကဲပါ ... အခု ဘာပြောနေတာလဲ”
- “ငါ အခု သူ့ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြော်ငြာဇာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သင့် တော်တဲ့ မော်ဒယ်လ်ပုံတွေ သူ့ဆီ အီးမေးလ်ပို့ပြီး ရွေး ခိုင်းနေတာ ရုန်းရုန်း”
- “ဪ ... အဲဒါ စောစောစီးစီးပြောပါလား”
- “အခုက ဘယ်လောက်နောက်ကျနေလို့လဲ ရုန်းရုန်းရယ်၊ ငါ အခုလို ဖြေလိုက်ရတာ နှင်နဲ့ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့သာ ဖြေလိုက်တာပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကသိ ကအောက် ဖြစ်သွားလဲ ... နှင် သိလား”

“အမယ်လေးဟယ် ... မိုးရွေကလည်း၊ ဇာတ်နာမနေစမ်း ပါနဲ့၊ နေဦး ... ငါ ထက်လှဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ရုန်းရုန်းသည် တကယ်လည်း မိုးရွေရဲ့စိတ် ဘယ် လိုဖြစ်သွားသလဲ စိတ်မဝင်စားမိပါ။ မိုးရွေနှင့် ထက်လှ တစ်စ ထက်တစ်စ ရင်းနှီးလာတာကို သိသထက်သိလေ ရင်တွေပူသထက် ပူလေပင်။ ချက်ချင်းပဲ ထက်လှထံ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ ... ဘာလုပ်”

“ရုန်းရုန်း ... နင် ခုထိ အလုပ်မှာလား”

တစ်ခါတစ်ရံ ရုန်းရုန်းက သူ့ဆိုင်က ကွန်ပျူတာ ပေါ် ရှိနေတတ်တာကို သိထားဖူးတဲ့ ထက်လှက ပြန်မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါ အပြင်က အင်တာနက်ကဖေးမှာပါ”

“နင် နေ့တိုင်း အင်တာနက်ဆိုင် ထိုင်လား၊ ဒါဆို ငါတို့ ညနေဘက်တွေ စကားပြောလို့ ရတာပေါ့”

“တစ်ခါတလေပါ၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေလဲ”

“ဟဲ့ ... ငါ မိုးရွေနဲ့ ပြောနေတာ ရုန်းရုန်းရဲ့”

ရုန်းရုန်းက တစ်ဖက်မှာ နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပြီးရင်း ကျေနပ်သွားပါသည်။ အမှန်အတိုင်း အချိန်မဆိုင် မြေလိုက်၍ မိုးသားတယ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ အင်းလေ။ ထက်လှက မရိုးသားစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ၊ ဂုဏ်ရှိန် ငွေကြေး ရုပ်ရည် ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ သူဌေးလေးနှင့် လက်ထပ်ရတော့ မည့်သူဟာ မိုးရွေအပေါ် မရိုးမသားစိတ် ထားဦးမှာတဲ့လား။

မရိုးသားချင်း မရိုးသား မိုးရွေဘက်ကိုသာ သံသယ ရှိလို့ ရနိုင်သေးတာလေ။ ထက်လှက ငေးစိုက်မျက်လုံးကျွတ်ကျ ရလောက်အောင် လှပတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကိုယ်မသိလိုက် ရဘဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ထက်လှကို ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာ Add လုပ် ပစ်လိုက်တာမျိုး မိုးရွေ လုပ်ခဲ့တယ်လေ။

ပြီးတော့ ချစ်သူချင်းချင်းသာ သိနိုင်တဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံ တစ်မျိုးနှင့် မိုးရွေဟာ ထက်လှအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာသောညွတ်နူးမှု ရှိတယ်လို့ ရုန်းရုန်း ထင်ကိုထင်နေသည်။

“အေး ... နင့်ဆီ မော်ဒယ်လ်ပုံတွေ ပို့ပေးနေတယ်လို့ မိုးရွေ ပြောတယ်”

မိုးရွေဆီက သိပြီးသားဖြစ်ပါလျက် သူ့ကိုဘယ်သူ နဲ့ပြောနေလဲ ဘာကြောင့်မေးရပါသလဲဆိုတာမျိုး ထက်လှကထွေ လိကာလီ မစဉ်းစားမိပါ။

“ဟုတ်တယ် ရုန်းရုန်း၊ သူပြောတဲ့ မော်ဒယ်လ်လေးတွေ က လှသားပဲဟဲ့၊ ငါ့ဆိုင်ကြော်ငြာအတွက် လိုက်မယ်ထင် တယ်၊ ငါ သဘောကျတယ်၊ မိုးရွေက သေချာစေတနာ ထားပြီး ရွေးပေးထားတယ်၊ မိုးရွေကို အရမ်းကျေးဇူးတင် တာပဲဟယ်၊ ဘယ်သူ့ရွေးရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ နင့်ဆီပါ မေးလိနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး နင့်ကိုပါ ဝိုင်းကူညီရွေးခိုင်းရရင် ကောင်းမယ်”

“အေး ... ငါ့ဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပဲဟယ် ထက်လှ၊ နောက်တစ်ခါမှ စကားပြောမယ်။ ငါ ဒီဘက်မှာ လုပ်စရာ လေး ရှိသေးလို့”

“အိုကေ ... တာတာ”

ရုန်းရုန်းက မိုးရွေ့ထဲ ပြန်ကူးကာ ...

“မိုးရွေ့ ... ထက်လှကို ငါ လှမ်းမေးကြည့်ပြီးပြီ။ ထက်လှ က ဟုတ်တယ်တဲ့။ နင်နဲ့ပြောနေတာတဲ့ ... အဟင်း၊ နင်က အမှန်အတိုင်းပြောတာကိုး”

မိုးရွေ့သည် တက်လာတဲ့စာလေးကို မေးထောက်က ဒီတိုင်းထိုင်ကြည့်နေမိကာ ရင်ထဲမှာကော့ တင်းကျပ်ကျပ် မွန်းသိပ် သိပ် ဖြစ်လာပါသည်။ ထက်လှထံ လှမ်းပြီး “မိုးရွေ့နဲ့ ဘာတွေ ပြောနေလဲ”ပဲ မေးလိုက်သလား။ ဒါမှမဟုတ် “မိုးရွေ့နဲ့ မော်ဒယ် ကိစ္စ လုပ်နေတာလား” မေးသလား တစ်ခုခုတော့ လှမ်းမေးလိုက် တာပင်။ အဲဒါကို ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်ရာက မိုးရွေ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟဲ့ ... မိုးရွေ့”

မိုးရွေ့က သူ့လိုင်းကို off လိုက်ပါသည်။ သူ့ဘာ ကြောင့် ရင်ထဲနင့်နေပါသနည်း။ တကယ်တော့ ရုန်းရုန်းက သူ့ ချစ်သူ သူ့ ရည်းစားပဲလေ။ သူ သိချင်တာတော့ မဆန်းပါဘူး။ မယုံကြည်တာကို အောင့်သက်မည်ဆိုတော့ရော ကိုယ်ကကော ယုံကြည်ချင်စရာ ကောင်းလို့လား။

ကိုယ်ကလည်း မကောင်းပါ။

ထက်လှ ... ထက်လှရယ်။ ကျွန်တော်တော့ ရူးတော့ မှာပဲ။ ရူးချင်လာပါပြီ။ သူ့အမေ ခွဲစိတ်တဲ့နေ့က ခွဲခန်းရှေ့လက် ပတ်နာရီလေးတကြည့်ကြည့်နှင့် ဂနာမငြိမ် ရတက်မအေးဖြစ်နေ တဲ့ ရုပ်ကလေးဟာ အပြစ်ကင်းစင်၍ ချစ်စဖွယ် သနားစဖွယ်လေး။ သူ တစ်ဖုံစိမ့်လေး ဘေးကကြည့်၍ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘဲ ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် ခုန်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီနေ့က မျက်နှာကို နောက်ဆုံးတွေ့ တာ။

တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ထက်လှကို ပိုချစ်လာ သည်။ ဤကိစ္စမှာ အပြစ်ရှိသူ စာရားခံဟာသူပဲ။ ရုန်းရုန်းမှာ အပြစ်မရှိ။ သူ ဘာကြောင့် ထက်လှကို အဲသလို ချစ်သွားမိတာ လဲ ဘယ်လိုမှကို အဖြေမရှာတတ်ပါ။ သူသိတာကတော့ သူ အရမ်းဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။

“.....”

ဖုန်း Ring သံသိချင်းကြောင့် မိုးရွေ့က ဖုန်းကိုကောက် ခွင့်လိုက်သည်။ ရုန်းရုန်းပဲဖြစ်မှာ သူ သိပြီးသားပါ။

“မိုးရွေ့”

“.....”

“မိုးရွေ့ ... ဟဲ့”

“အင်း ... ပြော”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“.....”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အော့ဖ်လုပ်ပြီး ထွက်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ၊ မိုးစွေ ... နင်က ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဘာပြောလို့လဲ”

“မပြောလို့ပေါ့ဟဲ့၊ ထွက်မယ်ဆိုရင် ထွက်မယ်ပြောပြီးမှ ထွက်ရမှာလေ”

“အာ ... ငါ့ဟာငါ မပြောချင်တော့လို့ ထွက်တာဟာ”

“ဘာ ... နင်က ထက်လှနဲ့ ဘုန်းက ပြောချင်ပြီး ငါ့တက် လာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ... ဟုတ်လား”

“ကျွတ် ... ထက်လှက အယ်ကပါလာတာလဲ ရုန်းရုန်း၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စလေ”

“အေး ... အဲဒီဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နင်က ငါ အမှန်ပြောရက်နဲ့ ထက်လှကို သွားထပ်မေး တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟ၊ ငါ သိက္ခာကျတာပေါ့၊ နင် လိုက် check လုပ်တာ ထက်လှ ရိပ်မိပြီး ငါ့အောက်တာပေါ့”

“ဘာ”

“မဘာနဲ့လေ၊ ထက်လှက ဘာထင်သွားမလဲ ငါ့ကို”

“မိုးစွေ”

ရုန်းရုန်း အသံက တုန်လာပါသည်။

“ငါ ထက်လှကို အများကြီးလည်း အစ်ပြီး စစ်ဆေးမေး မြန်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း စကား အလှက်သင့်ပဲ မေးတာ၊ ကဲပါ ... ငါက လွန်လွန်ကဲကဲပဲ မေးမြန်းစစ်ဆေးမိပါပြီတဲ့၊ နင်သိက္ခာကျလောက်တယ်ဆို ရင်ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ ... နင် ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးလေ”

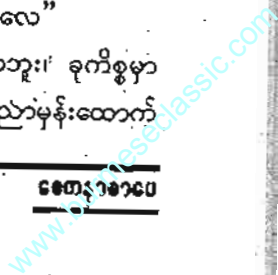
“ဘာလို့မရ၊ ရမှာလဲဟယ်၊ ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ထက်လှဆီမှာ ကဲ ... နင်သိက္ခာကျပါပြီတဲ့၊ ထက်လှက နင့်ကို အထင်သေးပါပြီတဲ့၊ အဲဒီတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်အဖို့ အရေးကြီးတာက နင်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမဆီမှာ သိက္ခာမကျရဖို့လား၊ နင့်ချစ်သူ နင့်ကို ကျေနပ်ယုံကြည်ဖို့လား”

“ကျွတ်”

“ပြောပါ ... ပြောပါ မိုးစွေရဲ့”

“ပြောလို့မရဘူး၊ ဒါကြီးကို ဒီပုံစံနဲ့ ကွန်ကလူးရှင်းဆွဲလို့ မရဘူး၊ သူစိမ်းဆီမှာမို့ သိက္ခာကျပစေဆိုတာ မရှိဘူး၊ နင် အဲသလိုတွဲယှဉ်မပြောနဲ့လေ မရဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ တခြားကိစ္စတွေမှာ မပြောဘူး၊ ခုကိစ္စမှာ ငါ ပြောကိုပြောချင်လို့၊ ငါ နင့်ကို ဘာမှန်းညာမှန်းထောက်

စရာ သံသယကွက် ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိသေးလို့ ပြောလိုမရ
သေးဘူး မိုးရွေး ဒါပေမဲ့ နင် ထက်လှဆီမှာ သိက္ခာကျမှာ
စိုးတာက တခြားထက်ပိုတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ထင်တာ
မဟုတ်ဘူး အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ကျွတ်”

“ဟုတ်တယ် ... နင် ဝန်ခံ”

“ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ၊ ပြဿနာပဲ”

“အေး ... ဟိုးတလောက ကြာပြီ၊ နင့်ဆီ ထက်လှ
ဓာတ်ပုံတွေ လာရွေးပြီး နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လေ၊
နင်နဲ့ငါ ကြေးအိုးဆိုင်မှာထိုင်နေတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်း
ထက်လှ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ အမေရိကားက မင်းသူရ
မောင် အဒေါ်တွေဆီပို့ဖို့ ဓာတ်ပုံ နောက်ထပ်တစ်စုံကူးချင်
လို့ဆိုတာလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ရုန်းရုန်း”

“အေး ... ပြောခါနီးမှာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတယ် နား
လည်လား၊ အဲဒီနေ့က ဗုန်းစထူးလိုက်ကတည်းက ဖြစ်
သွားတဲ့ နင့်ရုပ်၊ ပြောင်းသွားတဲ့ နင့်အသံ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာတွေ ဘာလှိုင်းလာစွပ်စွဲမနေနဲ့”

“အေး ... နင် ငြင်းလေ၊ နင်ငြင်းတာ နင့်ကိစ္စ၊ ငါ
ထင်တာ ငါ့ကိစ္စပဲ၊ အသံက ငါနဲ့ပြောနေကျသံမှန်ကို
မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတာလည်း မပြော

ပြတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ နင့်မျက်နှာက တောက်ပ
နေတဲ့ နင့်ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ငါ့အတွက် မသင်္ကာစရာ
တွေ ငါ့အများကြီးတွေ့တယ်၊ လူစင်စစ် နင့်ရှေ့ထိုင်နေတဲ့
ငါ့ကိုတောင် ဒီမျက်ဝန်းမျိုး နင်မပေးဖူးဘဲနဲ့ အသံလေးပဲ
ကြားနေရတဲ့ ထက်လှကို နင် အချင်းချင်း မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ရဘဲနဲ့တောင် နင် ဒီနူးညံ့နွေးထွေးတဲ့ မျက်ဝန်းလေးနဲ့
ဆက်ဆံတယ်”

“တော်တူဟာ ရုန်းရုန်း၊ နော် ...၊ နင်လည်း ပြောရတာ
စိတ်မကောင်းဘူး၊ နင် ဒီလိုဖိုလင်ကြီးနဲ့ ပြောနေတာကျ
တော့ ငါလည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ တော်ကြစို့”

“အေး ... ငါလည်း ဒီလောက်ထိထက် ပိုမပြောသင့်ဘူး
လို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ငါပြောချင်တာ လိုရင်းတစ်ခွန်းပဲ၊
နင့်ကို ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိစေချင်တယ်၊ နင့်မှာ တစ်ယောက်
တည်းရှိတဲ့ ငါ ဖြစ်ချင်တာ မိုးရွေး”

မိုးရွေးက တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်နေမိပါသည်။ သစ္စာ ...။ သစ္စာတရား ...။ ကောင်းတာပေါ့။
သူလည်း တန်ဖိုးထားသားပဲ။ စကားလုံးလေးကိုက မွန်မြတ်တာ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အခြေအနေတိုင်း အပေါ်မှာတော့ ဒီစကား
ဆုံးအတိုင်း တစ်သမတ် ဆုပ်ကိုင်ရပ်တည်နေဖို့ လွယ်ရဲ့လား။
ရင်ထဲမှာ တကယ်သစ္စာမခိုင်မြဲနိုင်ချိန်မှာ သစ္စာရှိ
တာကကော တကယ်သစ္စာတရား အစစ်လား။ သစ္စာဆိုတာ

မှန်ကန်မှု မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမှန်ကန်ရမှာလဲ။ အမှန်ဘက်ကူးလို့ ရသလား။ အမှားမကျူးလွန်ချင်လို့ အမှန်ဘက် မကူးဘဲ မမှန်တဲ့ဘက် ဆက်ရပ်နေရမလား။

အား ... ရူးချင်ပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသူရမောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ထက်လှက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ နင်အသိ ဆုံးပဲလေ ရုန်းရုန်း”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့မှာ သူ့လူရှိလို့ နင်ရှေ့တိုးမ ရတာကို ငါမပျော်ဘူး၊ နင် နားမလည်ဘူးလား၊ နင်စိတ် မပါလို့ နင် ဘာမှမလုပ်တာကို လိုချင်တာ”

“ကျွတ်... ရုန်းရုန်း၊ ငါ တစ်ခွန်းပဲပြောမယ်၊ နင် ထက်လှ ဆီ အခု ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်၊ မိုးဈေဟာ နင့်ချစ်သူပါ ဆိုတာ”

“ငါပြောရခက်မှန်းသိလို့ နင် ခိုင်းတာမဟုတ်လား မိုးဈေရဲ့”

“ဘာပြောရခက်တာလဲ ထက်လှချစ်သူတ နင့်ချစ်သူထက် သာတာကို နင်ရှက်လို့ နင်သိမ်ငယ်လို့ ဒီလိုမဟုတ်လား”

ချက်ကောင်းထိ၍ မှန်ကန်နေတဲ့စကားကြောင့် ရုန်းရုန်းက တုံ့နှေးသွားပြီးမှ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါက ရုတ်တရက်ကြီး မိုးဈေက ငါ့ချစ်သူ နော် ထက်လှ ဆိုတာမျိုး သွားပြောရင် သူ့ကိုစော်ကားစေ လည်းကျမှာပေါ့”

“စကားလှအောင်စပ်ပြီးပြောရင် ရပါတယ်”

“အဲဒီအတွက် ရုတ်တရက် ထပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ စကားအခါအခွင့်သင့်တော့ ပြောမှာပေါ့”

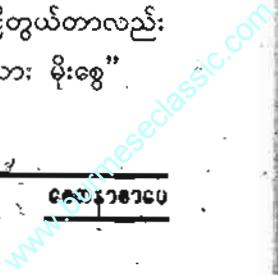
“ပြီးရောလေ၊ နင့်သဘောပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ငါပြောပြော မပြောပြော နင်တို့ချင်း မရိုးသားတဲ့ စိတ်ပင်စားခြင်း စိတ်ယိုင်ခြင်းတွေ ရှိနေရင် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ”

“နင့်ရည်းစားလို့ သိသိနဲ့တောင် ထက်လှက ငါ့ကိုမရိုး မသား လာကြိုက်နိုင်မယ်လို့ နင်က ထင်နေတာလား၊ ထက်လှအပေါ် ဒီလောက်တောင် အယုံအကြည်မရှိဘူး လား ... ဟင်”

“မသိဘူးဟာ ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါဖြစ်စေချင်တာက နင် အလုပ်ကိစ္စရှိရင် ထက်လှဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းပြော လို့ရတယ် မိုးဈေ၊ ဂျီတော့ခံကနေ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် စာရိုက်တာ စကားပြောတာတွေက သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ လှဲ့ဆော်မှုတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်လို့ ငါယုံ ကြည်တယ်၊ နောက်ပြီး အစဉ်အလာတစ်ခုလိုလည်း စွဲလမ်းမှု တစ်မျိုးကို ဖြစ်စေတယ်၊ နင်နဲ့ငါ စပြီးငြိတွယ်တာလည်း ဒီဂျီတော့ခံပေါ်မှာ ပြောရင်းပဲ မဟုတ်လား မိုးဈေ”

“.....”

သူ ဘာမှမပြောနိုင်။ သူလည်း အဲသလိုပဲ ထင်နေသည်။ ရုန်းရုန်းနဲ့တုန်းကလည်း မေမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ကပါ သဘောတကျ ကြည်သာနေကြတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရုန်းရုန်းနဲ့ နေ့စဉ်ဂျီတော့ခဲပြောရင်း တစ်ခုသောအချိန် တိုက်ဆိုင်မှုမှာ ရင်ထဲက လှုပ်ရှားစေဆော်သော ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် သူပြောထွက်သွားခဲ့တာပဲ။

အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက သူနဲ့ရုန်းရုန်းဟာ ညနေတိုင်း Online ပေါ်ရှိနေတတ်ကြတာပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပြန်ရှုပ်နေပြီး နေ့စဉ် Online မှာ မဆုံဖြစ်တော့ဘဲ ရက်ခြားလောက်သာ ဆုံဖြစ်တော့တာ။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးရွေဟာ ခုလို ထက်လှနဲ့။ ဆိုပေမယ့် ဒီ Online ရဲ့ g-talk ရဲ့ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ ထက်လှကို အပြင်မှာ စတင်ကြေသက်မြေခခဲ့တာပါ ဆိုတာကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးသာ။

ခုတော့လည်း “Htet Hla is typing” ဆိုတဲ့ သူ့ကိုယ်ဆီ စာရိုက်နေကြောင်း သိစေတဲ့ စာကြောင်းကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရတာကိုကပင် သူ့ဘဝရဲ့ သာယာပြည့်စုံမှုတစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီတည်း။

“မိုးရွေ”
“.....”

“နင် ထက်လှနဲ့ g-talk မပြောပါနဲ့၊ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ”

“.....”

“ဒါ နင့်ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ တောင်းဆိုတာပါ။ လိုက်နာတယ် မလိုက်နာဘူးကတော့ နင့်ကိစ္စ နင့်ဘက်က အပိုင်းပေါ့”

“.....”

သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။ ဒီစကားကြားရတာနဲ့တင် သူ့နှလုံးသား ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားတာလို ရင်ထဲဟာပြီးနာကျင်ခဲ့ရပါသည်။

“ငါ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ငါ့သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သူ့စေ့စပ်ပွဲမှာ နင် စတွေ့ဖူးတာပါဟာ၊ နင့်ကို နင့်ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်ကြောရှည် ငယ်ကျွမ်းဆွေနဲ့ အဆက်ပြတ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ကို မသိစိတ်က မမြင်ရတဲ့ အာရုံက ခြောက်လှန့်လာပြီမို့လို့ ငါ တောင်းဆိုတာပါ”

မိုးရွေက တိတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ လိုင်းပေါ် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ထက်လှသည် မီးမှိတ်နေတဲ့ မိုးရွေနှင့် ရုန်းရုန်းရဲ့ Box လေးဆွဲကို နှုတ်ခမ်းလေး ဖိပွတ်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

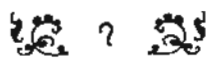
ရုန်းရုန်းနဲ့ စကားဖြတ်လိုက်ပြီးပြီးချင်းလိုပဲ မိုးရွေထံ လှမ်းပြောမည်ပြင်စဉ် မိုးရွေအရင် ဒိတ်သွားခဲ့တာ။ ပြီးတော့

သိပ်မကြာခင် ရုန်းရုန်းပါ off ထွက်သွားခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်မှု လား။ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ ကိစ္စတစ်ခုခုမရှိ ရင်တော့ မိုးရွေဟာ ထက်လှကို အနည်းဆုံး “ကျွန်တော်ကိစ္စ တစ်ခုပေါ်လာလို့ ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်ဗျ” လို့ နှုတ်ဆက်သွားမှာ ပဲလေ။

ခုလို ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာမျိုး ဘယ်တုန်း ကမှ မရှိခဲ့တာပဲ။ ညနေညဦးတိုင်း ဒီအချိန်ပတ်ဝန်းကျင်လေးမှာ သူနှင့် မိုးရွေ ဂျီတော့ခံမှာ ရက်မပျက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြတာ၊ ဒီနေ့ပါ နဲ့ဆို ဆယ့်နှစ်ရက်တောင် ရှိနေပြီပဲ။

ထက်လှသည် ဝမ်းနည်းသလို ထိခိုက်သွားသော စိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩရင်း လုံးဝပြန်လင်းမလာတော့တဲ့ မိုးရွေနံ့ဘေးက အချက်ပြမီးလေးကို အိပ်ရာမဝင်ခင်အထိ ငေး စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

“ကိုယ့်မှာ အများကြီးရှိပါတယ် ထက်လှရဲ့၊ ဒီလိုကော်မာ ရှယ်ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ နာမည်ကြီးတွေအများ ကြီးပါ။ ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံဖူးတာလည်း နှစ်ယောက်လောက် ရှိတယ်။ ခေါ်လိုက်ရင် ရတာပေါ့၊ ရက်ချိန်းလေးပဲ ညှိရ မှာ”

ထက်လှအိသည် ထိုင်နေတဲ့ ဒန်းနံ့ဘေး ကစ်စ်မိကွစ် ပန်းအိုးပင်ရိုးတံထိပ်မှ နီနီရဲ့ရဲပန်းပွင့်လေးကို ယောင်ယောင်ယမ်း ယမ်းနှင့် ခြေပစ်လိုက်မိသည်။

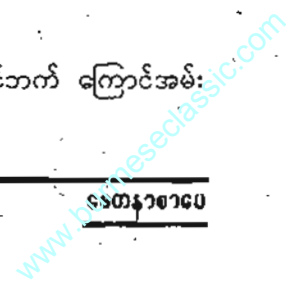
“ထက်လှ”

သူ့အပြုအမူကို မင်းသူရမောင်က အံ့ဩသွားသလို

ခိုကာ ...

“ထက်လှ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ထက်လှသည် မင်းသူရမောင်ဘက် ကြောင်အမ်း အမ်းလေး လှည့်ကြည့်မိကာ ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုရဲ့”

“ထက်လှ စိတ်အနှောင့်အယှက် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ထက်လှပုံခံက သိသာတယ်”

“.....”

“စိတ်ဆင်းရဲစရာ စိတ်ရှုပ်စရာ အဆင်မပြေတာတစ်ခုခု ဘာရှိနေလဲ”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး”

“အဲဒီလေသံကိုက ရှိနေတာ သိသာတယ်”

မင်းသူရမောင်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး “ကိုရေ ... ထက်လှ ဆိုင်ကြော်ငြာလေးရိုက်ဖို့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်လောက် ရှာပေးပါ” လို့ စပြီးပြောလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ရင်ထဲမှာ နာကျင် နှင့်ကျိန်းနေသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒီတော့မှ စတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီပေါ့။

ရုတ်တရက် ဂျီတော့ခ်ကနေ ဇီးလေးမိတ်ပြီးပျောက် ကွယ်သွားကတည်းကလေ။ အဲဒီနေ့အဲဒီအချိန်ကတည်းက အသည်းမှာ စစ်ခနဲ လာရောက်စူးဝင်စိုက်သွားခဲ့တဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းကြောင့် နာကျင်ဆင်းရဲခဲ့ရတာပဲလေ။

နောက်တစ်နေ့ညနေ ခါတိုင်း ဂျီတော့ခ်ပေါ့ တွေ ဆုံစကားပြောဖြစ်ချိန် ဂျီတော့ခ်ဖွင့်မိကာ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ထက်လှသည် ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ထဲက ခင်မင်သူတွေနှင့် comment လေးတွေ

ဝင်ရေးလိုက်၊ ရွတ်တီးရွတ်နောက်လုပ်လိုက်၊ ကိုယ့်ကို ခင်မင်သူတွေက ပန်းလေးတွေ card လေးတွေ အရုပ်လေးတွေ ပို့ထားတာလေးတွေကို Thank you လုပ်လိုက်။

ခါတိုင်းလို မူမပျက် ဟန်မပျက် လုပ်နေမိပေမယ့် စိတ်ကမရွှင်၍ လက်ကမသွက် မမြူး။ ရွတ်နောက်နောက်လုပ်မိတာတွေကလည်း မရယ်ရ။ သူများရေးထားတဲ့ ရယ်စရာလေးတွေကို ဖတ်လည်းပဲ အရင်လောက် အူလိုက်သည်းလိုက်မရယ် မောမိ။ ထုံပေပေလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အိပ်ချိန်သာ ရောက်သွားသည်။ မိုးရွေ့က တက်မလား။

ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးရွေ့။

မိုးရွေ့ရဲ့ Profile စာမျက်နှာပေါ် တက်ကြည့်မိသည်။ မိုးရွေ့က အရင်ကတည်းက သူ့စာမျက်နှာပေါ် ဘာဘာညာညာ တွေ ရေးတင်တတ်သူ မဟုတ်၍ သူရေးထားတာတွေ ရှာမတွေ့။ သူ့ကိုသာ တံချိုးကောင်မလေးတွေက နှုတ်ဆက်ထားတာတွေ။ ခံဝတ်ပုံတွေ Tag လုပ်ထားတာတွေ။ သီချင်းလေးတွေ Tag လုပ်ထားတာတွေ၊ Face book game တွေထဲက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လှမ်းပို့ထားတာတွေ စသဖြင့်သာ တသိတတန်းတွေ့ရပါသည်။

မိုးရွေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေကောင်းရဲ့လားလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးမလား စိတ်ကူးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကချိတ်ချိတ်တုတ်။

တစ်ရက်မပျက် တက်လာပါ့မယ် စကားပြောကြပါ့မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားကြလို့လား၊ မိုးရွေကကော ကတိပေးထားလို့လား။ တစ်ရက်တလေ ပျက်ကွက်တာလေးကို အရေးတယူကြီး လှမ်းလုပ်နေဖို့ သင့်ပါ့မလား။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ရက် ကျီတော့ခံ တက်နေကျ အချိန် တက်လာစောင့်ပြန်တဲ့အခါ ...။ အဲသလိုနဲ့ တစ်ရက် ... နှစ်ရက် ... သုံးရက်။ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်။ ပထမဆုံးရက်က တည်းက ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ဖို့ ဝန်လေးလိုက်တဲ့အတွက် နောက်ရက်တွေမှာ ပိုပိုဝန်လေးသည်။

တကယ်တမ်းမှာ ဖုန်းဆက်ဖို့ရာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက် ထက်လှထံမှာ ရှိပါသည်။ သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြဖို့ရှိတယ်လေ။ ဒီအကြောင်းကိုပြပြီး ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ်တောင် တကယ်ပဲ အလုပ်ကိစ္စသိချင်လို့ ဆက်ကိုဆက်ရ မည့်အချိန်နှင့် အခြေအနေ ဖြစ်နေတာတောင် ထက်လှ ဆက်ဖို့ စိတ်က မရဲမဝံ့ဖြစ်နေသည်မှာ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ မရိုးသားမှုကြောင့်ပင်။

မရိုးသားဘူးလို့ကို ထက်လှ အတိအကျ ပြောနိုင်နေပါပြီ။ မရိုးသားဘူးဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် သေချာသိနေပြီလေ။ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးလဲ။ မရိုးသားဘူးတဲ့လေ။ လက်ထပ်ဖို့ သတိုးသားလောင်းအသင့်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမင်္ဂလာဆင်နွှဲပြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေ

နှင့် ကိုယ့်မျက်နှာတောင်ကိုယ် မှန်ထဲမကြည့်ရဲအောင် ရှက်စရာကောင်းနေတဲ့အဖြစ်ပါ။

တကယ်တော့ အလုပ်ကိစ္စရှိနေရက်နှင့် ဖုန်းမဆက်ပုံတဲ့ ကိုယ့်စိတ်သဘောဟာလည်း ရှက်စရာကောင်းပြန်တာပင်။ တကယ်ဆို ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ကိုဆက်လိုက်ရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ချီတုံချတုံ ရှုံ့ချည်နှပ်ချည်စိတ်ဒုက္ခထဲ ကျဉ်းကျပ်နေသော ထက်လှထံ တစ်နေ့မှာ ရုန်းရုန်းက ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့။

“ထက်လှရေ ... မော်ဒယ်လ်တွေကတော့ စကားပြောထားပြီး ဈေးတွေလည်း မေးထားပြီ သိလား၊ နင်ရွေးတဲ့လူကို နင်ကြိုက်တဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ရက် ချိတ်လိုက်ရုံပဲ။ ဈေးတွေကလည်း ဒီဈေးတွေပုံမှန်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ fair အဖြစ်ဆုံး ညှိထားတာပါပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ရုန်းရုန်း”

ထက်လှက အံ့အားသင့်နေပါသည်။

ဒီဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စကို ရုန်းရုန်းနှင့် ပြောထားတာလည်းမဟုတ်။ သူ့ကိုမေးထားတာလည်း မဟုတ်။ မော်ဒယ်လ်တွေကိုလည်း မိုးရွေပဲ ရှာထားပေးတာလေ။ ဒီစကား လှမ်းပြောတာကျမှ ဘာကြောင့် ရုန်းရုန်း ဖြစ်နေပါလိမ့်။

“အေး ... နင် ဘယ်နေ့လောက် ရိုက်ချင်တာလဲ”

“ငါလား ... ငါက ... ဟိုလေ ... မိုးရွေ ... မိုးရွေအား တဲ့ရက်ပဲပေါ့”

ထက်လှက တဲ့တဲ့ထစ်ထစ် ဖြေမိသည်။

“အေး ... အဲဒါပြောမလို့ဟယ်၊ မိုးရွေက နင့်ဆိုင်ကိစ္စ ရိုက်မပေးနိုင်တော့ဘူးဟဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မိုးရွေက နယ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ထွက်သွားရ တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“အေး ... အဲဒါကြောင့်၊ နင် ဓာတ်ပုံဆရာအသစ် ရှာရ လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဟိုလေ ... ငါက အရမ်းအလျင်လိုနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆိုင်ကို ကိုမင်းသူရမောင်က ဒက်ကရေးရှင်း လုပ်ပေးနေ တာလည်း လကုန်ရက်မှ ပြီးမှာပါ၊ အဲဒီတော့ မိုးရွေက ဘယ်လောက်ကြာမှာဇို့လဲ ရုန်းရုန်း၊ သူ ပြန်လာပြီးမှရိုက် ရင်လည်း ရမယ်တော့ ထင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... သူက ကြာမှာဟဲ့”

“ဟုတ်လား”

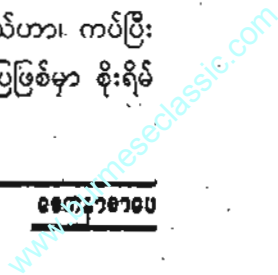
ဟုတ်လား’ ဆိုတဲ့ တအံ့တဩ တုံ့ပြန်သံလေးတွေ သာ ထက်လှထံက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲထွက်နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“လနဲ့တောင် ချိသွားနိုင်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ အကောင်း ဆုံးက နင် တခြားဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ရှာပြီး ရိုက် လိုက်တာပဲ၊ မိုးရွေက ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မယ် တောင် မပြောနိုင်ဘူး၊ နယ်ကို သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံအလုပ်ကိစ္စ ရော၊ လူမှုရေး ဆွေမျိုးရေးကိစ္စရော ရောပြီးသွားတာလေ၊ နင် တကယ်လို့ ဓာတ်ပုံဆရာ ရှာရခက်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ချိတ်ပေး မယ်၊ မိုးရွေဘက်က ပျက်ကွက်တာဆိုတော့ဟယ် သူက လည်း နင် ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူးပေါ့၊ ငါရှာပေးဆို ရှာ ပေးပါ့မယ်”

တကယ်တော့ မိုးရွေနဲ့ရိုက်မှာဇို့သာ မော်ဒယ်လ်က အစ သူ့ကိုရှာခိုင်းတာဖြစ်ပြီး မိုးရွေ မရိုက်ဖြစ်ဘူးဆိုမှတော့ တခြားဓာတ်ပုံဆရာကို ရုန်းရုန်းက ရှာပေးနေဖို့မလို့ပါ။ ဒီလိုပဲ မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်လို့ အလွယ်ကလေးပဲလေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ နေပါစေတော့၊ ငါ ကိုမင်းသူရမောင်ကိုပဲ အားလုံးရှာဖွေ ဖိစဉ်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်လေ”

“နင် အဆင်ပြေရင်တော့ ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ကပ်ပြီး ပျက်သွားသလိုဖြစ်တော့ နင် အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးရိမ် တာလေ”

“ရပါတယ်ဟာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

မိုးစွေရဲ့ ပျက်ကွက်တဲ့ကိစ္စတွေကို ရုန်းရုန်းကပြေရှင်းပေးရတာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပင် သူတို့နှစ်ယောက်က တော်တော်လေးတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိပုံပင်။ အဲဒီနေ့က အသည်းထဲစူးဝင်လက်စ ဆူးကလေးဟာ ဟိုးအတွင်းနက်နက်ထဲ ထပ်မံတိုးမွှေဝင်သွားခဲ့တာပင်။

တကယ်တော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ထက်လှ မယုံကြည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလှချည်လားပဲ အပြစ်ဆိုချင်ဆို မိုးစွေနဲ့ဆက်ဆံပြီးသမျှမှာ မိုးစွေဟာ ထက်လှကို နည်းနည်းကလေးတောင် လှမ်းမနှုတ်ဆက်ဘဲ ခရီးတစ်ခု ထွက်သွားမည့် အနေအထားမဟုတ်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီဆိုသည်ကိုတော့ ထက်လှ ရိပ်မိသည်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီတစ်ခုခုဟာ ဘာဆိုတာတော့ ထက်လှ မသိ။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားတတ်။

“ထက်လှ”

“အင် ... ဟုတ်ကဲ့ ကို”

“ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ထက်လှ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ့်ကိုပြောပြလေ၊ မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒီလောက်ကြီးတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးလေစီစဉ်ထားပြီးသားဟာက ပျက်သွားတော့ စိတ်ထဲခိုးလိုးခုလုနဲ့ အထစ်အငေါ့ဖြစ်သလို ခံစားရတာမို့လို့ပါ။”

“အေးလေ၊ ခေ့စပ်တုန်းကရိုက်တဲ့ ဟိုဓာတ်ပုံဆရာကောင်လေးဆို”

“ဟုတ်”

“အဲဒီကောင်လေးကလည်း ဟုတ်ပြီဟုတ်ရဲ့လက်ခံပြီးမှတော့ ခုလိုမဖျက်သင့်ဘူးလေ။ ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူး”

“သူ့အလုပ်ကိစ္စ နယ်ကို ... ဟို ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လက်ခံပြီးသားပဲဟာကို နောက်တစ်ခုကြောင့် မဖျက်နဲ့ပေါ့”

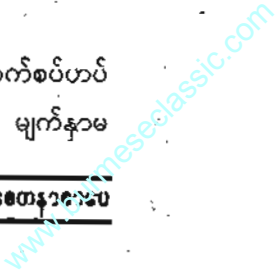
“ကြည့်ရတာတော့ ဟိုနယ်ကို ရက်ရှည်သွားရတဲ့အလုပ်က ပိုက်ဆံတအားရမှာမို့ ထင်ပါရဲ့၊ အလုပ်ခပ်များများစုပြီး လက်ခံလိုက်ရတာမို့ ဒီကိုပဲဖျက်ရတော့တာမျိုး ထင်ပါရဲ့။”

ထက်လှက ကိုယ်တကယ်ယုံကြည်တဲ့စကား မဟုတ်ဘဲနှင့် မိုးစွေဘက်က ကာကာကွယ်ကွယ်ဖြစ်အောင် ပြောတာပါ။

“အင်း ... ဒီကောင်လေးမျိုးတွေ ဒီလိုပါပဲ၊ ငွေမျက်နှာပိုကြည့်တဲ့သဘောပဲပေါ့၊ ကတိတို့ လူချင်းကျွမ်းဝင်မှုတို့ကို အရေးမထားဘူး”

“သူတို့အတွက်ကျတော့လည်း ငွေရှာကိုရှာရမှာပေါ့ ကိုရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ထက်လှသူငယ်ချင်းအရင်းက မိတ်ဆက်စပ်ဟပ်ပေးထားတာလေ၊ ထက်လှကို စိမ်းသေးလို့ မျက်နှာမ

ထောက်တောင် ကြားက သူငယ်ချင်းမျက်နှာကိုလည်း ထောက်ရဦးမှာပေါ့”

ထက်လှနှင့် မိုးဈေး Online မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတာကို မင်းသူရမောင် လုံးဝမသိ ပါ။ မသိဆို ထက်လှက တစ်ခွန်းမှမှ ပြောမပြောတာပဲ။

“မိတ်အနှောင့်အယှက် သိပ်ထားမနေပါနဲ့တော့”

“မထားပါဘူး”

“ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ။ နောင်ကိုမဆက်ဆံရ ပေါ့”

နောင်ကိုမဆက်ဆံရပေါ့။

နောင်ကို မဆက်ဆံရပေါ့ ...။

အဲသလိုလေး နေလို့ရရင် တကယ်ကောင်းမှာပါပဲ နော်။ အခုကစပြီး ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ရင် ဘာကြောင့် မေ့ပျောက်မသွားနိုင်ဘဲ ရှိရမှာလဲ။

“ထက်လှက ကိုယ့်ဟာကိုယ် စီစဉ်တယ်။ အဆင်ပြေနေ တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်က ဘာမှဝင်မစွက်တော့တာလေ။ နို့နို့ အစောကြီးကတည်းက ကိုယ်ပဲ အစအဆုံး လုပ်ပါတယ် ကွာ။ နောင်ဆို လုပ်စရာရှိရင် ကိုယ့်ကိုပဲ ပြောစမ်းပဲ ကိုယ့်မှာ ခိုင်းစရာတပည့်တွေလည်း အများကြီးပါ ထက် လှ ...

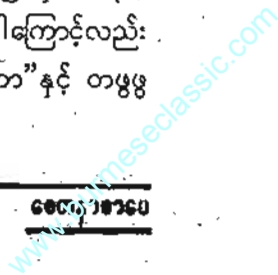
ကိုယ်က အလုပ်များလို့ အလုပ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ ဆိုတာ တွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခရေစေတွင်းကျ လိုက်လုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ခိုင်းတန်ကာ ခိုင်းရုံပဲလေ ထက်လှရဲ့။ နောင်ဆိုလည်း ဘာပဲရှိရှိ ကိုယ်ပဲလုပ်ပေးမယ်။ ကိုယ်ပဲပြောတော့ ...

ကိုယ့်အားကိုယ် သိပ်ကိုးမနေနဲ့။ ထက်လှ ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုးတာ ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုအားကိုး တာပဲ ကြိုက်တယ်”

ထက်လှက မင်းသူရမောင်ကို ငဲ့ကြည့်၍ ချစ်စဖွယ် လေး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ဤအပြုံးလေးဟာ သူ့အသည်းနှလုံးကို အမြဲထိတဲ့ အပြုံးလေးမို့ မင်းသူရမောင်က အသည်းယားသွားသလို ဆက်လှလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“အခု အလုပ်က ထက်လှ အပျင်းပြေဖို့ ထက်လှကို အလို လိုက်ပြီး ကိုယ်ကလုပ်ခိုင်းတာနော်။ ထက်လှ မိတ်ကို ပပ်ပန်းဖိစီးစေမယ်ထင်ရင် ကိုယ်သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပျော်သလောက် ပျော်တဲ့အထိလုပ်။ မပျော်တော့တာနဲ့ ရပ်သာရပ်ပစ်လိုက်”

သိန်းရာပေါင်းအတော်ချို့ပြီး ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားရတဲ့ အလုပ်ကို မပျော်တော့တာနဲ့ ရပ်သာရပ်ပစ်တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း အဓိက “ထက်လှ ... ညည်း ကံကောင်းလိုက်တာ” နှင့် တဖွဖွ ပြောမဆုံး ရှိနေတာ။

တကယ်တော့လည်း ထက်လှဟာ ဒီလိုကံကောင်းဖို့ အတွက်ပဲ မင်းသူရမောင်ကို လက်ခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ထက်လှထက် ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ မင်းသူရမောင်ဟာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ပြောပလောက်အောင် မပွင့်ပါ။ မထွန်းလင်းပါ။ ရုပ်ရည်က အဆင့်အတန်းတစ်ခု ရှိပေမယ့် သာမန်ကြည့်ပျော်ရုံနှင့် အရပ်မြင့် မြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မျှသာ။

ကြွေပန်းပုရုပ်ကလေးလို ချောမောလှပတဲ့ ထက်လှ ကို သူ့ခမျာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် တမြတ်တနိုး ချစ်ရှာတာပါ။ “သူ့ချစ်”လည်းဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူလည်း ဖြစ်တာကြောင့်ပဲ ထက်လှက မင်းသူရမောင်ကို ဦးနှောက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့တာလေ။

ကိုယ့်အပေါ် အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ကောင်းတဲ့ သူ့ကို ကိုယ်ကကော ဘာကြောင့် မေတ္တာသက်ဝင်ဖို့ ခက်ခဲနေ မလဲ။

“ထက်လှဆိုင် ဒက်ကရေးရှင်းကတော့ ရှယ်ပဲ၊ အရမ်းကို မိုးပျံနေတာ၊ ကိုယ် အကောင်းဆုံး အင်တီးရီးယားဒီဇိုင်းကို ပုံဆွဲခိုင်းတာ။ ဆင်ဆင်တူတာကို ဓရိစေရဘူး၊ ဓာတ်ဆရာကိစ္စလည်း မပူနဲ့။ အလှဆုံးပုံထွက်တဲ့ နာမည်အကြီးဆုံး ဈေးအကြီးဆုံး ဓာတ်ပုံဆရာကို ကြိုက်တဲ့ရက်ရအောင် ခေါ်ပေးမယ်၊ မော်ဒယ်လ်တွေကိုလည်း ခုလောလောဆဲ နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ...”

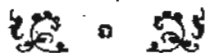

“ဟင့်အင်း ... မော်ဒယ်လ်ကတော့ရှိပြီးသား ... ကိုထက်လှ ကြိုက်တဲ့ မော်ဒယ်လ် ရွေးထားပြီးသား”

မိုးစွေ ရွေးပေးထားတဲ့ မော်ဒယ်လ်ထဲကပဲ ရွေးချင် တဲ့ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ရဲ့ အပြီးမဖြတ်နိုင်မှုကို ကိုယ့်ဘာသာ ဝမ်းနည်း နာကျင်သလို ခံစားရသည်။

www.burmeseclassic.com

Waiter လေးလာပေးတဲ့ Bill စာရွက်ကို မစုမြတ်က ယူလိုက်တာမို့ ထက်လှက ကမန်းကတန်း လက်ကမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“မစုမြတ် ... နေ ... နေ ... ထက်လှ ရှင်းပါ့မယ်”

“အို ... အစ်မရှင်းလိုက်ပါ့မယ် ထက်လှကလည်း”

“ဪ ... ထက်လှက ဒီက အိမ်ရှင်လူခပ်ဟာ မမစုမြတ်ကလည်း။ မစုမြတ်က ခဏလာလည်တုန်းဟာ ထက်လှက ကျွေးပါရစေ”

မစုမြတ်ဟာ ထက်လှဆိုင်ကို ပစ္စည်းသွင်းပို့ပေးစကားပြောထားတဲ့သူပါ။ မြန်မာပြည်ခဏလာလည်တုန်း ထက်လှနှင့် တွေ့ဆုံကြတာ။ ထက်လှပိုက်ဆံ ရှင်းနေဆဲ မစုမြတ်ဖုန်း မြည်လာသည်။

“ဟဲ့လို”

“.....”

“ဟုတ်လား ... အင်း ... ဟုတ်ပြီ လာပြီနော်”

“မစုမြတ် ဒီကနေ ဘယ်ကိုလဲ၊ ထက်လှ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မပို့နဲ့ ညီမလေး၊ ခုပဲ အောက်မှာ အိမ်ကကားရောက်နေတာ ဖုန်းဆက်တာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ မစုမြတ်”

နှစ်ယောက်သား Sakura အထပ် ၂၀ က SKY Bistro ဆိုင်လေးမှ ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းလာကြပါသည်။ မစုမြတ်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာက အောက်ဆုံးထပ် ဓာတ်လှေကားပေါက်ဝ အထိ လာရပ်စောင့်နေသည်။ လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်းနှင့်။

“အပြင်မှာ မိုးရွာနေလို့ မမ”

“ဟုတ်လား”

အဲဒီတုန်း ထက်လှရဲ့ဖုန်းလေးက မြည်လာတဲ့အခါ ကိုဖုန်းဖြစ်၍ ထက်လှက ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ် ... ကို”

“ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ် ... ကို၊ ပြန်တော့မှာ ခုပဲဆင်းလာကြတာ”

မင်းသူရမောင်နှင့်ပါ ခင်မင်သော မစုမြတ်ကပြုံး

တာ ...

“အမယ်လေး... ထက်လှလေး ချစ်စဖွယ် ချွဲနေလိုက်တာ၊ ဟုတ် ... ကို၊ ဟုတ် ... ကိုနဲ့၊ မင်းသူရကို မနှုတ်ဆက် တယ်ပြောလိုက်ဦး၊ ကဲ ... မ၊ သွားမယ်”

“ကို ... ခဏ၊ ဟုတ် ... မ၊ မစုမြတ် အရင်သွားနှင့်တော့ နော်၊ ထက်လှကို မစောင့်နဲ့တော့”

“ထီးပါရဲ့လား ထက်လှ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မ၊ ပါပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အစမ်း သွားပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

တကယ်တော့ ထက်လှ ထီးမပါလား။ ဒါပေမဲ့ မပါဘူးဆိုရင် မစုမြတ်က စောင့်ပေးနေမှာစိုးတာကြောင့် ပါတယ် ပဲ ပြောလိုက်တော့တာပင်။ ကားက ဆူးလေဖက်ချိုးကွေ့လိုက် လျှင် နီးနီးကလေးပဲဟာ။ ဒီမိုးလောက်တော့ ပြေးရုံပေါ့။

မစုမြတ်နှင့် စကားကိုကြားနေတဲ့ မင်းသူရမောင်က ...

“အပြင်မှာ မိုးရွာနေတာလား”

“ဟုတ်”

“ထီးပါတယ်နော်”

“အင်းပါ ... ပါပါတယ် ကိုရဲ့”

“မိုးထဲပြေးနေမှာစိုးလို့၊ ထက်လှ အခု တခြားအလုပ်မရှိ ရင် တော်ဝင်ကို ခဏဝင်ပြီး ဆိုင်ဒက်ကရေးရှင်းလေး ကြည့်လိုက်၊ စိတ်တိုင်းမကျတာ ဝင်ပြောခဲ့လိုက်ဦးလေ၊ နို့မို့ရင် သူတို့ လက်စသတ်တော့မှာ”

ထက်လှက အပြင်ဘက်ဆီ ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ ဖုန်းပြောရင်း လျှောက်လာပါသည်။ ဟင် ... ခုနဖွဲ့ဖွဲ့မိုးက သည်း လာပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု ဝင်ကြည့်လိုက်မယ်လေ ကို”

“အိုကေ ... အဲဒါ လှမ်းပြောတာ၊ ဘိုင် ... ထက်လှ”

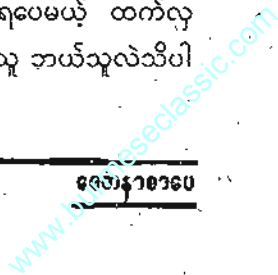
“ဟုတ်”

ထင်လှက ဖုန်းလေးကိုပိတ်ရင်း ပေါ်တီကိုကြီး အောက် ထွက်လိုက်ပါသည်။ မိုးသည်းလာတာကြောင့် ပေါ်တီကို အောက်မှာ မိုးခိုသူတွေ အများသား။ ထီးပါတဲ့သူတွေကတော့ ထီးဖွင့်ဆောင်းကာ သွားလာနေကြသည်။ ဒီလောက်ကြီးဆိုတော့ ခဏလောက်တော့ မိုးအစ စောင့်လိုက်ပါဦးမည်။

ထက်လှက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ လက်လေးပိုက် ကာ ရပ်လိုက်ပါသည်။ မိုးခိုနေတာ ဒီပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ဆယ်လေးငါးယောက်ကို ရှိနေတာ။

“ဟင်”

ထက်လှက အာမေဒိုတ်အသံတိမ်ကလေးပင် ထွက် သွားအောင် အံ့အားသင့် ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ကားလမ်းမ ဘက် ပလက်ဖောင်းစပ်မှာ ကားလမ်းမဘက်ကို ငေးမော၍ ရပ် နေတဲ့သူတစ်ဦး။ ကျောဘက်က မြင်လိုက်ရပေမယ့် ထက်လှ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် သူ ဘယ်သူလဲသိပါ သည်။

မိုးရွေ ...။

မိုးရွေ ခရီးသွားနေတာဆို။ ထက်လှသည် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဒေါသဖြစ်သလိုလို ပူလောင် ခံစားလိုက်ရကာ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ့်နောက်က ဆာကူရာအဆောက် အအုံကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်ပါသည်။ မှန်ချပ်တွေနောက် မနေဘဲ လူကွယ်တဲ့ နံရံနောက်နားကနေ လမ်းမပေါ်ကို ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန် ကာ ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

မိုးရွေက လမ်းမဘက်လှည့်နေရာမှ သူ့နောက်ဘက် က မိုးခိုနေသူတွေထဲ စာစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည့်အခါ သူ့ရဲ့မျက်ခုံး မည်းမည်း မျက်လုံးမည်းမည်းလေးတွေကို ထက်လှ မြင်ရလေသည်။ ထက်လှက ပြန်ကွယ်ပစ်လိုက်ပြီး နိမ့်ချည်မြင့်ချည် အသက်ရှူသံ ပြင်းလာသော ရင်နှင့်အတူ မခံစားနိုင်စရာ ပြင်းထန်သော မခံချင် မှုတစ်ခုက ရင်ထဲပြည့်ကျပ်သိပ်လာသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးရွေရယ်။ ခုလို လိမ်ညာပုန်းအောင်း နေရအောင် ထက်လှက မိုးရွေကို အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေမိ လို့လား။

“သူ ခရီးက ပြန်ရောက်လာတာလား”

ထက်လှ နှုတ်က တီးတိုးရေရွတ်မိကာ ချက်ချင်းပဲ လက်ထဲကဖုန်းကို ဂဏန်းတချို့ နှိပ်လိုက်မိလေသည်။

“ဟယ်လို”

“ရုန်းရုန်း ... ငါပါ၊ ထက်လှ”

“အင်း ... ပြော ထက်လှ”

“ရုန်းရုန်း ... ဟိုလေ”

ထက်လှက နှုတ်ခမ်းလေးကို ခဏကိုက်ထားမိပြီး

မှ ...

“ရုန်းရုန်း ... မိုးရွေများ ခရီးသွားတာကနေ ပြန်ရောက်ပြီ လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထက်လှ၊ နင် ဓာတ်ပုံ ..... ကို ပြောလိုက် တယ်ဆို၊ သူ့နဲ့ရိုက်ဖို့ အဆင်ပြေပြီဆို”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု အဆင်မပြေလို့လား ထက်လှ”

“မဟုတ်ဘူး ... အဆင်ပြေပါတယ်၊ သန်ဘက်ခါရိုက်မှာ ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးရွေများ ပြန်ရောက်လား သက် သက်မေးကြည့်တာပါ၊ ငါ သူ့ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း ... မိုးရွေ မရောက်သေးဘူးလေ၊ သူ ကြာမှာ လို့ ငါပြောသားပဲ”

“မရောက်သေးတာ သေချာရဲ့လား၊ နင် သူ့ဆီက သတင်း ရလို့လား။ နင်မသိဘဲ ပြန်ရောက်ချင်လည်း ရောက်နေမှာ ပေါ့”

“မရောက်ပါဘူးဟဲ့၊ ဒီမနက်ပဲ ငါ သူနဲ့ဖုန်းရပါသေးတယ်။ သူ အခု ပုပ်မှာပါ။ ဒီလထဲ ပြန်မရောက်ဘူး ကြားဦးမယ်ဟာ နင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ငါပြောပေးမယ်လေ”

တစ်ခုခုပြောချင်မှပြင် မိုးစွေဖုန်းကိုလည်း သူသိနေတာပဲ။ ကိုယ်တိုင် ဆက်လိုက်မှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ရုန်းရုန်းကတစ်ဆင့် ပြောနေရဦးမှာလဲ။

“ဪ... အရေးမကြီးပါဘူး ရတယ်၊ ငါ အွန်လိုင်းက သူနဲ့သိတဲ့သူ တစ်ယောက်အကြောင်း မေးမလို့ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ နောက်မှပဲ မေးတော့မယ်၊ အရေးတကြီးသိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဘယ်သူလဲ ထက်လှ”

“နေပစေပါတော့၊ နင်မသိတဲ့သူပါ။ ဒါပဲနော် ရုန်းရုန်း၊ နောက်မှဆက်မယ်”

ထက်လှက ဖုန်းကိုဖြတ်ချလိုက်ပါသည်။ မနက်ကတောင် ဖုန်းရသတဲ့။ တကယ်ပဲ ရုန်းရုန်းဆက်တော့ မိုးစွေက ပုပ်မှာလို့ ညာပြောလိုက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရုန်းရုန်း ကိုယ်တိုင်က ညာပြောနေတာလား။

ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုညာပြောတာလဲ မိုးစွေရယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မရှိပါဘူးလို့ ညာပြီးရှောင်နေပြေးနေရတဲ့အထိ ထက်လှရဲ့အနေအထားက ကြောက်စရာကောင်းနေလေသလား။ ထက်လှက ကွယ်နေရာမှ တစ်ချက်ချောင်းကြည့်

လိုက်ပြန်သည်။ မိုးစွေက လက်ပတ်နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေလေသည်။

ထက်လှက ဖုန်းကို နံပါတ်တစ်ခု ထပ်ကာနှိပ်လိုက်ရင်း ကိုယ်လေးခပ်ကွယ်ကွယ်နှင့် မိုးစွေကို ချောင်းကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ မိုးစွေရေ ... အခု ထက်လှ လှမ်းတွေ့နေတဲ့သူဟာ မိုးစွေ မဟုတ်ဘဲ မိုးစွေနဲ့အရမ်းတူတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင်ကောဆိုတဲ့အထိ ထက်လှ ဖြေသိမ့် တွေးကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။

ပေါ်တီကိုအောက်က မိုးစွေ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မြင်ကွင်းက ထက်လှကို ဝမ်းနည်းစေတယ်။ နာကျင်စေတယ်။ ချီတဲ့ချတု အကျပ်ရိုက်နေတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ မိုးစွေ အမူအရာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ခြင်းမျိုးတော့ လုံးလုံး မရှိခဲ့ပါဘူးနော်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ မိုးစွေက သူ့ဖုန်းကို ခလုတ်နှိပ်၍ လက်ခံလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို”

ဘာစကားမှ မပြောတဲ့ ထက်လှကြောင့် မိုးစွေ ဟန်မူရာက ဝိုင်နေပါသည်။ မျက်နှာတွေကိုသပ်။ ဆံပင်တွေကို သပ်။ ခါးတစ်ဖက်ထောက်။ ခါးထောက်တဲ့လက်ကိုဖြုတ်။ မြေပြင်

ကိုင်းကြည့်။ ဖိနပ်ထိပ်ဦးနှင့် ပလက်ဖောင်းပြင်ကို ဖြည်းဖြည်း ထောက် ... ထောက်။ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်။

“ဟယ်လို ... ထက်လှလား”

မိုးရွေအသံက ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ မျက် ရည်ကျမိတော့မလို ဖြစ်လာတဲ့ ထက်လှသည် ကိုယ်ခံစားနေမိတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မုန်းတီးဝမ်းနည်းလှကာ အံ့ကလေးကြိတ်ထားရင်း ဆာကူရာအဆောက်အအုံကြီးရဲ့ မှန်တံခါးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လှမ်းထွက်လိုက်ကတည်းကပင် ခေါင်းတစ်ချက် မော့လိုက်တဲ့ မိုးရွေနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားပါသည်။ ပြီး၍လည်း မပြနိုင်၊ ဒေါသကိုလည်း မပြနိုင်။ တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သူ့ အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားနှင့် ဆက်ဆံချင်တယ်ကို မဝေခွဲတတ်။ ထက်လှက မိုးရွေကို စိုက်ကြည့်နေရင်းကပင် လက်ထဲကဖုန်းလေး ကို ဖိတ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ”

သူ ခပ်တိုးတိုးတစ်ခွန်း ခေါ်လိုက်တယ်ထင်ပါသည်။ ထက်လှက အံ့လေးကြိတ် စိတ်လေးတင်းပြီး ကားရပ်ထားရာ ဆူးလေဘက်ဆီသို့ ဘယ်ဖက်ချိုးကျွေ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အေးမြစိုစွတ်တဲ့ မိုးရေစက်တို့က ကိုယ်ပေါ်အလှအယက်။

မိုးရွေက ထက်လှရဲ့နာမည်ကလေးကို စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ မီးနီနီလေး လင်းလို့။ မအားဘူးပေါ့။ အောက်က Status စာတန်းလေးက ...

“ငါ ဘာမှားလို့လဲ”

ထက်လှရယ်။ ကျွန်တော် ထက်လှကို သနားလိုက် တာ။ ငါဘာမှားလို့လဲတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အတွက်ရည်ရွယ်ပြီး ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ သိပါတယ်။ ထက်လှ ဘာမှမမှားဘူး။ မှားနေတာက ကျွန်တော်ပါ။ ထက်လှ အားလုံးမှန်တယ်။ အမြဲ တမ်းလည်း မှန်တယ်။

“ဖြတ်မယ့်ဖြတ် အားလုံးဖြတ်လိုက်ပါ။ နင် ထက်လှကို ဂျီတော့စ်လည်း မပြောနဲ့၊ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်လည်း အပြန် အလှန် နှုတ်ဆက်ပြီး comment တွေရေးမနေနဲ့တော့။ မဆက်သွယ်ရ မပတ်သက်ရလို့လည်း နှင့်ဘဝရဲ့ Program တွေ ဘာမှပျက်မသွားပါဘူး မိုးရွေရယ်၊ နှင့်ဘဝမှာ မရှိ

မဖြစ်မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိသင့်တယ်၊ ရှိကို ရှိရမယ်၊ မရှိမဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုနေတယ် ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိသလို ဖြစ်လည်းမဖြစ်သင့်ဘူး၊ အဲဒါ သက်သက်မဲ့ သာယာမှုရှာတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ပဲ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ နင်နဲ့မပတ်သက်နဲ့”

ရုန်းရုန်းစကားတွေက သူ့နားထဲကို သံပူရည်လောင်း ချနေသလို ပူပြင်းနာကျင် ဒဏ်ရာရစေသည်။

“အေးပါ ... အေးပါဟာ။ တော်ပါတော့ ဆက်မပြောနဲ့ တော့၊ ငါ နားလည်တယ်၊ ငါ သူ့ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စကိုပါ ဖြတ်မယ်”

“တကယ်လား”

ဖြစ်မယ့်ဖြတ် သံယောဇဉ်တိုးမယ့် ကိစ္စမှန်သမျှ အကုန်ဖြတ်မှပေါ့။ online ပေါ်တော့ဖြတ်ပြီး အပြင်မှာ တွေ့ဆုံနေ တော့ကော ဘာထူးဦးမှာလဲ။

“တကယ်”

“အဲဒါဆို ပြီးရောလေ၊ နင် ခရီးထွက်သွားရတယ်လို့ ငါ ပြောလိုက်မယ်”

“ပြောချင်သလိုသာ ပြောလိုက်တော့။ ငါကတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး”

သူ အဲဒီနေ့ကစပြီး online လည်းမတက်။ အလုပ် ကိစ္စ ဓာတ်ပုံတွေပြုပြင်စီစဉ်ဖို့ ကွန်ပျူတာဖွင့်ရတိုင်း g-talk ကို

လှမ်းမနှိပ်မိအောင် မနည်းသတိထားရသည်။ သူ့ရဲ့စိတ်တို့ကတော့ မှန်မှိုင်းချည့်နဲ့နေခဲ့ပါသည်။ ဒီရက်တွေအတွင်း သူနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက် ဖြစ်တဲ့ မော်ဒယ်လ်တို့ကိုလည်း မကြည့်မသာ စိတ်မရှည်လက် မရှည် ရှိခဲ့မိသည်။

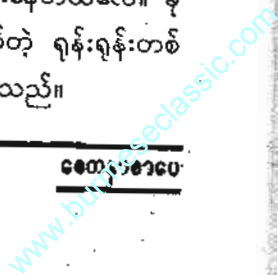
“အဲဒီ ဦးမိုးဇွဲကြီး ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ခါတိုင်းလို သဘောလည်းမကောင်းဘူး”

“မိုးလေဝသ ဆိုးဝါးနေတယ်”

ရင်းနှီးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပြောစကားကို သူ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ သူ့အနီးအနားမှာရှိ တဲ့ လူတိုင်း သတိထားမိရလောက်တဲ့အထိ သူ့အနေအထားက ဖျက်သည်။ ဂျီတော့စ်ကို မဝင်ဖြစ်ပေမယ့် ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ကိုတော့ ဖွင့်ကာ ကိုယ့်ဘက်က ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိဘဲ ထက်လှရဲ့ Wall ပေါ်ဝင်ကာ ထက်လှ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာကို ဒီဘက်က နေ တိတ်တဆိတ်စောင့်ပြီး ကြည့်နေမိတတ်ခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူ့ရှိနေတာကို ထက်လှ သိမှာမဟုတ်သလို ထက်လှရေးလိုက်တဲ့ စာတစ်လုံးတိုင်းကို သူ အငမ်းမရ လှမ်းဆွတ် ခေးစိုက်ကြည့်နေမိတတ်တာကိုလည်း ထက်လှ မသိနိုင်ပါ။

အခုတော့ ဂျီတော့စ်ပေါ် သူ့ရှိနေတာကို ထက်လှ မြင်မှာမလွဲ။ သူ့ထံမှာ မီးစိမ်းစိမ်းလေး လင်းနေတယ်လေ။ ခု အချိန်ဟာ ညဦးရောက်ပြီမို့ ဆိုင်မှာသုံးတတ်တဲ့ ရုန်းရုန်းတစ် ယောက်လည်း online မရှိတော့တဲ့အချိန်ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်က သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ထက်လှရဲ့မျက်ဝန်းထဲက နားမလည်မှု နာကျင်မှုတို့ကို သူ ခံစားသိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါ့အပြင် ထက်လှဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ ဖုန်းကိုနားကတောင် မခွာရသေးတဲ့ပုံစံနှင့် သူ ထက်လှကို အံ့အားတသင့် အထိတ်အလန့် အဖြစ်မကင်း ပြန်ငေးကြည့်နေမိခဲ့တာပါ။

ဖုန်းလေးကိုပိတ်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ထက်လှ တစ်ယောက် မိုးရေတွေကြားမှာ။ သူ့ခြေစုံတို့ မလှုပ်ယှက်နိုင် ခိုင်ခိုင်ကြီး ရပ်ငေးကျန်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထက်လှ ပြောမသွားပေမယ့် စကားတွေအများကြီးပြောသွားခဲ့တယ်လို့ သူ ခံစားရပါသည်။ အဲဒီစကားတွေကို သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားနှင့် သူ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားပါသည်။

နားမလည်နိုင်လှတာကတော့ ထက်လှ သူ့အပေါ်ရှိမယ့် သဘောထားကို။ နာကြည်းသွားသလား မုန်းတီးသွားသလား၊ လိမ်ညာသူအဖြစ် အထင်သေးသွားမလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲအခုအခဲရှိသွားလို့သာ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းနှုတ်မဆက်နိုင်တာ။ နာနာကျင်ကျင် ကြည့်သွားတာ။

“မိုးရွေ ရှင် ကျွန်မကိုညာတယ်”လို့ ထက်လှ မျက်ဝန်းများက အထပ်ထပ် ပြောသွားပါသည်။ သူ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးမှ တွေ့တာမဖြစ်နိုင်ဘဲ တွေ့လို့ တမင်ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်တာပဲလို့ သဘောပေါက်ခဲ့ပေမယ့် ရုန်းရုန်းဆီက ဖုန်းထပ်ဝင်လာမှ မိုးရွေ လိပ်ပတ်လည်နိုင်ခဲ့ရသည်။

“ဟယ်လို ... မိုးရွေလား”

“အင်း”

“နင် အိမ်မှာလား၊ အပြင်မှာလား”

“အပြင်မှာ”

“ဟဲ့ ... မိုးရွေ၊ ထက်လှ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်သိလား”

“ဟုတ်လား ... ဘာတဲ့လဲ၊ အခုလား”

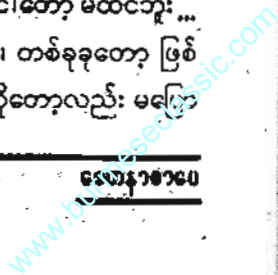
“အင်း ... ခုလေးတင်ပဲ၊ သူ ဆက်ပြီးတာနဲ့ ငါ နင့်ဆီဖုန်းလှမ်းခေါ်တာပဲ၊ နင့်ဖုန်းမအားလို့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ထက်လှက ဘာတဲ့လဲ”

“နင်ခရီးသွားတာ ပြန်ရောက်ပြီလားတဲ့၊ ငါကမရောက်သေးပါဘူးလို့ ဖြေတာပေါ့။ တစ်မျိုးပဲဟဲ့ သူ့စကားပြောတာ၊ အသံကလည်း ခပ်လေးလေးနဲ့၊ သူ အဆင်မပြေလို့ များလားလို့ ထင်တာ၊ အဆင်မပြေရင် ငါ တစ်ယောက်ယောက် မရမက ကူညီစီစဉ်ပေးမလို့လေ ...

အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဓာတ်ပုံဆရာလည်း ရနေပြီ၊ သန်ဘက်ခါတောင် ရိုက်မှာ၊ နင့်အကြောင်းပဲ သက်သက်မေးတာ၊ နင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲလို့ ငါက ပြန်မေးတော့ ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ online က နင်နဲ့သိတဲ့ သူ တစ်ယောက် အကြောင်း မေးမလို့တဲ့၊ ငါတော့ မထင်ဘူး ...

သူ မသင်္ကာတာလား မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်ဟ၊ ငါ ဘာပြောပေးရမလဲ ဆိုတော့လည်း မပြော

ဘူး၊ ရတယ်တဲ့၊ နင့်ဆီ တစ်ခုခု ဆက်သွယ်ရင် ဆက် သွယ်လာလိမ့်မယ်၊ ဖုန်းဆက်လည်း ကိုင်မနေနဲ့ သိလား။”

ရန်းရန်းကတော့ သားဖြစ်သူကို သူ သဘောမတူ သူနှင့် တားမြစ်နေသည့် အမေတစ်ယောက်အလားပင် ဖြစ်နေ သည်။ သူ ဖုန်းဆက်ချိန်မှာ သူ စိုးရိမ်နေတဲ့ ထက်လှရဲ့ဆက် သွယ်မှုက ပြီးတောင်ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဖုန်းခေါ်နေလျက်နှင့်တော့ မကိုင်ဘဲထားလိုက်ဖို့အထိ သူ စိတ်က မပြေငြာနဲ့နိုင်။ ရိုးရိုးကလေး တွေးရရင် နယ်ရောက်ရုံမက နိုင်ငံခြားရောက်နေနေ ထက်လှလို လူမျိုး ဖုန်းဆက်လာလျှင် ဖုန်းက ကိုင်ကိုကိုင်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။

မိုးစွေက ထက်လှရဲ့ နာမည်လေးကို ငေးကြည့်နေ ရာမှ နာမည်လေးကို ယောင်ယမ်း click လိုက်မိလေသည်။ အဲဒီ အခါ Chat Box လေးက ပွင့်ကျလာသည်။ ထက်လှရယ်။ မိုးစွေ သည် ချီတုံချီတုံ ချီတုံချီတုံနှင့် တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခုန်ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းမျိုးနဲ့ ရင်တွေ ခုန်ပေါက်တုန်လှုပ်လာ သည်။

လက်ဖျားခြေဖျားတွေပါ အေးစက်လာကာ မျက်လုံး တွေပင် ပြာဝါးဝါး။ စာရိုက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်မယ် မခေါ်လိုက် ဘူး ချီတုံချီတုံနှင့် လူက တွေဝေထုံဟုန်နေရာမှ တစ်ချက်တွင် သူ့လက်အစွဲက အလိုအလျှောက်ပင် စာရိုက်၍ တင်လိုက်မိတော့ သည်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော်ပါ”

အဲဒီနောက်တော့ သူ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားလိုက် မိကာ အသက်ပင် မရှုရဲ့ပဲ အောင့်ထားမိပါသည်။ အတော်အတန် ကြာမှ သူ မျက်စိပြန်ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်မိလျှင် ထက်လှဘက်က စာပြန်ထားတာ မတွေ့ရ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

အဲဒီတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာသွားရလေသည်။ သူ ဝမ်းနည်းသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်းကို ခံစားရသည်။ သူ့ကို ထက်လှ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီပဲ။ ဒီစာကို ထက်လှ မမြင်ဘဲမနေပါ။ မဖတ်ဘဲမနေပါ။ သူ့ဆီက စာတက်လာတာမြင်လျှင် လှမ်းကို ပတ်မှာပဲ။ မိုးစွေ စိတ်ထဲကမူးရှူးထိုးနှင့် စိတ်အစဉ်က မုန်တိုင်း ဆင်သလို ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်လာသည်။

“ထက်လှ”

“.....”

“ထက်လှ”

“.....”

“ထက်လှ ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေပင်ပူကာ မျက်ရည်နှင့် စိုစွတ်လာ ခဲ့ပါသည်။

ပိုင်ရှင်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ရှောင်တာ အပြစ်ကြီးနေသလား ထက်လှရယ်။ ခုလို မရှောင်ဘဲ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နေမြင့်လေ အရွေးရင့်လေ

ဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော်ခံစားချက်တွေကို ဆက်ပြီးရှင်သန်မနေအောင် ကျွန်တော် အညွန့်မျိုး အမြစ်သတ်ပစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ နိမ့်ကျလွန်းတယ် မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာတဲ့ ဟိုးအမြင့်ထက်က ရွှေကလပ်ပေါ်က ရတနာလေးကို ကျွန်တော်လှမ်းယူဖို့ မဝံ့ရဲသလို မော့ကြည့်ငေးမျှော်နေရမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မချိမဆန့်သနားမိလို့ မမြင်ရအောင် ရှောင်လှည့်ထွက်သွားလိုက်တာသည်သာလျှင် အစစ အဘက်ဘက်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ။

တစ်ဖက်က ဘာမှတုံ့ပြန်မလာတဲ့အခါ ပိုခံစားရသည်။

ရုပ်ပျက်လိုက်တာ မိုးစွေရယ်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်မိလာပြန်သည်။ တကယ်ဆို ခုလို အမူအရာ မပျက်ဘဲ “ထက်လှ ... နေ့လယ်က ဘာလို့မခေါ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တာ” ဆိုတာမျိုးနဲ့ အလိုက်အထိုက်လေး ထပ်ညာပြောလိုက်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ထပ်လည်း မညာချင်။

ခုချိန်မှာ သူ အားလုံး အရှိကိုအရှိအတိုင်းသာ စိတ်ထဲရှိသလို ဆက်ဆံချင်မိတော့သည်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်”

“.....”

“ထက်လှ”

“.....”

“ကောင်းပါပြီ ထက်လှ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘူး နော်”

ထက်လှဘက်က ဘာမှတုံ့ပြန်မလာခဲ့။

ဓာတ်ပုံ“.....”ရဲ့ စတူဒီယိုကြီးက ကျယ်ဝန်း ခမ်းနားလှပါသည်။ သူက မြန်မာပြည်က နာမည်အကြီးဆုံး ဓာတ်ပုံဆရာတွေထဲ ထိပ်ဆုံးသုံးယောက်အပါအဝင်ပဲလေ။ တိုက် ခန်းကျယ်ကြီး နှစ်ခန်းတွဲမှာ နောက်ဘက်ထဲ စတူဒီယိုခန်းကျယ် ကျယ်ကြီး ဖွဲ့ထားတာပါ။ အဲဒီစတူဒီယိုခန်းမထဲမှာ ထက်လှက သူ အလုပ်ခန့်ထားပြီးသော ဝန်ထမ်းမလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။

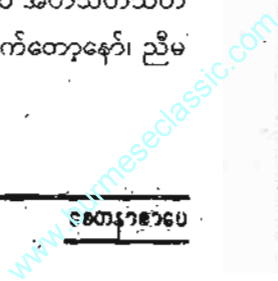
မော်ဒယ်လ်နှစ်ယောက်နှင့် ထက်လှ ဆိုင်တင်မည့် အဝတ်အထည်တွေကို တစ်စုံပြီးတစ်စုံလဲကာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြ တာပါ။

“တူတူ ... တူတူ ... တူ”
ထက်လှက ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်ကာ ...
“ဟုတ် ... ကို”

“ထက်လှ အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ပြေတယ် ကို”
“ပြီးတော့မလား”
“ပြီးတော့ မပြီးလောက်သေးဘူး၊ တစ်ဝက်လောက်တော့ ရှိပါပြီ”
“ဒါဆို ရှိနေဦးမှာပဲ၊ ကိုယ် ခဏနေရင် ဝင်လာခဲ့ဦးမယ်”
“ကို အားမှလာပါ၊ ဒီမှာ အဆင်ပြေပါတယ်”
“အပြင်ထွက်ဖို့ကိစ္စလေးတစ်ခုလည်းရှိလို့၊ ခုပဲထွက်ရင်း နဲ့ ခဏဝင်လာမှာပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”
“စားပြီးကြပြီလား”
“ဟုတ် ... ခုနပဲ စားပြီးကြပြီ၊ ဦးချမ်းကို ထမင်းကြော် တွေ သွားဝယ်ခိုင်းပြီး ဒီမှာပဲ စားလိုက်ကြတယ်”
“အိုကေ ... အိုကေ ... ခဏနေ ရောက်မယ်”
ထက်လှက ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း ဝန်ထမ်းကောင်မလေး

ဆွေကို ...
“ညီမတို့ ဒီအဝတ်ထုပ်ကို ကားပေါ်ပြန်ယူပြီး ကားပေါ်က Jeans တွေယူခဲ့ပါဦး၊ Jeans တွေချည်းပဲ အိတ်သတ်သတ် နော်၊ အပေါ်ပိုင်းတွေလည်း သယ်ခဲ့လိုက်တော့နော်၊ ညီမ တို့မနိုင်ရင် ဦးချမ်းတို့ သယ်ခိုင်း”
“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

ကောင်မလေးတွေက ဝတ်ထား ရိုက်ထားပြီးတဲ့ အဝတ်တွေ ပြန်ခေါက်၊ အိတ်ထဲသေချာပြန်ထည့်ကာ အိတ်သယ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားကြပါသည်။ ထက်လှက မော်ဒယ်လ်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖော်ပါတဲ့ အစ်မနှင့် စကားထိုင်ပြောနေဆဲ ဓာတ်ပုံဆရာက ရိုက်ပြီးတဲ့ပုံတွေကို ကွန်ပျူတာမှတစ်ဆင့် တီဗီကြီးနှင့်ဆက်ကာ တီဗီစကရင်ပေါ်မှာ ပြန်ဖွင့်ပြနေသည်။

ထက်လှသည် တစ်ခုသောနေ့ကလေးက အိမ်ကို မိုးရွေ ရောက်လာကာ ထက်လှရဲ့ Laptop နှင့် ထက်လှတို့ စေ့စပ်ပွဲဓာတ်ပုံတွေ ရွေးကူးဖို့လာပြတဲ့ အချိန်ခါလေးကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရသွားပါသည်။

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက် မောလိုက် ဒါလေးလှတယ် ဟိုဟာလေး မလှဘူး ငြင်းခန့်လိုက်။ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဟန်လေးတစ်မျိုး အမြဲပါတဲ့ မိုးရွေရဲ့မျက်နှာလေးနှင့် အမူအရာလေးတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်အမှတ်ရနေမိပါသည်။ အင်း ... ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့် မိုးရွေရယ်။ ကျွန်မ မကောင်းပါလား။ ကျွန်မစိတ်တွေ မဖြူစင်ပါလား။ ဘယ်သူမှ မသိသော်လည်း မင်းသူရမောင်ကိုလည်း အားနာကာ တစ်ကိုယ်တည်း အားလည်း ငယ်မိလေသည်။

ကိုယ်ဟာ အဲသလို စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အပြောင် အလဲလိုလားတဲ့ ရှင်းရှင်းနဲ့ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ခပ်နန့်နန့် မိန်းကလေးစားလည်းမဟုတ်။ ကြိုက်သူလိုက်သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ

တဲ့ အနေအထားမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ စိတ်မဝင်စား မတုန်မလှုပ် ရင်မခုန်တတ်ခဲ့၍ မာနကြီးလွန်းတယ်လို့ အမြဲအထင်ခံရသူလေ။ ခုတော့ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“မမ”

“အင်း ... တွေ့လား ညီမ Jeans အိတ်၊ ပရာဒိုပေါ်မှာ နော်”

သူ့ပရာဒိုကားနှင့် သူ့ဒရိုင်ဘာ ဦးချမ်းကို ကိုက အပိုထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ထက်လှကားက ဖော်လံဗိုဗင်။ အရမ်း မကြီးလှဘူးလေ။

“တွေ့ပါတယ် မမ၊ ဒီမှာ ယူခဲ့ပြီ၊ အပြင်ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့”

ဓာတ်ပုံဆရာက ခေါင်းမောကြည့်ရင်း ...

“ကိုယ့်ဧည့်သည်လား”

“မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မမဧည့်သည်”

ထက်လှက အံ့ဩသွားပါသည်။ ကို မြန်လိုက်တာ။

“မထက်လှအိ ဆိုင်ကြော်ငြာ shooting လားတဲ့၊ သမီးက ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဪ ... အစ်မ ခေါ်လေ၊ ဧည့်သည်အထဲခေါ်လေ ... ရတယ်”

ဓာတ်ပုံဆရာကို ထက်လှက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ခေါ်လိုက်ပါ နွေးနွေး၊ အထဲဝင်ခဲ့လို့”

“ဟုတ်”

ဝန်ထမ်းလေး နွေးနွေးက တံခါးဖွင့် ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ နွေးနွေးနှင့် နောက်တစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာသည်။ ထက်လှက ဆတ်ခနဲ ယောင်ယမ်း၍ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိပါသည်။ မိုးရွေသည် အရောင်အသွေးကျလွန်းသော Navy ပြာရင့်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီကိုယ်တီတီလေးနှင့် မီးခိုးမှိုင်းကျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားကာ မြင်ဖူးသမျှတွင် ကြည့်အကောင်းဆုံးတစ်ကြိမ်ဖြစ်နေသည်။

မိုးရွေက ထက်လှထံ အရင်ဆုံး တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလို နင့်နှင့်နက်နက်ကလေး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံဆရာဘက် လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

- “အစ်ကို ... နေကောင်းတယ်နော်”
- “ဟင် ... မိုးရွေပါလား၊ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ၊ ဘယ်ပျောက်နေလဲ”
- “ရှိတယ် အစ်ကို”
- “အလုပ်တွေ ကျပ်နေတယ် ဟုတ်လား”
- “အဟားဟား ... ဒီလိုပါပဲ အစ်ကို၊ ပုံမှန်ပါပဲ”
- “ဘာလဲ ... ဒီအစ်မ ဧည့်သည်ဆိုတာ !!”

ဓာတ်ပုံဆရာက အသက်သုံးဆယ်ကျော် ရှိပေမယ့် ထက်လှကိုတော့ “အစ်မ” ခေါ်ကာ မိုးရွေနှင့်တော့ သူက ဆရာသမားသဘောမျိုး နေရာရှိပုံရသည်။

“ဟုတ် ... ကျွန်တော့်အသိပါ အစ်ကို၊ သူငယ်ချင်းပါ”
“ဖြေ ... မိုးရွေနဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ အစ်မကလည်း၊ သူ့ရိုက်ခိုင်းလိုက် ပြီးရော”

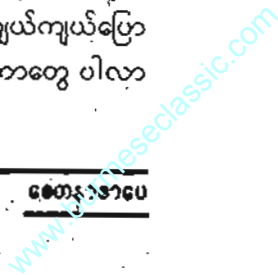
ရယ်ရယ်မောမောပြောတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာကို ထက်လှက အလိုက်သင့် ပြန်ဖြိုးပြကာ မိုးရွေကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ဆက်ဆံရမည်ဆိုတာ စဉ်းစားရင်း အဲကွန်းခန်းချမ်းချမ်းထဲ ချွေးပြန်လာသည်။ ရင်တွေလည်း ကဆုန်စိုင်း ခုန်ပေါက်လာသည်။

မိုးရွေက စတုဒီယိုခန်းမတလျားကို ဖြတ်လျှောက်လာကာ ထက်လှနှင့် နီးကပ်လာပါသည်။ ထက်လှသည် မျက်နှာကို ချွက်အောင်ထိန်းကာ ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်တာဝမ်းနည်းတာရော အခံရခက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာရော ရောမွှေထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ တဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။

ထက်လှ ရပ်နေမိတဲ့နား မိုးရွေ ရောက်လာကာ ...

“ထက်လှ”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်တဲ့ လေသံက ထက်လှရဲ့ လည်ကုပ်တစ်ဝိုက်ကို ကြက်သီးမွှေးညင်းထစေသည်။ ထက်လှက တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ဘေး ဝရန်တာရှိရာဘက် လျှောက်လာကာ တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထက်လှ ချဲ့ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများရှေ့မှာ စကားကို တိုးတိုးလေးကျိတ်ပြောနေပြန်လည်း သင့်တော်မှာ မဟုတ်သလို ကျယ်ကျယ်ပြောပြောလည်း မသင့်တော်နိုင်သော ကြားမကောင်းနိုင်တာတွေ ပါလာနိုင်တာမို့ပင်။

ဝရန်တာရောက်သည်နှင့် ထက်လှက တင်းတင်းကလေး နီမြန်းနေသော မျက်နှာနှင့် မိုးရွေကို စူးစူးရဲရဲ ဝင်းဝင်းလက်လက်ကြည့်ရင်း ဖုန်းကို တထောက်ထောက် နှိပ်လေသည်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော်လေ”

ထက်လှက လက်ဝါးဖြန့်၍ထောင်ကာ မိုးရွေကို တားလိုက်၍ မိုးရွေက ထက်လှကို စကားမဆက်ဘဲ ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ဟယ်လို ... ရုန်းရုန်းလား”

မိုးရွေက သက်ပြင်းပူတစ်ချက် ဝှေးခနဲမှုတ်ထုတ်ကာ ခါးလျှောလျှောထောက်၍ ခေါင်းကိုမော့က စူးစူးရဲရဲ လင်းထိန်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ပြော ... ထက်လှ၊ ဒီနေ့ နင် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်လား”

“အေး ... ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်”

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“နင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“မိုးရွေ ခရီးသွားတာ ပြန်ရောက်ပြီလား”

မိုးရွေက ထက်လှကို လှမ်းကြည့်ကာ မချိုပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။ ထက်လှ အကြီးအကျယ် သံသယတွေ ဝင်နေပြီပဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ သူ နားလည်ပါတယ်။ ငြိမ်သက်အေးချမ်း မြင့်မားလှပနေတဲ့ ထက်လှဘဝ ရှေ့ကြည့်ကြည့်လေးထဲ သူ့ခဲတစ်လုံးကျသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

တစ်ဖက်က တိတ်သွားတဲ့ ရုန်းရုန်းကြောင့် ထက်လှ

က ပြုံးမဲ့မဲ့လေးနှင့် ...

“ဟင် ... မိုးရွေ ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“ထက်လှ ... နင် ဒါပဲ လှမ်းမေးတာ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ထက်လှ၊ ဘာအကြောင်းထူးရှိလဲဟင်”

“အကြောင်းထူး မရှိပါဘူး၊ ငါသိချင်လို့ မေးတာပါ”

“နင် ဘာသိချင်တာလဲ ဟင်”

“ငါမေးတာ ဖြေပါဦး ရုန်းရုန်းရယ်”

“.....”

“ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“မရောက်သေးပါဘူးဟ”

“ခုထိ အညာဘက်မှာပဲပေါ့”

“အေး ... နင်ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာလို့မေးတာလဲ ပြောဦး”

“အဟင်း ... ငါ မိုးရွေကို တွေ့လို့ပါ”

“ဟင်”

“သူ့ကိုတွေ့လို့ နင်ကိုမေးကြည့်တာပါ၊ နင်ဆီကအဖြေကို သိချင်လို့လေ”

“ဟင် ... သူ့ ... သူ့ကို နင် ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“တစ်နေရာမှာပေါ့ဟာ၊ နေရာကအရေးမကြီးပါဘူး”

“သူ့ ... သူ့ကော နင်ကိုတွေ့လား၊ နင်တွေ့တာကို သူ သိလား”

“အင်း ... သူလည်း ငါ့ကိုတွေ့ပါတယ်”

“ဟင်”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် သူ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာကို နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက်သေချာနေတာလဲ ငါက သိချင် လို့ မေးကြည့်တာ၊ ခရီးကော တကယ်သွားရဲ့လား”

“သွားပါတယ်ဟ”

“ခုထိ မရောက်သေးဘူးလို့ နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး Confirm ဖြစ်သလဲ”

“ငါ ... ငါက သူ့အမေနဲ့လည်း ခင်တာလေ၊ သူ ... သူ တို့အိမ်လည်း ရောက်ပါတယ်”

“သူ မရှိဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့ ... သူ့အမေတောင်ပြောမှတော့ သေချာတာ ပေါ့ဟ၊ ငါ သူ့အမေနဲ့ ဒီလောက်ခင်တာလေ”

“ဪ ... အင်း၊ ငါလည်း သူ့အမေနဲ့ ခင်ပါတယ်”

“ဟင်”

“မာမိက သူ့အမေနဲ့ ပြန်ပြနေရသေးတာပဲလေ၊ ငါအမြဲ လိုက်သွားနေတာဆိုတော့ ငါနဲ့လည်း ခင်သင့်သလောက် တော့ ခင်နေပါပြီ၊ အင်းလေ ... မရောက်သေးတာ နင် သေချာနေရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်လည်း သေချာ စုံစမ်းကြည့်ဦး ရုန်းရုန်း၊ နင့်ကို မတွေ့ချင်လို့များ ခင် သွားတယ်လို့ လိမ်ထားသလား ဆိုတာလေ”

“.....”

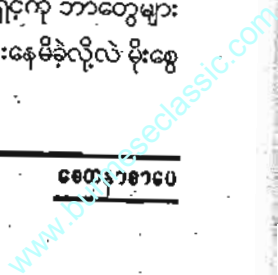
“ကဲ ... ဒါပဲနော်”

ထက်လှက မုန်းကိုပိတ်၍ သူ့ကို အငေးသား ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့်နေသော မိုးရွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါ သည်။ မိုးရွေက ဘောင်းဘီဘေးအိတ်မှမုန်းကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ကာ ပါဝါပိတ်ချလိုက်ပါသည်။ ရုန်းရုန်း ချက်ချင်းလှမ်းဆက် တော့မှာ သေချာနေပြီလေ။ ထက်လှက ပြုံးစနဲ့နဲ့လေးနှင့် မိုးရွေ ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ “ကဲ ... လိမ်စမ်း” ဆိုတဲ့ ဟန်ပုန်။ မျက်လုံးလေးတွေ လှလှန်းတဲ့ ထက်လှက စူးစူးရဲရဲ ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီအကြည့်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့တောင် အတော်ခွန်အားမွေးရပါသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး မိုးရွေ”

“.....”

“ရှင် ပြောဖို့လာတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ ရုန်းရုန်းနဲ့ ထက်လှနဲ့၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ညာနေတာလဲ၊ ဘာ တွေလဲ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ လိမ်တယ် ညာတယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်တော့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိ ရမယ်၊ ခုဟာက ပေါ့ပေါ့သေးသေးလေး လိမ်ညာနေတာမျိုး တောင် မဟုတ်ဘဲ ရှောင်ပြီးတော့ကို ပုန်းနေတာ၊ ရှင် ရှောင်ပုန်းရလောက်အောင် ထက်လှက ရှင်ကို ဘာတွေများ ဘယ်လောက်တောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေမိခဲ့လို့လဲ မိုးရွေ ရယ်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အံလေးဖိပြီး ပြောနေတဲ့ ထက်လှက စကားဆုံးခါနီးတော့ ဝမ်းနည်းသံ ပေါက်သွားရပါသည်။

“ထက်လှ ... ထက်လှဘက်က ဘာမှအမှားအပြစ်မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ရှိတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

“ရှင်ဟာရှင်မှားပြီး ထက်လှပုံတွေ ရိုက်မပေးတော့ဘဲ ပုန်းနေရတယ်ဆိုတော့ ရှင်အမှားက ဘာများလဲ၊ ဘယ်လိုအမှားမျိုးမို့လို့လဲဟင်”

“ထက်လှ”

“.....”

“ထက်လှ ... ကျွန်တော် ...”

“ပြော ... ပြော၊ ထက်လှ နားထောင်နေတယ်၊ သိချင်တာ”

“ကျွန်တော် ထက်လှကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပါ”

“ဟင် ... ရင်မဆိုင်ရဲရအောင် မိုးစွေက ...”

“ထက်လှ ... ကျွန်တော် ထက်လှကို ချစ်နေမိလို့ပါ”

“.....”

“.....”

ထက်လှသည် ကျောက်ရုပ်ကလေးကဲ့သို့ တောင့်တောင့်မတ်မတ်လေး အေးခဲငြိမ်သက်သွားကာ တစ်ခဏမျှလော့နှင့် အဆက်သွယ်ပြတ်သည် ဆိုတာမျိုး ကိုယ်တိုင်ကြိုဖူးလိုက်

လေသည်။ ဘာမှမကြား ဘာမှမမြင် မျက်စိတွေပြာဝါးပြီး နားဆော့အူကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလွင့်ပျံ့တက်သွားလေ့ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဟင် ...။ ဘာတဲ့လဲ ...။

မိုးစွေကလေ ...။

ခုနက နာကျင်သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဒေါသဖြစ်သလိုလို ခံစားချက်တွေ အားလုံးဟာ ကိုယ်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း။ ခဏနေမှ ရင်တွေသာ ဒုထံခနဲ တစ်ခနဲ အောင်ကျိန်းခုန်လာသည်။

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ထက်လှ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကျွန်တော် ဒီလို အရင်းလင်းဆုံး ပြောမပြလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ထက်လှအနားက ရှောင်ပြေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ထက်လှ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်အောင် ဆက်မညာတတ်တော့ဘူးဗျာ”

“.....”

“ထက်လှ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ရ ... ရပါတယ်”

ခုနက ဒေါ်မာန်လေးပါပါနှင့် နှုတ်သွက်ကာ အပေါ်အမူအရာလေး ယူထားတဲ့ ထက်လှဟာ ခုတော့ မီးအဟပ်ခံရတဲ့ ပန်းနွယ်ကလေးနယ် နှမ်းအိပျော့မွေမတတ်ပင်။ တဖြည်းဖြည်းပါးပြင်လေးတွေ တရှိန်ရှိန်ပူလာကာ ထိုအပူရှိန်နှင့် အတွင်း

www.burmeseclassic.com

က ဆွေးကြော်လေးတွေပင် ဆူပွက်ပူကြွလာသလိုလို။ ထက်လှရဲ ပါးပြင်ဟာ ခုချိန်မှာ ရဲရဲနီမြန်းနေမှာပါ။

စူးစူးရဲရဲကြည့်ခဲ့မိတဲ့ မျက်ဝန်းတို့ဟာ မျက်လွှာမပိတ်ဘဲ အောင် အောက်သို့ စင်းစင်းစိုက်ကျလျက် ဦးခေါင်းသည်လည်း မတ်မော့မထားနိုင်ဘဲ ငုံ့လျှိုးကျခဲ့ရလေသည်။ ခုနေ စကားပြောလျှင် လည်ချောင်းဝကတောင် အသံတိုးထွက်လာနိုင်ပါ့မလား မသေချာမရေရာ။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ထက်လှ၊ ကျွန်တော် မမ”

ဝရန်တာသို့ထွက်တဲ့တံခါးက ပွင့်ဟနေတာမို့ တံခါးပေါက်အစပ်သို့ ဝန်ထမ်းမလေး ကပ်လာကာ ...

“ဧည့်သည်ပါ မမ”

ကို ...။

ကို လာတာပဲ။ ထက်လှသည် သူ့ခိုးလူမိတာခေါင်းနားပန်းကြီး ရင်တုန်ပန်းတုန် မူပျက်သွားပြီးမှ ...

“အေး ... လာပြီ”

ဖျတ်ခနဲ မိုးစွေကို ခပ်လျှမ်းလျှမ်းလေးကြည့်တာစကားမှ မဆိုမိဘဲ ဝရန်တာမှ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကလည်း နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပါလာသည်။ ဝရန်တာတစ်ဝင်လာသော ထက်လှတို့ကို မင်းသူရမောင်က လှမ်းကြည့်နေ

“အဆင်ပြေလား ထက်လှ၊ ခဏဝင်ကြည့်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်ပြေပါတယ်”

မင်းသူရမောင် မျက်ဝန်းများက ထက်လှကိုကျော်၍

စွေထံ ရှစ်ဝဲရောက်ရှိနေလေရာ ထက်လှက မိုးစွေဘက် တစ်မျက်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ကို မှတ်မိလား၊ အဲဒါ မိုးစွေလေ”

“မိုးစွေ ! ”

“ထက်လှတို့ စေ့စပ် ...”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုမိုးစွေ၊ ခရီးသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ...”

“ထက်လှကို ရုတ်တရက်ဖျက်ပြီး ထွက်သွားလိုက်ရလို့၊ သူ အားနာနေတာနဲ့ အကျိုးအကြောင်း ဟို ... လာတောင်းပန်တာပါ”

“ဪ ... ရက်ကပ်မှ ခင်ဗျားက မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ထက်လှက တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာဗျ ကိုမိုးစွေ”

“အခု ကို ... က ကျွန်တော်ဆရာဆိုလည်းဟုတ်၊ အစ်ကိုဆိုလည်း ဟုတ်ပါပဲခင်ဗျား၊ အစ်ကိုနဲ့ ရိုက်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရိုက်ဖြစ်တာထက်လည်း အများကြီးပိုကောင်းသွားပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆို ပိုကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်ပေါ့ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပဲ ခင်ခင်မင်မင် ပေါ့”

ထက်လှသည် ရင်ခုန်သံ မငြိမ်နိုင်သေးဘဲ ကတုန် ကယင် ဖြစ်နေဆဲပင်။

BURMESE CLASSIC

“ပြောလေ ... ငါ ကျေနပ်နိုင်တဲ့ထိ လက်ခံနိုင်တဲ့ထိ”

ရုန်းရုန်း အသံက တုန်ခါနေသည်။

“အဲဒီမတိုင်ခင်ကလေးကတင် ငါနှင့်ဆီ ပုန်းဆက်လိုက် သေးတယ်လေ၊ နှင့်ဖုန်းဖွင့်ထားတယ်လေ၊ နောက်မှပိတ် ပစ်တာ၊ အဲဒီမပိတ်ခင်ကြားမှာ နှင်နဲ့ ထက်လှ တွေ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ပြော၊ သူကလည်းတွေ့တယ်၊ နင်လည်း သူ့ကိုတွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ နင်တို့ ဘယ်မှာတွေ့တာ လဲ၊ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

“ရုန်းရုန်း ... နင့်အသံကို ဖော်လှူမိနည်းနည်းမချဘူး လား”

“မချနိုင်ဘူး ငါ အော်မှာပဲ၊ မအော်စေချင်ရင်ဖြေ”

“မသိဘူးဟာ၊ ငါ့ကို အဲသလောက်ကြီး တရားခံစစ် စစ် နေရင် မပြောဘူး”

www.burmeseclassic.com

မိုးမွေလေသံကလည်း မာပြီးကျယ်သွားရပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

ဟစ်စိဖြစ်နေတဲ့ အခန်းတံခါးမို့ ဒေါ်လေးက ခါတိုင်းလိုပဲ တံခါးတွန်းဝင်လာကာ အော်ဟစ်နေကြတဲ့ သူတို့အသံတွေကြားပြီး လန့်သွားပုံရသည်။

“ဪ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ ဒီကလေးနှစ်ယောက်”
“.....”

မိုးမွေက ကွန်ပျူတာနားကထကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာလည်း ဒီတစ်ခန်းဟာ သူ့အလုပ်ခန်း၊ ကွန်ပျူတာလည်းထားတဲ့အခန်း။ ပြီးတော့ ရုန်းရုန်းလာရင်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောတဲ့အခန်း။

“ရန်မဖြစ်ကြနဲ့လေကွယ်၊ ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ”
“ဒေါ်လေး ... သမီးမေးတာ သူ မဖြေဘူး”
“ဟဲ့ ... ရုန်းရုန်း သိချင်ရင်ဖြေလိုက်လေ သားရဲ့”
“သူက ကောင်းကောင်းမမေးဘူး၊ အော်ဟစ်ပြီး လူကို တရားခံကျနေတာပဲ”

ရုန်းရုန်းက မိုးမွေကို အကြိတ်ကာ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပါသည်။ သိနေတယ်။ တစ်ခုခုဆိုတာ သိနေတယ် မိုးမွေ။ အဲဒီတစ်ခုခုဟာ ဘာလဲဆိုတာ မသေချာတာကလွဲရင် တစ်ခုခုတော့ရှိတာ ငါသိတယ်။

“နင် တရားခံပဲလေ၊ နင်လုပ်နေတာတွေက တရားခံနေရာရောက်နေတာပဲ”

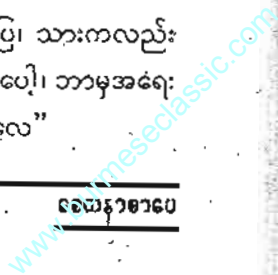
“အေး ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ နင် ငါ့ကိုအပြစ်ပေးလိုက်”
“ဘာ”

“ဟဲ့ ... ဪ ... တော်ကြပါဆို ပိုဆိုးနေတယ်”
ဒေါ်လေးရဲ့နောက်ကို မိုးမွေရဲ့မေမေ ရောက်လာပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... လာကြ။ ရုန်းရုန်း ... သမီး ထမင်းစားပြီးမှပြန်၊ နွယ်နီရေ ... ရုန်းရုန်းအမေ စပယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားလိုက်၊ ထမင်းစားပြီးမှ မိုးမွေကို ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်လို့”
မိုးမွေက မေမေကို မကြည့်မလင် စိတ်ရှုပ်လက်ညစ်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မေမေကလည်းနော် ခဏနေရင် သူ online တက်တော့မလို့ဟာကို။

“မစားတော့ပါဘူး အန်တီ၊ သမီး ပြန်မှာ”
“ဪ ... မဟုတ်တာ စားသွားပါ သမီးရဲ့”
ရုန်းရုန်းသည် သူ့ကို ချော့မော့သူတွေ ပေါ်လာ၍ ချက်ရည်တွေ ပိုလည်လာပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးလည်း စိတ်ဆိုးပြေ၊ သားကလည်း ရုန်းရုန်းကို ပြေပြေလည်လည် ပြောပြမှပေါ့၊ ဘာမှအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလည်း ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အန်တီ ... သူ သမီးကို ခေါက်ပစ်ချင်တဲ့သဘောတွေ လုပ်လုပ်လာတယ်”

“ဟင် ... ဘာလဲ ခေါက်ပစ်တာ ဆိုတာ”

“သမီးကို ဆေးကိုဖယ်ထုတ်ပစ်ချင်တာ အန်တီ၊ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊ မိုးကြောင်မိုးဝှက်တွေ၊ မေးရင်ဘယ် တော့မှ သေချာမဖြေဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးရယ်၊ သမီးကလည်း မသေချာမရေ ရာဘဲ စိတ်ဆင်းရဲမခံနဲ့၊ မိုးစွေ ... သားကလည်း ကိုယ်မှ မဟုတ်ဘဲ သေသေချာချာလေး ရှင်းပြမှပေါ့၊ အဲသလို ကိုယ့်အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲတာမျိုး မဖြစ်ကြနဲ့ကွယ်”

မေမေနှင့် ဒေါ်လေးက အသာထွက်ခွာသွားကြကာ တံခါးကို ပြန်စေ့ပေးသွားပါသည်။ မိုးစွေသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖြည်းဖြည်း ချလိုက်သည်။

“မိုးစွေ ... နင် ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

“ငါ ဘာပြောရမလဲ”

“နင် ထက်လှနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

မိုးစွေက ရုန်းရုန်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကို’ ..... စတူဒီယိုမှာ”

“ဟင်”

ရုန်းရုန်းက ဒေါသတကြီး ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

“အဲဒီမှာ ဒီနေ့ ထက်လှတို့ ကြော်ငြာပုံ ရိုက်နေတာလေ၊

နင်က ...”

“.....”

“နင် အဲဒီကို သွားတာပေါ့ !”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားတာ”

“ဘာ”

“ငါ တမင်သွားတွေ့တာ”

“ဘာပြောတယ်၊ နင် ခရီးက ပြန်မရောက်သေးပါဘူးလို့ ပြောထားတာကို နင် ဘာဖြစ်လို့ သွားတာလဲ”

“ငါညာနေမှန်း သူ့သိတယ်၊ အဲဒါကို သည်းမခံနိုင်လို့ တောင်းပန်ဖို့သွားတာပါ”

“သူက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒီအရင် ငါတို့ ဟိုတစ်နေ့ကတွေ့သေးတယ်၊ ဆာကူရာ နားမှာ၊ ငါက မိုးခိုနေရင်း သူက အဲဒီထဲကထွက်လာတော့ တွေ့သွားတယ်”

“အဲဒီတော့ !”

“သူ ဘာမှမပြောဘဲ ရှောင်ထွက်သွားတယ် ရုန်းရုန်း၊ အဲလို ညာထားတာကြီး ပေါ်သွားတော့ ငါ မျက်နှာပူပြီး ရှက်တယ်”

ရုန်းရုန်းသည် မိုးစွေကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေ ပါသည်။ နှမ်းလျနေတဲ့ မိုးစွေရဲ့မျက်နှာကြောင့် ရုန်းရုန်း ရင်ထဲ ငိုချင်အောင် နာကျင်လာသည်။

“ဪ... အဲဒီနေ့ကတစ်ခါ ထက်လှ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက် မေးသေးတာ နင့်ကိုတွေ့လို့ပေါ့။ ဒီနေ့လည်းတစ်ခါ၊ နေ ပါဦး သူက နင့်ကိုတွေ့တာနဲ့ ငါ့ကိုလှမ်းလှမ်းပြီး ခုလိုမေး တာကကော ဘာသဘောလဲ”

“ဒါတော့ ငါမရှိဘူး ခရီးသွားတယ်လို့ ပြောတာက နင် ကိုးဟ”

“ဒီနေ့ကျတော့ နင် သူ့ဆီရောက်လာလို့ တည့်တည့်ကြီး တွေ့နေတာကိုတောင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်မေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါက တမင်သက်သက် ငါလိမ်သလား ညာသလားရှိပြီး မေးတဲ့သဘောပေါ့”

“အဲသလို မတွေးပါနဲ့ဟ၊ နင်ပါ သူ့ကိုရောညာလားဆို တာအပြင် ငါက နင့်ကိုပါညာပြီး ခရီးထွက်သွားတယ်လုပ် တာလားဆိုတာလည်း သူ တွေးမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် နင် ဘယ်လို confirm ဖြစ်လည်း မေးတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါ သိပါတယ်၊ ဘယ်လိုသိလဲ မမေး နဲ့ အလိုလို သိတယ်။ အဓိကက သူ့လေသံပဲ။ သူက နင့် အမေနဲ့သူလည်း ခင်ပါတယ်တောင် လုပ်သွားသေးတယ်။ သူလည်း လှမ်းမေးချင်ရင် ရပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့...”

နင် တော်တော်ရှည်ပါလား မိုးရွေး နှင် ဆက်မညာ ချင်ရင် ညာရတာ Guilty ဖြစ်ရင် ဖုန်းဖြစ်ဖြစ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီလို့ လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဒီလိုကြီး လည်စင်းပေးသလို သွားတွေ့တာက ဘာသဘောလဲ ဟင်”

“ငါ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်”

“ဘာအပြစ်လဲ၊ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ခုလို ညာပြောမိတဲ့ အပြစ်လား၊ ဒါကိုလည်း နင် ဒီလိုတစ် ယောက်တည်းသွားပြီး အရူးဆန်ဆန် ဖြေရှင်းစရာကို မလိုပါဘူး၊ ညာခဲ့တာလို့ ပြန်လုပ်တာကိုကမှားတာ၊ ငါပါ ပါတယ်၊ ငါက ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးနဲ့ ဆက်လှက် ဆက် ဆံရတော့မလဲ”

“ငါက အခု ငါ့ညာပြောတယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာပါ။ နင် လည်းမသိဘူး၊ တကယ်သွားတာပဲ ထင်နေတာလို့ နင် ပတ်ထွက်လိုက်လို့ ရပါတယ်”

ရုန်းရုန်းက နည်းနည်းတွေဝေငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့် နင်က ... နင် ဘာကြောင့် ညာပြောတယ် လို့ ပြောခဲ့လဲ”

“.....”

“ပြောလေ ... နင် ညာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဘယ်လို Reason ပေးခဲ့လဲ”

“ငါ့ဟာငါ ကြည်းပြောလိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲလို့ မေးနေတာ မိုးရွေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ”

“ငါ အဲဒါ နင့်ကို မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

ရုန်းရုန်းက ဒေါသပုန် ပြန်ထလာပါသည်။

“ဘာမို့လို့ ငါ့ကို မပြောနိုင်ရတာလဲ”

“တော်ပါတော့ ရုန်းရုန်းရယ်၊ ငါ့ကို ခဏလောက် ငါ တစ်ယောက်တည်း ထားထားစမ်းပါ”

“ဘာ”

ရုန်းရုန်းက နာနာကျင်ကျင် အံ့ဩမိကာ ...

“ဒါ အခု ငါ့ကို နှင့်နားက နှင်ထုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား မိုးစွေ”

“.....”

“နှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးစွေ၊ နှင်အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“.....”

“နှင်နဲ့ ထက်လှ ကြားမှာ ငါမသိတဲ့ ဘာပြဿနာတွေရှိနေလဲ၊ ဘာတွေရှိနေလဲ၊ နှင် ဓာတ်ပုံမရိုက်ဘဲ ငြင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ တခြားဘာတွေ နှင်တို့နှစ်ယောက်တည်းသိတာရှိနေလဲ”

“ရုန်းရုန်း ... ဒါတွေအားလုံးက နှင်ဆန္ဒတွေမဟုတ်လား၊ နှင် ဘာမှမထားဖြစ်ရင် ငါ ဒီဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ကိစ္စကို ဖျက်စရာတောင် အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“အေး ... တားမြစ်တုန်းက ငါ့ဆန္ဒဆိုရင် အခု နှင်ညာတာပါလို့ သွားပြောတာကျတော့ ငါ့ကို ဘာလို့တစ်ချက်မှ အသိမပေးလဲ၊ အခုကျတော့ နှင်ဆန္ဒနဲ့နှင်”

“ရုန်းရုန်း ... တော်ပါတော့ဟာ၊ နှင်လုပ်တာ ငါခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်လာတာ ကွဲတောင်ထွက်တော့မယ်”

“ဪ ... ငါ့အပြစ်ပေါ့နော်၊ နှင့်ဟာတွေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်မှန်း မသိလို့ လာမေးမိတာ ငါ့အပြစ်ပေါ့၊ အေး ... ရပါတယ်၊ နှင်မပြောလည်း ထက်လှကို ငါ မေးလို့ရတယ်”

“ရုန်းရုန်း”

“ရတယ် ... နှင်အပိုင်း နှင်သဘော၊ ငါ့အပိုင်း ငါ့သဘောပဲ”

ရုန်းရုန်းက စားပွဲပေါ်ထင်ထားသော သူ့အိတ်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ဝုန်းဒိုင်းကြံအောင် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ မိုးစွေက ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းကာ ဦးခေါင်းခွံကို နှိပ်နေမိသည်။ ခေါင်းက တကယ်ကို ကွဲထွက်မတတ် ကိုက်လာတာ။

“သား”

“ဟုတ် ... မေမေ”

“ဘာပြဿနာတွေရှိနေတာလဲ သား၊ ရုန်းရုန်းကလည်း ငိုလို့ ယိုလို့၊ ဝုန်းဒိုင်းကို ကြံနေပါလား သား။ တော်ရုံတန်ရုံဟာလည်း ကောင်မလေးကို အလိုလိုက်လိုက်ပါ သားရယ်၊ မင်းချစ်သူပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းစိတ်ရှည်သည်းနဲ့”

ရမှာပေါ့၊ သူ့သိချင်တာ ပြောပြမှပေါ့၊ ဘာမို့လို့ မဖြေချင်ရတာလဲ”

“သား ရုန်းရုန်းကို သည်းမခံနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မေးတာကိုတော့ ဖြေရအရမ်းခက်နေတယ်”

မိုးစွေ မျက်နှာက အံ့မှိုင်းနေကာ မျက်လုံးတွေက နာကျင်ကြေကွဲနေပါသည်။ မေမေက တအံ့တဩနှင့် မိုးစွေကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဘာမို့လို့လဲ သား၊ မေမေ့ကိုရော ပြောနိုင်သလား”

မိုးစွေက လည်ချောင်းဝသို့ ခုန်ထွက်တစ်ဆို့လာသော စကားတစ်ခွန်းကို မအောင့်အည်းချင်တော့ဘဲ ...

“မေမေ ... သား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်မိ သွားလို့ပါ”

“ဟင် ... သားရယ်၊ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

“ထက်လှအိပါ”

မေမေ့မေးလိုက်တဲ့ အသံကလည်း အံ့ဩတုန်ခါးပေါ်ပါသည်။

“ထက်လှ”

ဖျတ်ခနဲ တက်လာသော စာလုံးလေးကိုမြင်လျှင် ထက်လှ ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ တုန်ခန်သွားပါသည်။ သူ့ရောက်လာပြီ။ ဟိုးအရင်က ခါတိုင်း သူ့ online တက်လာတတ်တဲ့အချိန်ထက် နောက်ကျနေပေမယ့် သူ တက်လာပြီ။ ဒီညနေ သူ့စကားလာပြောလိမ့်မည်လို့ ထက်လှ တစ်ထစ်ချ ယူဆထားတာ။

နေ့လယ်က ပြောသွားတဲ့ စကားလေးက ထက်လှ နားထဲမှာ ခုချိန်ထိ ပဲ့တင်ထပ် ပူနွေးနေတုန်းပေ။ ကျွန်တော် ထက်လှကို ချစ်နေမိလို့ပါ ... တဲ့။ အို ... မိုးစွေရယ် ... ထက်လှ နိုင်တွေ ဘယ်လိုခုန်မှန်း မသိပါဘူး။ ထက်လှ တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို ရင်ခုန်ပုံမျိုး မခံစားခဲ့ဖူးသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်လည်း အခုလို ဘယ်တုန်းကမှ ပူပူနွေးနွေး ချစ်ခက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

ထက်လှလေ ...။ ထက်လှက နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းဖိပွတ်ရင်း ခေါင်းလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းခါပစ်

သိကံသည်။ ခေါင်းထဲ ရင်ထဲရှိနေသမျှတွေကို အဲသလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ခါထုတ်ပစ်လိုက်လို့ အဝေးကို လွင့်စဉ်ပြိုကွဲပျောက်ပျက်သွားမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ထက်လှက လက်ထပ်ရတော့မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်မိဖို့ ထက်လှကို မပြေးသောင်ပါနဲ့နော်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော်ပါ”

သိသားပဲ။ ပြောနေစရာလား။ မိုးစွေဆိုတဲ့ အထက်ကနေ စာတက်လာနေမှတော့ ကျွန်တော်ပါလို့ အသိပေးနေလို့လို့လား။ ထက်လှက ဖိထားသော နှုတ်ခမ်းထူထူလေး လွန်လွန်လေး ပြီးမိကာ ပါးပြင်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ရှက်ရှက်နုပွတ်သပ်နေမိသည်။

ဘေးမှာရှိလျှင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိချင်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးနှင့် အနည်းငယ် ရှက်သွေးဖျန်းနေမိသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဂျီတော့ခံပေါ် သူ့မိန်းကလေး ပြန်စိမ်းလာပြီး ထက်လှက သူ့လှမ်းခေါ်တဲ့ ဒီနေ့လေးကို ရင်တွေတအားခန့်ခဲရတဲ့ နေ့တစ်နေ့အဖြစ် ထက်လှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

“မိုးစွေ” လို့ စာလုံးလေးတွေ ပြန်ရိုက်လိုက်ချင်လက်ချောင်းကလေးများကို အချင်းချင်း ပွတ်သပ်လိမ့်ချိုးနေမိပြီး ထန်သောဆန္ဒတစ်ခုကို ချိုးဖိနှိပ်ကွပ်ထားရသည်မှာ လွယ်တိုအလုပ် မဟုတ်ပါ။

ထက်လှ online တက်မလာခင်လေးတင် ရုန်းရုန်းဖုန်းလာတာကို ထက်လှ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

“ထက်လှ ... မိုးစွေနဲ့ နင် တွေ့ပြီးပြီဆို”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ နေ့လယ်က”

“ဒါများဟယ် ... နင်က ငါ့ကို ပြန်ရောက်ပလား လှမ်းမေးနေသေးတယ်၊ နင့်ဆီလာတွေ့နေမှတော့ ပြန်ရောက်လို့ပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နင် ဘာဖြေမလဲ ငါ သိချင်လို့ပါ”

“ငါက မရောက်သေးဘူးပဲ ထင်တာလေ”

“ရုန်းရုန်း ... သူ့ရှိနေတာ နင် တကယ်မသိတာလားဟင်”

“နင်က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ၊ ငါ့ကို”

“ငါ မထင်တတ်ပါဘူးဟာ၊ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးပြီး ဖုန်းဆက်မေးလိုက်တာပါ။ နင်ပါ ငါ့ကိုညာနေတာလား၊ နင်တကယ် မသိတာလား ဆိုတာလည်း ငါသိချင်တာ”

“ငါက သူ့ ခရီးသွားနေတယ်ပဲ သိထားတာလေ”

“အင်းလေ ... ငါ စဉ်းစားကြည့်သလောက်လည်း နင့်မှာ ငါ့ကို အဲသလို ညာပြောစရာ အကြောင်းရင်း စဉ်းစားမရဘူး”

“အင်းလေ”

“နင့်ကိုပါ သူက ခရီးသွားတယ်၊ ညာသွားတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“နင်ပြောတော့ နင် သူ့အမေနဲ့လည်း တွေ့တယ်ဆို၊ သူ့အမေကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အမေကပါ ဝိုင်းညှာပေးတဲ့ သဘောလား”

“သူ့အမေကိုလည်း ညှာတယ်လို့ ငါ မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး။ တစ်ခုရှိတာက မိုးရွေက သူ့အမေအိမ်မှာ အိပ်တဲ့အခါအိပ်ပြီး သူ့စတူဒီယိုမှာ သူ့တပည့်စံတီးနဲ့ အိပ်တဲ့အခါလည်း အိပ်တတ်တာ၊ အဲ ... တကယ်လို့ သူက စတူဒီယိုမှာအိပ်နေပြီး သူ့အမေကို ခရီးသွားတယ်လို့ ညှာပြောထားလိုက်ရင် သူ့အမေကလည်း ခရီးသွားတယ်ပဲ ပြောတော့မှာပေါ့ဟ”

“ဪ ... သူက စတူဒီယိုမှာလည်း အိပ်တတ်လား”

ထက်လှက နည်းနည်းဘဝင်ကျသွားပါသည်။ နတ်

မှာ ရုန်းရုန်းတို့ မိုးရွေအမေ ဆရာဝန်မကြီးတို့ကပါ ဝင်ညှာကြတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ ထက်လှ အဖြေထွက်အောင် မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ခုလို ရုန်းရုန်း ပြောပုံဆိုရင်တော့ မိုးရွေအားလုံးကို လိမ်ညှာပြီး စတူဒီယိုမှာပဲ ပုန်းအောင်းနေခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာ။

အဲဒါကတော့ ယုတ္တိရှိသား။ ထက်လှကို ချစ်မိသွားလို့ပါ ဆိုတဲ့ မိုးရွေဟာ သူ့စိတ်ကို သူ့ချိုးနှိမ်ပြီး ထက်လှနှင့်ပို့ ရှောင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တဲ့သဘောပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့က Sakun

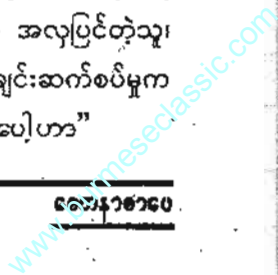
မှာတော့ လိုက်တော့ စိတ်မလုံတော့ဘဲ ထက်လှ အထင်အမြင် မှားလည်းစိုးကာ ဒီနေ့လာပြီး ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်တဲ့သဘောပဲလို့ ထက်လှ နားလည်ထားလိုက်ရပါသည်။

“အင်း ... အိပ်တယ်လေ၊ စတူဒီယိုမှာတောင် ပိုအိပ်ဖြစ်သေးတယ်”

“ရုန်းရုန်း ... နင်က မိုးရွေနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ ငါ့အမေကလည်း best friend တွေ၊ အရမ်းချစ်ကြတယ်၊ နင်နဲ့တောင် ငါ ကိုးတန်းနှစ်ကျမှစခင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း UFL မှာ တူတူတွဲဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီကောင်နဲ့တော့ ငါက လေးငါးတန်းကတည်းက စခင်ခဲ့တာ ...

ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့သာ တတွဲတွဲ သိပ်မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကြီးလာတော့လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်မျိုးပဲလေဟာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ နင်ကျောင်းပြီးလို့ စင်ကာပူထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကျတော့ ငါတို့ ပိုတွဲဖြစ်လာတယ်၊ ငါက အလှပြင်တဲ့သူ၊ သူက ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတော့ လုပ်ငန်းချင်းဆက်စပ်မှုကလည်း အရမ်းရှိလာတော့ ရင်းနှီးတယ်ပေါ့ဟ”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ နင့်ကို သူက ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ လဲ ညာခဲတာပါလို့ ပြောသွားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အင်း ... နင် မိုးရွေ့နဲ့ တွေ့ပြီးပြီထင်တယ်”

“အင်း ... တွေ့ပြီးပြီ၊ နင်ကလည်း သူ့ကိုတွေ့တယ်။ သူကလည်း နင့်ကိုတွေ့တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ ဘယ်မှာလဲ။ သူ ဘာပြောလဲတွေ့ ငါသိချင်လာတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ခွတ်သွားမေးလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် သူ ဘာပြောသွားလဲ နင်သိပြီးပြီပေါ့”

“ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ညာပြောခဲတာပါဆိုတာ အထိထား ငါ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ညာရပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုတော့ ငါ့ကို သူ မပြောဘူး။ အဲဒါကို ငါ သိချင်လို့ အခု နင့်ဆီဆက်လိုက်တာ”

“ဪ”

“နင့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်ပေးလဲ”

ထက်လှမှာ နှုတ်ဆွဲအခုရပါသည်။ ဘယ်လိုချော

ဖြေရမှာပါလိမ့်။

“ဘာကြောင့် နင့်ကို ခရီးသွားတယ်လို့ သူက ညာတာတဲ့ လဲ”

“သူ့မှာ ... အင်း ... ပြောလို့မရတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့်တဲ့”

ထက်လှက တိုးညှင်းအေးဆေးစွာ ညာလိုက်ရပါ သည်။ ဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်း မပြောချင်မိပါလိမ့်။ ရှက်စရာ လည်းကောင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးရွေ့ကိုလည်း အထင်သေးစရာ ခြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

“ပြောလို့မရတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ !”

“အင်း ...”

“ဟား ဟား ... အဲဒီ မိုးရွေ့က အတော်ရယ်ရတာပဲ။ ညာ မိပါတယ်ဆိုပြီး ညာရတဲ့ အကြောင်းပြချက် လာပြောပါ တယ်ဆိုမှ ပြောလို့မရတဲ့ကိစ္စတဲ့ ... ဟား ဟား။ ဘေးလူ တွေက သူ့ကိုကြည့်ကျက်နားလည်ပေးကြပေါ့။ ဖြစ်ရမယ်”

ရုန်းရုန်းက အလွယ်တကူ လက်ခံသွားလို့ တော်ပေ သေးသည်။ အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောပြလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဇေ့စပ်ထားပြီးတဲ့ ထက်လှအပေါ် မိုးရွေ့က ဒီလိုစကားပြောသွား တယ်ဆိုရင် မိုးရွေ့ မကောင်းဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပါသည်။

“ထက်လှ ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်တယ်”

စာလေးတစ်ကြောင်းက ဖျတ်ခနဲ တက်လာသည်။

ဟင်အင်း ... မဆိုးပါဘူး မိုးရွေ့ရေ။ စိတ်မဆိုးမိ တဲ့အတွက်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်မိပါတယ်။

“ထက်လှ စိတ်ဆိုးတယ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် စာတစ်ကြောင်းလောက် ပြန်ရိုက်ပေးပါ။ အဲဒါဆို

ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ထက်လှကို မဆက်သွယ်တော့ပါဘူး။”

ထက်လှသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်၍ ခေါင်းလေးကို အသာအယာလေး ခါယမ်းနေမိပါသည်။ ဘယ်တော့မှမဆက်သွယ်တော့ဘူးဆိုရင် ပိုတောင်မရေးချင်တော့ပါဘူး မိုးရွေရယ်။ မိုးရွေ ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်တော့မှာကိုလည်း ထက်လှကြောက်တယ်။

“ထက်လှ တွေ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“.....”

“စင်ကာပူက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောနေလို့လာဟင်”

“.....”

“ထက်လှ ဘာမှ ပြန်မပြောရင် ထက်လှ မသွားမချင် ကျွန်တော်လည်း မသွားဘူး။ ရှိနေမယ်နော်”

“.....”

“ထက်လှကို သိပ်ချစ်တယ်”

ထက်လှ ငိုချင်လာပြီ မိုးရွေရယ်။

ထက်လှသည် ဂျီတော့စ်မှာ လောလောဆယ်ရှိမသော မမသူဇာထံ စကားပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးတဲ့အတွက် M... နှင့်ပို့ဖို့ စာလေးတစ်စောင် ရိုက်မိလေသည်။ မမသူဇာသည်

ထက်လှ စင်ကာပူရောက်ကတည်း စင်ကာပူမှာ ရှိနေနှင့်သူပင်။ ထက်လှတို့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေဖြစ်ကာ ညီအစ်မတွေလို ချစ်ခင်မိကြချိန်၌ မမသူဇာတွင် ကိုတိုးဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် ရည်းစားသက်တမ်းလည်း လေးနှစ်လောက်တောင်ရှိ၍ သက်တမ်းရင့်နေခဲ့ပြီ။

တစ်ခုသော မြန်မာသင်္ကြန်တွင် ထက်လှတို့တစ်အုပ်စုလုံးနှင့် ကိုအေးမင်းစောတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကြားခံခင်သူ နှစ်ယောက်ကြောင့်အားဖြင့် တစ်အုပ်ကြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပါသည်။

အဲဒီနေ့က “အစ်မ ... အစ်မ” နှင့် မမသူဇာရဲ့ ဆီအမင်းလက်ရာကို အကြိုက်ကျကာ ထပ်ထပ်တောင်းနေတဲ့ ကိုအေးမင်းစောကို အားလုံးပွဲကျခဲ့ရကာ မမသူဇာကလည်း စေတနာပိုပိုနှင့် ငါးကြော်လေးတွေ ပုစွန်ကြော်လေးတွေပါ သူများထက် ဦးထည့်ပေးရင်း တစ်ရက်တည်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

ထူးဆန်းလွန်းတာတစ်ခုက မမသူဇာဟာ နောက်တစ်ရက်မှာပဲ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ကိုတိုးကြီးကို ပြတ်ပစ်လိုက်ခဲ့တာပင်။ အကြောင်းလဲဆိုတော့ “မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ ချစ်စိတ်တွေကုန်သွားသို့” ဆိုတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ကြားခဲ့ရသည်။ အကယ် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မမသူဇာဟာ နောင်အခါ ပြန်ပြောပြချက်အရ ကိုအေးမင်းစောကို မြင်မြင်ချင်း တစ်ထိုင်တည်းချစ်

သွားခဲ့မိပြီး သူ့ဘဝမှာ ဒီဟာသာလျှင် အချစ်စစ်စစ်ရယ်လို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဒီလူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းရ သည်ဖြစ်စေ မဆုံစည်းနိုင်ဘူးဖြစ်စေ ချစ်ခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ မရသည် ဖြစ်စေ တကယ့်အချစ်စစ် မဟုတ်မှန်း သူ သေချာနားလည်သိရှိ သွားတဲ့ ကိုတိုးကြီးကို ဆက်ပြီးလက်တွဲဖို့မသင့်ဟု ဖြတ်ချပစ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

ကိုတိုးကြီးကို မမသူစာ ဖြတ်ချိန်မှာ ကိုအေးမင်း စောနှင့် စခင်မင်တာတောင် တစ်ရက်သက်တမ်းသာ ရှိသေးတာ ပါ။ ရှေ့ဖြစ်လာမည့် ဇာတ်လမ်းဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင်မှန်း ဆလို့ မရနိုင်သေးတာပေါ့။ အဲဒီကနေ အချိန်ကာလ နှစ်နှစ်လောက် ကြာမှ ကိုအေးမင်းစောထံမှာ မမသူစာကို တိမ်းညွတ်တဲ့ အရိပ် ယောင်တွေ ရှိလာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ထက်လှက ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ရ သည်။ ထက်လှ ပြန်လာပြီး နောက်မှ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ဟာ တရိပ်ရိပ် တိုးတက်ပြောင်းလဲ ဆန်း သစ်လာကာ ဒါတွေကို မမသူစာက လှမ်းပြောနေကျ။

“မမသူစာရယ် ... ကိုအေးမင်းစောက မမသူစာကို ချစ် မလာဘူး ဆိုရင်ကော”

ဒါက ထက်လှရော တခြားသူယေချင်းတွေပါ မမ သူစာကို မေးဖူးကြတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပါ။

“ချစ်မလာလည်း ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ ဒီလိုပဲနေပေါ့၊ မိန်း ကလေးဆိုတော့ မျှော်လင့်ရုံပဲလေ၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်တွဲခွင့် မရလည်း နေပါစေ၊ မချစ်တဲ့သူကိုတော့ မချစ်မှန်းသိသိနဲ့ လက်မတွဲချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ မမရင်ထဲက ဆန္ဒအစစ်အမှန် ပဲလေ”

မမသူစာဟာ ထက်လှတို့ မိန်းကလေးတစ်သိုက် ကြားမှာတော့ အချစ်သူရဲကောင်းပင်။ ကိုအေးမင်းစောက မမသူစာ ကို ချစ်စကားဖွင့်ဟလာသည်ဆိုတာ သိရတဲ့နေ့မှာ မမသူစာကို အားလုံး Bravo လုပ်ကြသည်။ စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သူတွေလည်း ချီတဲ့အလျှောက် ထက်လှလည်း ဒီကနေလှမ်းပြီး ဝမ်းသာအားရ ဆုမွန်ကောင်းတွေ တောင်းပေးကြတဲ့အထိ ဝိုင်းဝန်းပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ တာပါ။

ကိုတိုးကြီးကတော့ နောက်ထပ် အချစ်သစ်တစ် ယောက် ခပ်မြန်မြန်ထပ်ရခဲ့ပြီး ဒီလပိုင်းတွေအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန် ပြန်ပြီး မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲတော့မှာတဲ့။ ဒီဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ပျက် နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး သူတို့နဲ့ထပ်တူ စိတ်ဝင်တစား ရင်ခုန်ခဲ့ ရတဲ့ ထက်လှသည် ခုချိန်မှာ မမသူစာနှင့် စကားတွေပြောချင် နေမိပါသည်။ မမသူစာကလည်း on line ပေါ်တက်မလာတော့ Mail နဲ့ပဲ စာပို့ပြီး စကားတွေ ပြောရတော့မှာပေါ့။

“မမသူဇာရေ ...

ထက်လှလေ လူတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
ချစ်မိသွားလို့ပါ”

စာလေးရဲ့အစကို ရိုက်အပြီး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်
ခုန်ကာ ထက်လှ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်လျက်
မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာခဲ့ရပါသည်။

၆၆ = ၆၆

မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သွားသည်မသိ ... လို့ပဲ ...
ပြောင်ချော်ချော် ပြောရတော့မည် ထင်ပါသည်။
ဘယ်လိုမှ တင်းတောင့်မထားနိုင်တဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ မိုက်မိုက်
မဲမဲနှင့် မိုးရွေကို ချစ်လိုက်မိလေပြီ။ မိုက်လုံးကြီးသည်ဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသိနှင့်ကိုပဲ ထက်လှ မိုက်မဲမိသည်။

“နွေးနွေးရေ ... မမ အပြင်ခဏသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

ထက်လှက အိမ်က မာမီထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မယ်လ်
မင်းသုံးဆင့်ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကောင်မ
လေးတွေကတော့ ထမင်းဘယ်သွားစားတာလဲ ထင်ကြတွေးကြ
မှာပင်။ အဟင်း ဟင်း။ အလိုလို အူမြူးကာ ရယ်ချင်ပါရဲ့။
ထက်လှက ဖုန်းထုတ်၍ နှိပ်ကာ ...

“ဟယ်လို ... မိုးရွေ”

www.burmeseclassic.com

“ထက်လှ”

“ထက်လှ လာနေပြီ သိလား၊ လမ်းမှာ၊ မိုးရွေ ဘာစား ချင်လဲ၊ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ဘာမှမဝယ်ခဲ့နဲ့၊ လူပဲမြန်မြန်ရောက်အောင်လာ”

“မုန့်တစ်ခုခုလေ မမှာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မိုးတွေရွာနေတယ်၊ ဘာမှဆင်းဝယ်မနေနဲ့ ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းနှော် ထက်လှ”

“အင်းပါ ... အေးဆေးပါ”

“ဖုန်းချတော့၊ မိုးထဲ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းမပြောနဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ချဘူး”

“ထက်လှနော် ... ကျွန်တော် စိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့ဗျာ ဖုန်းချတော့”

“အင်း ... အင်း၊ စကားနားထောင်တယ်နော် ... တစ်မှတ်”

ထက်လှက ဖုန်းပိတ်ကာ ပြုံးစိစိလေးနှင့် ကားဆက်

မောင်းလာသည်။ ဘာတွေကို အလကားနေရင်း ဒီလောက်ပျော်နေ လဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မသိတော့။ အချိန်တိုင်း ပျော်နေသည်။ မိုးရွေအကြောင်း တွေးလိုက်တာနှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက အလိုလို ပြီးအိညွတ်နှူးသွားတတ်လေသည်။

ချစ်လိုက်တာ။ ချစ်လိုက်တာ မိုးရွေရေ။ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် ချစ်နိုင်တာပါလား။ ဒီလောက် ထိတောင် ချစ်လို့ရတာပါလား။ မသိခဲ့ရပါလား။ ချစ်သူတွေ

ချည်းစားတွေဆိုတာ ခင်ခင်မင်မင် သာသာယာယာလေး ခပ်တန်း တန်းလေးသာ ချစ်ကြရတာ ထင်နေတာလေ။

ခုတော့ ထင်တာနဲ့အလွဲ။ သံသယမဲ့မဲ့ ရူးရူးမူးမူး

စူးစူးနစ်နစ် ချစ်လိုက်ရသည်မှာ ရင်ထဲလိုက်လှဲပြီး မောတောင်နေ သလိုပင်။ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ခွဲချစ်ကာ မိုးထဲ လေထဲ နေပူထဲ နေရွာမရွေး ချိန်ခါမရွေး အကြောင်းသုံးပါးမရွေး ခိုက်ခိုက်တုန် တက်မတတ် ချစ်လေသည်။ ရူးနေသလိုပါပဲလား မိုးရွေရယ်။

လမ်းကနေ မုန့်ဝယ်မလာနဲ့ ဆိုပေမယ့် မိုးရွေရဲ့

တူဒီယိုရီရာ တိုက်အောက်နားရောက်တော့ မိုးရွေ ကြိုက်မုန်းသိ ဆားတဲ့ ကုလားဆမူဆာသုပ်၊ ဗယာကြော်သုပ်ဆိုင်ကို တွေ့တော့ ဘိုက်စွန်းလေးမှာ မိုးခိုရင်း ဝယ်လိုက်ပါသေးသည်။ ထက်လှ တူဒီယိုပေါ် တက်သွားချိန်၌ စတူဒီယိုထဲတွင် ကောင်မလေးနှစ် ယောက် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည်။

“ထက်လှ ... ပြီးတော့မယ်၊ ခဏလေးစောင့်နော်”

လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ မိုးရွေရဲ့ မြတ်နိုးခြင်းတွေ ရွန်း

သွင်းအိနေတဲ့ မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ ဝင်းလက်ရွန်းတောက်နေ တဲ့ ထက်လှရဲ့ အကြည့်အပြုံးလေးတွေကိုတစ်လှည့် ကောင်မလေး ဆွဲက ကြည့်ရင်း ...

“မမရုန်းရုန်း မလာဘူးလား ကိုမိုး”

ရင်းနှီးနေကြတဲ့ ကောင်မလေးများ ဖြစ်မည်လို့

ဆက်လျက် တွေးမိပါသည်။ ရုန်းရုန်းကိုတောင် သိနေကြတာလေ။

တကယ်တော့ ကောင်မလေးတွေဟာ ရုန်းရုန်းနဲ့လည်း မိတ်ကပ် လိမ်းဖူးကာ ရုန်းရုန်းကို မိုးရွေချစ်သူအဖြစ်တောင်မှ သိကြပြီးသာ မို့ ထက်လှနှင့် မိုးရွေတို့ရဲ့ အပြန်အလှန် အကြည့်တွေကို အကဲခတ်ရင်း တမင်တကာ ရုန်းရုန်းနာမည် ထုတ်မေးကြတာဆိုတာ တော့ ထက်လှ မသိပါလေ။

“ဒီအချိန် ဘယ်လာနိုင်မလဲဟ သူ့ဆိုင်မှာပေါ့၊ ဒီမှာလိမ်းဖို့ရိမှ လာမှာပေါ့”

ထက်လှကတော့ မိုးရွေရဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးဟန်ထေးတွေကိုပဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်ပြီး ငေးမောပြီး ကြည့်နေပါသည်။ သိပ်ချစ်မိတော့လည်း မျက်စိထဲမှာ သူ့ဖြစ်နေသမျှ လှုပ်နေသမျှဟာ အချောအလှ အကောင်းအတော်တွေချည်း ဖြစ်နေတော့တာပင်။

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ နက်ဖြန်လာခဲ့လေ၊ ကောင်းတာလေးတွေ ငါ ရွေးထားလိုက်မယ်၊ ညည်းတို့ ဓာတ်ပုံတင်ရမှာ ငါ့ရက်လောက် လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေးတွေက title ပြိုင်ပွဲတစ်ခုအတွက် ဝင်ပြိုင်ဖို့ ဝင်ခွင့် form မှာထည့်ရန်ပုံတွေ လာရိုက်တဲ့သူလေးတွေ မိုးရွေက ကင်မရာကိုချကာ ထက်လှနားက ဆီတင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“စံတီးရေ ... ပန်းကန်ယူခဲ့”

စံတီးက စမူဆာသုပ်ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကိုသယ်တာသည်။

“မိုးရွေ ဒီမှာလေ မိုးရွေကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ဆိတ်သားကို မွမ္မလေးကြော်တဲ့ဟာ ထမင်းချိုင့် ထည့်လာတယ်”

“ဟင် ... ထက်လှ ကြော်တာလား”

“အဟင်း ဟင်း ... ထက်လှမှ မကြော်တတ်တာ”

“ဪ ... ဟား ဟား၊ အိမ်ကကြော်တာပေါ့”

“အင်း ... ထက်လှက ကြော်ခိုင်းလိုက်တာလေ”

“ဟာ ... ထက်လှက အရမ်းတော်တာပဲ”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လို့”

“ကြော်ခိုင်းတတ်လို့လေ ... ဟင်း ဟင်း ...”

“မိုးရွေနော်”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ရယ် ပြုံးကာ စကား နောက်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးရွေ နဖူးကို ထက်လှက လက်ညှိုးလေးနှင့်တွန်းကာ ထက်လှရဲ့ ရှေ့ဆံပင်တွေကို ခြေက ဖွပ်ကာ၊ ကယုကယင် အသည်းပို ကျီစယ်နေကြတဲ့ ထက်လှနှင့် မိုးရွေကို စံတီးက မယောင်မလည် တအံ့တဩ အကဲခတ်နေတာကို ထက်လှကတော့ မသိနိုင်ပေမယ့် မိုးရွေက တော့ သိပါသည်။

သိမှာပေါ့။ ချစ်သူဖြစ်သော ရုန်းရုန်းနှင့် အကြိမ်ခေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ဒီစတူဒီယိုခန်းထဲ အတူတကွ စား

သောက်ဖူးသော်လည်း တစ်ခါမှ ခုလို မိုးစွေ အရူးအမူး ကြည့်နေတာမျိုး ဒီကောင် တွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ဆရာ ဖော်မြူးနေတဲ့အတွက် သူလည်း ရောယောင်ပျော်မြူးသွားတတ်သော်လည်း စံတီးစိတ်တွေလည်း ကျဉ်းကျပ်နေတာ မိုးစွေ သိသည်။

စံတီးဟာ ရုန်းရုန်းနှင့်အတူ နောက်ဖက်မီးဖိုခန်းမှာ အတူချက်ဟယ် ပြုတ်ဟယ် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဟယ်နဲ့ တရင်းတနီးလည်းရှိ ရုန်းရုန်းကို ကြောက်လည်းကြောက်လည်း ရုန်းရုန်းအပေါ် သူ့ရဲ့ဆရာကတော်လောင်းလိုမျိုး ခင်မင်စားစားရင်းလည်း ရှိပြီးသား မဟုတ်လား။

“တက်လှ ... ဆိုင် ဘယ်လိုလဲ”

“ပုံမှန်လေးပါပဲ။ ထက်လှ နှစ်နာရီလောက်ဆို ပြန်တယ် ထက်လှတို့ ဟိုဘက်ခြံလွတ်မှာ ဂိုဒေါင်လေးရှိပြီးသား အဲဒါကို အခုပြင်ပြီးပြီ။ ထက်လှ စက်တွေမှာထားတာလည်း ရှေ့တစ်ပတ်လောက်ဆို ရောက်ပြီ။ အဲဒီမှာပဲ အထည်ချုပ် အသေးစားလေးပေါ့ လုပ်မယ်လေ။ ထက်လှ ဒီခိုင်းအထဲ တွေ့ဆွဲထားတာတော့ အများကြီးပဲ။ စနိုင်တာနဲ့ စ... တော့မှာလေ၊ တော်ဝင်မှာ ဆိုင်နောက်တစ်ခန်းလည်း ထားသေးတယ်။ အဲဒီ Designer's clothes တွေက သပ်သပ်တင်မယ်”

“ထက်လှ အလုပ်တွေများမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မိုးစွေရယ်”

“ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ဘာလို့လဲမသိဘူး ခုတလော လူကပျော်ပြီး ပေါ့ပါးနေတာပဲ။ ပင်ပန်းပါဘူး အလုပ်တွေရုပ်နေတဲ့ကြားက ပျော်နေတာပဲ။ ထက်လှလေ မိုးစွေဆီလာရမယ့် ဒီနေ့ လယ်ပိုင်းတစ်ချိန်၊ ညနေ online မှာ တွေ့ရမယ့်တစ်ချိန် အဲဒီအချိန်လေးတွေကို မုန်းပြီးတော့ အချိန်တိုင်း လူက သွက်လက်ပေါ့ပါးပြီး ရင်တွေခုန်နေတယ် ...

ခုဆိုရင်လေ ထက်လှတို့ online မှာဆိုတာ ညရှစ် နာရီဆိုတော့ ရှစ်နာရီထိုးခါနီးရင် ရင်တွေအရမ်းခုန်ပြီး သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ တကယ်တွေ့နေရတဲ့အချိန်ဆို ပြောမနေနဲ့တော့”

မိုးစွေသည် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်ရင်းကပဲ ရင်ထဲကြေကွဲ ခင်း ထက်လှကိုလည်း သနားသွားကာ ထက်လှရဲ့လက်ဖျားထိပ် ထလေးကို လှမ်းဆုပ်ထားမိလိုက်သည်။ ထက်လှကို သနားသည်။ သူ့ဟာသူ ချစ်သူလူချမ်းသာနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း လက်ထပ်ခါနီးဆဲမှာ သူက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ခံစားချက်ကို မစောင့်ရှောက်ဘဲ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲမိ၍ ထက်လှ သူ့ကိုပြန်ချစ်မိစရာတာ။

“ညဆို ဒီဘက်မှာ မိုးစွေနဲ့ g-talk လေးပြောလိုက်၊ လက်က ဒီခိုင်းလေးတွေထုတ်ပြီး ပုံဆွဲနေလိုက်နဲ့ အဲဒီအချိန်လေးက အရမ်းကြည့်နူးသာယာဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ထက်လှရယ်”

“မိုးစွေ”

“.....”

“မိုးစွေ မျက်နှာမကောင်းပါလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ထက်လှကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ ထက်လှရယ်”

ထက်လှက မျက်နှာနီမြန်းမြန်းလေးနှင့်ပြုံးရင်း

“အဲဒါ မျက်နှာညှိုးနွမ်းစရာလားလို့”

“ထက်လှ ကျွန်တော့်ကြောင့် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဘဝလေး”

“တော်ပါတော့ မိုးစွေရယ်”

ထက်လှ လက်ညှိုးလေးက မိုးစွေ နှုတ်ခမ်းအသားအယာလေး တို့ဖိလာကာ စကားမဆက်ဖြစ်အောင် တားလိုက်ပါသည်။

“ထက်လှက ပျော်နေတာကို မိုးစွေရယ်”

“ဒါပေမဲ့လေ ... ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဖို့ သင့်စာမိ”

ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ”

ထက်လှ မျက်နှာလေးပါ ရောယောင်ငိုငိုတွေ

ရင်း ...

“ထက်လှ အပြစ်ပါ၊ ထက်လှက ထိန်းချုပ်နိုင်ရမှာ”

“ထက်လှမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ် ... ထက်လှက အပြစ်ပိုကြီးတယ်၊ ထက်လှ

ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိရှိ မိုးစွေကို ငြင်းရမှာလေ၊ အဲဒီတုန်း

ငြင်းလိုက်ရင် မိုးစွေ ခံစားရလည်း အချိန်တစ်ခုပဲပေါ့။

ခုမှဆိုရင် မိုးစွေ အရမ်းခံစားရမှာနော်”

ထက်လှ စကားကြောင့် မိုးစွေ ရင်မှာ မလုံခြုံ။

ထက်လှကို ဖွင့်ပြောချင်သည်။ ဘယ်စကားကစ ဖွင့်ပြောရပါ။

“ဒါပေမဲ့ ထက်လှ၊ ထက်လှ စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်

ထက်လှရဲ့ ဘဝလေးကို ဘာမှအနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ရည်

ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး”

ထက်လှ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်လည်လာကာ မျက်

အှားလေး စိုက်ချပြီး ထမင်းချိုင့်အံထဲကိုသာ ဇွန်းနှင့်မွှေနှောက်နေ

သည်။ ထက်လှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာကိုသိ၍ မိုးစွေ

အောင်တရပါသည်။ ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ စမိပါလိမ့်။ ပျော်

အောင်ရွှင်ရွှင် ရှိနေရမယ့် အချိန်ထဲမှာ။

ဒါတွေဟာ မေ့လျော့ထားလို့ရတဲ့ အရာတွေမဟုတ်

မယ့် ထက်လှရဲ့ တစ်နေ့တာမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ဆိုတဲ့ ဒီအချိန်

အားတွေမှာ ထက်လှ စိတ်ဆင်းရဲရမှာကို သနားသည်။

“ထက်လှကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ထက်လှသိတာ

ထက်လှ ယုံကြည်တာနဲ့တင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ

ထက်လှရယ် ... နော်”

“.....”

“ထက်လှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလား”

“.....”

“ထက်လှ ပြီးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”
 ပင့်တင်လိုက်တဲ့ မျက်လွှာစပ် မျက်တောင်ရင်းမှာ
 မျက်ရည်စွန်းကလေး စိစွတ်ပြီး သီးနေပုံက လှပလွန်းတဲ့ ထက်လှ
 ရဲ့မျက်နှာကလေးကို ကဗျာဆန်နေစေသည်။ မိုးရွေ့က ထက်လှကို
 လက်ကာပြကာ ...

“ထက်လှ ငြိမ်ငြိမ်လေး”

မိုးရွေ့က ဟိုဘက်စားပွဲပေါ်က ကင်မရာကို ကမန်း
 ကတန်း လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း ထက်လှ မျက်နှာကို အမြန်ဆုံးချိန်
 လိုက်ပါသည်။

“မိုးရွေ့”

“အေးလေး ... ထက်လှ ငြိမ်ငြိမ်လေး”

“ဟီးလည်းမလင်း အပြင်ကလည်း အုံ့မှောင်လို့”

“ရုတယ် ... အဲဒီအမှောင်လေးကိုပဲကြိုက်တာ၊ မပြုံးနဲ့”
 ထက်လှက သက်ပြင်းလေးချရင်း မိုးရွေ့ကို ငြိ
 တွယ်တွယ်လေးပဲ ကြည့်နေလိုက်ပါတော့သည်။

“ထက်လှကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
 အချစ်ဆုံးသိလား၊ အဲဒါကိုသိနေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို
 ကျွန်တော် ယူထားချင်တာ၊ သိမ်းထားချင်တာ”

ထက်လှ မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွေ့အချစ်ကိုသိတဲ့ အ
 တွေ့အပြင် မိုးရွေ့ကို သိပ်ချစ်မိတဲ့ အချစ်တွေလည်း ပါနေမှာ
 ချာပါတယ် မိုးရွေ့ရယ်။ တကူးတကလည်း လုပ်ယူနေဖို့မလိုဘူး

မိုးရွေ့ကို အချိန်တိုင်း ထက်လှ သိပ်ချစ်နေတာကိုး။ မှန်မှန်မှား
 မှား သင့်တော်တော် မသင့်တော်တော် မိုးရွေ့ကို ထက်လှ အရမ်း
 ချစ်တာပဲ မိုးရွေ့ရယ်။

မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဆင်ခြင်
 နိုင်ခဲ့လောက်အောင် မိုးရွေ့ကို ချစ်စိတ်က ပြင်းထန်အင်အားကြီးခဲ့
 တယ်။

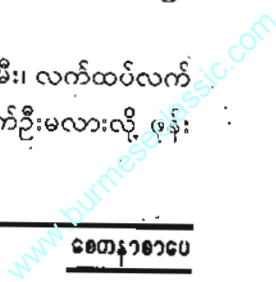
“ထက်လှဖို့ ကျွန်တော် မြေအိုးမြီးရှည် လုပ်ထားတယ်”
 “ဟင် ... တကယ်”
 “တကယ်ပေါ့ ထက်လှရဲ့”
 “မိုးရွေ ကိုယ်တိုင် လုပ်တာလား”
 “အင်းပေါ့ဗျ”
 “မိုးရွေ လုပ်တတ်တယ် ! ”
 “အင်း ... မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးက အိမ်မှာလုပ်လေ့ရှိတာ
 ကျွန်တော်လည်း မကြာမကြာမြင်ပြီး ဘာပြီးဘာထင်
 ဘာအချိုးအဆ ဆိုတာ ကျွမ်းနေပြီ၊ ဟိုတစ်နေ့က ထက်
 က မိုးအေးအေးလေးမှာ မြေအိုးမြီးရှည် ကောင်းကောင်း
 လေး စားချင်လိုက်တာဆိုတာနဲ့ ဒီမနက် မိုးအုံ့နေတာ
 မိုးအေးမယ့်ပုံပဲဆိုပြီး စံတီးကို ဒီနားကဈေးလေး ပြော
 လိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ချက်နေတာ”

“မိုးရွေရယ် ... ခုတောင် ပြေးလာပြီး စားချင်လာပြီ”
 “ပြီးတာက ပြီးနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းအချိန်ပဲလာလေ
 ထက်လှ၊ ဒါမှ ထက်လှ စားနေကျဗိုက်ဆာတဲ့အချိန် စား
 နိုင်မှာပေါ့၊ ခုဆိုရင် သိပ်မစားနိုင်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်
 နေရဦးမယ်”

ထက်လှသည် ရုတ်တရက်ဝင်လာသော Second
 Call သံကြောင့် ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မိုးရွေ ခဏလေး ကိုင်ထား၊ ဆက်ကိုင်ထားနော် မချနဲ့၊
 Second Call ဝင်လာလို့”
 “ဟုတ် ...၊ ကိုင်ထားမယ် ထက်လှ”
 “မာမီဆက်တာမို့လို့”
 “ရတယ် ထက်လှ၊ အေးဆေးပြော၊ ကိုင်ထားမယ်”
 “ဟုတ်”

ထက်လှက မာမီဖုန်းကို လက်ခံလိုက်ရင်း ...
 “မာမီ”
 “ဖုန်းပြောနေလား သမီး၊ မင်းသူရမောင်နဲ့လား”
 “မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ တခြားထစ်ယောက်ပါ၊ မာမီဘာပြော
 မလို့လဲဟင်”
 “မင်းသူရမောင် လာခေါ်လိမ့်မယ် သမီး၊ လက်ထပ်လက်
 စွပ်အပ်ဖို့လို့ ပြောတယ်၊ ခုပဲ မာမီလိုက်ဦးမလားလို့ ဖုန်း
 ဆက်လို့”

“အခုသွားရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မကေသီတို့ဆီမှာ စိန်အသန့် ဘယ်လ်ဂျီယမ် ပွင့်ကောက်ထုပ်တွေ ရောက်ပြီလို့ ဖုန်းဆက်လို့တဲ့”

“ဟင် ... နက်ဖြန်မှ သွားလို့မရဘူးလား၊ မာမိကလဲ”

“ဟဲ့ ... တစ်ရက်ဆိုတစ်ရက် လာရွေးကောက်သွားကြမှာလေ၊ တစ်-ကိုက်အလုံးညီလေးတွေ သန့်ပြီး စင်ပြီး အရမ်းလှတာပဲတဲ့၊ ကိုယ်က သူများရွေးကျန် အကျတွေရမှာပေါ့၊ စိန်ထည်လေးတစ်ခုခု ဝယ်ပလားဆို ညည်းပဲ ကြေးများလို့မဆုံးဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ သွားလိုက်၊ မင်းသူရမောင်လည်း လာနေပြီ”

“ဟာ ... မာမိကလည်း ထက်လှ ဒီနေ့ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ၊ ဆိုင်ခဏပစ်ခဲ့တာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေးတယ် မာမိရဲ့”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“အို ... မာမိ သေချာမသိပါဘူး၊ စင်ကာပူကတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကိစ္စလေးတွေ လုပ်ပေးစရာရှိတယ်၊ သမီးကိုအခြေကူညီဖူးတဲ့သူ၊ လုပ်ပေးလို့ မကောင်းဘူး”

“အေးပါ ... လုပ်ပေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုစိန်ကိစ္စက ဘာကြောမှာမို့လဲ ထက်လှ ... ဘာမှဂျီတိုက်မနေနဲ့၊ မင်းသူရမောင်နဲ့ အရင်လိုက်သွားလိုက်”

ထက်လှက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“မာမိကလည်း တကယ်ပဲ၊ ညနေမှသွားလည်း ရတာကို ထက်လှ သူ့ဆီဆက်လိုက်ပါမယ်”

“မရဘူး၊ ဘာမှမကြာတဲ့ကိစ္စကို ကြေးများမနေနဲ့၊ ခေါင်းမာမနေနဲ့၊ ညည်း နောင်ကိုလည်း မင်းသူရမောင် လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စနောက်မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စအရင် ဆိုတဲ့ တွက်ကပ်စိတ်မျိုးမထားနဲ့၊ ကိုယ့်ကို သူက ကောင်းကောင်းလေးရွေးဝယ်ပေးမယ့်ကိစ္စကို၊ အလိမ္မာမရှိဘူး သူက အချိန်ရွှေ့ရဦးမယ်လို့”

“မာမိကလည်း တကယ်ပဲ”

တကယ်တမ်းတွင် ထက်လှသည် မာမိစကားနားဆောင်ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်သာ။ မာမိစကားဆို ထက်လှတင် အတိအကျ ဒက်ဒီတောင် တော်ရုံတန်ရုံ ပယ်ရှားဆန့်ကျင်လို့ ရတာမှ ဟုတ်ဘဲ။

“ကဲ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ။ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ခုလောက်ဆို ညည်းတို့ရှေ့တောင် ရောက်လုပြီ၊ ကြီးတာနဲ့ ကောင်းတာလေးရွေးခဲ့၊ တစ်ကိုယ်ဆိုပေမယ့် ငါးမတ် တစ်ခွဲဆိုလည်း လှတာပဲ၊ သိလား သမီး”

ခါတိုင်းဆို မာမိလောဘတက်နေတယ်ပေါ့ရယ်လို့ အိမ်နဲ့ရယ်မောကာ စ၊မိမည်ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ ထက်လှမျက်နှာဆေးက ရယ်ဖို့ဝေးလို့ ပြုံးတောင်မပြုံးနိုင်အောင် စူပုပ်ပုပ်လေးဖြစ်နေပါသည်။

မာမိုးဘက်ဖုန်းကိုချကာ ...

“မိုးစွေ ရှိသေးလား”

“အင်း ... ရှိတာပေါ့၊ ထက်လှက စောင့်နေဆို”

“ဆောရီး မိုးစွေရယ်၊ ကြာသွားတယ်”

“ရပါတယ်၊ ထက်လှ မာမိက ဘာတဲ့လဲ၊ အရေးကြီးရင်

သေချာပြောလေ၊ ကျွန်တော် နောက်မှပြန်ခေါ်မယ်”

“ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်”

“မိုးစွေရယ် ... စိတ်တောင်ညစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထက်လှရဲ့”

“ထက်လှ ခုချက်ချင်း မလာနိုင်သေးဘူး သိလား၊ သွား

စရာတစ်ခုက ရှိလာတယ်”

“ဪ ... သွားပါ ထက်လှရဲ့၊ နောက်မှလာပေါ့၊ ဇာနည်

နဲ့လား”

“ကိုမင်းသူရမောင်နဲ့ပါ”

“ဪ”

မိုးစွေအသံများတိတ်ပြီး သိမ်ငယ်သွားသလား

ထက်လှ ကရုဏာသက်ရပြန်သည်။

“နောက်မှသွားမယ်လို့ ငြင်းနေတာ မာမိက မရဘူးဆိုလို့

“အင်းလေ ... သွားလိုက်ပါ ထက်လှရယ်၊ ကိစ္စရှိလို့ပဲ”

ဘာကိစ္စလဲ ရှင်သိလို့လား မိုးစွေရယ်။ လက်ထပ်
လက်စွပ်အပ်ရမှာလေ။ ထက်လှ မအပ်ချင်ဘူး၊ မလုပ်ချင်ဘူး
မိုးစွေရယ်။

“ထက်လှ”

“.....”

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားမနာ
ပါနဲ့။ တကယ်လို့ သွားရင်းနဲ့ ကိစ္စမပြတ်လို့ အချိန်ကုန်
သွားလည်း ထားလိုက်နော်၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့
ပြီးတဲ့ထိ နေပါ”

“ထက်လှ မသွားချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ ထက်လှအသံကို နားထောင်တာနဲ့
သိတယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားပါ။ ဒီနေ့ အဆင်မပြေ
လည်း နောက်နေ့ ကျွန်တော် ထပ်ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊
ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး သိလား”

ဘယ်လိုလုပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားနိုင်ပါ့မလဲ
မိုးစွေရယ်၊ ထက်လှ ခေါင်းထဲမှာ ရင်ထဲမှာ အချိန်တိုင်း မိုးစွေက
ပြည်နေရာယူထားပြီ။ မိုးစွေက ဘာပြဿနာမှ မလုပ်မှာသိပေ
မယ့် အဲဒီပြဿနာက ထက်လှ ရင်ထဲမှာ။ ထက်လှ ရင်ထဲမှာက
ပြဿနာလေ။

“ထက်လှ”

“.....”

“သွားရတော့မယ်ဆို ဖုန်းချလိုက်တော့လေ”
“ထက်လှ နည်းနည်းနောက်ကျပြီး လာခဲ့မယ်နော်”
“လာလေ ... ထက်လှ အဆင်ပြေသလို လာပါ”

ထက်လှသည် ဖုန်းချအပြီး စိတ်တွေ ထွေနှောက်မှု မှိုင်းနေပါသည်။ ဆိုင်ရှေ့ကို မင်းသူရမောင် ရောက်လာတဲ့အချိန်ထိ မကြည်သာနိုင်။ ဘာမှမသိဘဲ ဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက် လက်နှိုက်၍ သူ့ကို ချစ်စနိုး ပြုံးစိုက်ကြည့်ရပ်စောင့်နေတဲ့ မင်းသူရမောင်ကို အလိုလို မျက်စိစပါးမွှေးစူးမိကာ ကိုယ်ဘက်က အဲသလိုဖြစ်နေတာကိုလည်း အားနာရပြန်သည်။

“ထက်လှက သွားစရာရှိတာ ကိုရဲ့”
“ဟုတ်လား ... ဘယ်ကိုလဲ”
“စင်ကာပူက တစ်ယောက်ကို ဒီက ကူလုပ်ပေးစရာ ရှိလို့ပါ”
“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

သူ့ကိုတော့ မာမိုလောက် အပေါ်ယံရုပ်ပြောသ

မရ။

“မမသူဇာကစာစံဆင့် သိတာပါ။ ကို မသိဘူး၊ ဟိုထက်လှတို့ နည်းနည်းခင်တယ်၊ သူ ဒီကိုပြန်တုန်းကလည်း ထက်လှအတွက် လူကြိုတွေ ယူသွားပေး ပြန်ယူလာလုပ်တယ်လေ၊ ခုလည်း သူလိုတာလေးတချို့ ရှာပေးစရာ ရှိတာ အဲဒါ ထွက်တော့မလို့”

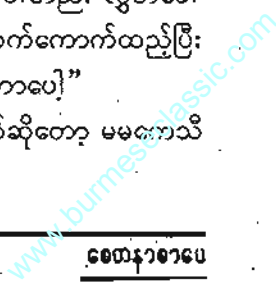
“ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား”
“မိန်းကလေးပါ”
“စိန်ကြည့်တဲ့အိမ်မှာ သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး၊ ကိုလည်း အလုပ် ရှိသေးတာ ထက်လှရဲ့”

ထက်လှက ကျိတ်၍သဘောကျရသည်။ တကယ်တမ်း စိန်ကုန်သည်အိမ်ရောက်တော့ သူပြတာတွေကြည့်ပြီးတဲ့နောက် မင်းသူရမောင်က စိတ်တိုင်းမကျ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်တဲ့ မင်းသူရမောင်သည် တစ်လုံးချင်း မှန်ဘီလူးနှင့်ကြည့်ချွေးနေကာ ထက်လှကတော့ ဟိုငေးဒီငေးနှင့် မာမိုမြင်လျှင် ခေါက်ချင်အောင် စိတ်ဝင်တစားမရှိ။

“မမကေသိပြောတဲ့ မျက်နှာဝ ... ပယ်ကြီးကြီး သွေးထားတဲ့ အပေါင်းတွေရော၊ ဒါပဲ ရှိတာလား”

“အဲဒါပေါ့ ကိုမင်းသူရရယ်၊ မနေ့ကညနေမှ အိမ်ရောက်တာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမင်းသူရကို ဒီမနက်ပိုင်းလာကြည့်လိုက်လို့ ပြောရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ကစောစောပဲ မမကြီး ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ သိတာကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ မမကြီးကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းမလဲ ကိုမင်းသူရရယ်၊ ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာပါ တစ်ခါတည်း လွှတ်ခေါ်လိုက်တာလေ၊ အဲဒါနဲ့ တချို့တစ်ဝက်ကောက်ထည့်ပြီး သိတာတို့ညီအစ်မကို ထည့်လိုက်ရတာပေါ့”

“ဪ ... ဒါပေါ့လေ၊ သူကြည့်မယ်ဆိုတော့ မမကေသိလည်း မပြလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး ကိုမင်းသူရရယ်၊ ကြည့်ပြီး သူ့ကြိုက်ရင်လည်း ယူထားပြီးရင်တော့ ပြန်ပို့မှာပေါ့၊ အချိန်ကြာစရာတော့ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ အစ်မကလေ ကိုမင်းသူရ ရောက်မယ့်အချိန်ကျရင်တောင် သိတာတို့ ပြန်ရောက်နေလောက်မြီထင်တာ၊ ခဏစောင့်ပါလားဟင်၊ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ သိပ်မကြာနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပ်မကြာနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ခဏစောင့်လိုက်မယ်လေ မကေသီ”

မကေသီက ထိုင်းက မယ်ရွေးပွဲအခွေတစ်ခွေထည့်ကာ ဖွင့်ပြထားရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ကြည့်ရင်းက မင်းသူရမောင်နှင့် အခွေထဲကအကြောင်း ပြောလိုက်၊ စီးပွားရေးအကြောင်း ပြောလိုက်၊ စိန်အကြောင်းပြောလိုက်၊ စကားတပြောပြောရိုနေချိန်မှာ ထက်လှက အခွေလည်း စိတ်မဝင်စား ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နာရီကြည့်နှင့် ငြီးငွေ့နေသည်။

နာရီဝက်ကျော် ကြာလာလျှင်တော့ ထက်လှ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ကို ... ကိုလည်း အလုပ်ရှိတယ်ဆို”

“အင်း”

“ထက်လှလည်း သွားစရာရှိတာ နောက်မှပြန်လာမယ့်အထိ ညနေမှဖြစ်ဖြစ်”

မင်းသူရမောင်က နာရီတစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“မကေသီရေ ... သိတာတို့ ကြာဦးမလား မသိဘူးနော်၊ တစ်ခေါက် ပြန်လာရမလား”

“နေဦး ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အားနာလိုက်တာ၊ တကယ်ယူဖြစ်မယ့်သူတွေက အချိန်တွေပုပ်ပြီး စောင့်နေရပြီ။ အစ်မ ... သိတာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်မယ်၊ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်မယ်”

မကေသီက သူ့ညီမသိတာထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“လာတော့မယ်တဲ့ ယူဖြစ်လို့ ကြာနေတာတဲ့၊ နှစ်ကိုက်တစ်ပွင့် လက်စွပ်လုပ်ဖို့ ယူတယ်တဲ့၊ ကိုမင်းသူရတို့လိုချင်တဲ့ တစ်ကိုက်တွေ ငါးမတ်တွေထဲက မပါသွားဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ လာတော့မှာ လာတော့မှာ၊ ပြီးနေပြီ၊ ခဏပဲဆက်စောင့်ပါ၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာနေရရင် အလုပ်ပိုပျက်ပါတယ် ကိုမင်းသူရရယ်”

ဒီလိုနှင့် နောက်ထပ် နာရီဝက်။

ထက်လှသည် လိမ်တွန့်ကာ ငိုချင်နေသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်နေပါသည်။ ကိုယ်ဖြစ်နေပုံကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်နေပါသည်။ နောက်နာရီဝက်ကြာလို့မှ ရောက်လာလျှင် ထက်လှသည် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေရာက အသာထလျက် တစ်ခါဝဆီ လာခဲ့ကာ ဖုန်းလေးဖွင့်လျက် ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟယ်လို ... မိုးစွေလား”

“ဟုတ် ... ထက်လှ၊ လာပြီလား”

“ထက်လှ မလာနိုင်သေးလို့ မိုးရွေရယ်၊ မိုးရွေ မျှော်လင့်လားလို့ ဆက်ကြည့်တာ၊ ဒီမှာကိစ္စက မပြတ်ဘူး၊ လူတောင် နေရတယ်”

“ရပါတယ် ထက်လှရယ်၊ စိတ်အေးအေးနဲ့လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့ သနားလိုက်တာ ထက်လှကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ပြီးမှလာပါ၊ မပြီးမခင် အေးအေးဆေးဆေးနေပါ ထက်လှရဲ့”

“အင်း ... အင်း ... ခဏကြာဦးမယ်နော်”

“အင်းပါ ... ကျွန်တော်လည်း ထိုင်စောင့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ထက်လှရယ်၊ အလုပ်ရှိတာတွေ လုပ်နေတာပဲ”

“ဒါပဲနော်”

ထက်လှ လာပြန်ထိုင်လျှင် မင်းသူရမောင်က

ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ထက်လှ”

“ဪ ... ဟိုဘက်မှာလည်း ချိန်းထားတော့လေ နောက်ကျမှ ပြောရတာပေါ့”

“ဟော ... လာပြီ ... လာပြီ၊ ကားဝင်လာပြီ”

မကေသီက ဝမ်းသာအားရ တံခါးဝပြေးထွက်

သူ့ညီမတွေကို ဆီးကြိုကာ လက်ထဲက ကတ္တီပိစိန်သေတ္တာလည်း ကမ်းယူသည်။ စားပွဲမှာ သေတ္တာလေးကိုဖွင့်ကာ သူ့ညီမတွေနှင့် ပြောဆိုမေးမြန်း အပွင့်စစ်နေဆဲ မင်းသူရမောင်က ကလေးတွေ တစ်အံ့ချင်း ဆွဲယူထုတ်ကြည့်နေပါသည်။

စိန်ရဲ့အခြေအနေ အဆင့် သွေးကွက် မကေသီက အတွတ်တွတ်ပြော၊ မင်းသူရမောင်က တတွတ်တွတ်ပြန်မေး။ ထက်လှက ငြီးငွေ့လှပြီ။

“ထက်လှ ... ဒါလေး ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒါပဲ ယူမယ်”

“ထက်လှကလည်း သေချာကြည့်ပါဦး”

“ထက်လှမှ ကိုလောက် နားမလည်တာ၊ ကြည့်တတ်ဘူး ကိုပဲရွေးပါ၊ ကိုရွေးတာပဲ ယူမယ်”

“အမယ်လေး ... ကိုမင်းသူရ ဇနီးလောင်းလေးက တိတိတာတာ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်လိုက်တာ ကိုမင်းသူရ သဘောချည်းပဲ ... ဟင်း ဟင်း”

“ထက်လှက နားလည်းမလည်လို့ပါ မမကေသီ၊ ကိုက နားလည်ပါတယ်”

“အမယ်လေး ... ချစ်စရာလေး၊ သမီး မာမိကိုလည်း ပြောပါဦး၊ လာကြည့်ဦးလို့ ကြိုက်တာလေးတွေလည်း ဦးဦးဖျားဖျား ရရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမကေသီ”

“ထက်လှ ... ဒါလေးက နည်နည်ပယ်ကြီးတယ်၊ ပိုလှတယ်”

“ဈေးလည်းကွာမှာပေါ့ ကို”

“အမယ်လေး ... ဈေးစကား ထည့်ပြောစရာလား ငါ့ညီမလေးရယ်၊ ကိုမင်းသူရဇနီးလောင်း လုပ်နေပြီးတော့”

“ဒီနှစ်ပွင့်ယူရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟုတ်”

“ထက်လှ ကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုက်တယ် ကို”

“ကိုမင်းသူရရေ ... ဒီအတွဲလေးလည်း ကောင်းတယ် ဒါကတော့ အစ်မက နားပန်တစ်ရန်အတွက် ရွေးတွဲထားတာဆိုတော့ နှစ်လုံးက ညီညီညာညာလေး”

“ဒါရော ထက်လှ”

“ဟုတ် ... ကြိုက်တယ်”

“ဒါရယ် ... ဒါရယ် ... ဘယ်ဟာကြိုက်လဲ”

“ထက်လှ မသိဘူး ကို၊ ကို ကြိုက်တာသာ ယူလိုက်ပါ”

ထက်လှက ဖြေရင်း ယောင်ယမ်းပြီး လက်ပတ်နာ

တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

“ထက်လှက အလုပ်ကို နောက်ဆံတင်းနေတာကိုး၊ ကြည့်ရတာ စိန်တောင် သိပ်စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကို၊ ထက်လှ နားမလည်လို့ပါ၊ ကိုဌေးကို ထက်လှ ကြိုက်မှာပါ၊ အားလုံး လှနေတာပဲဟာ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ထက်လှ စိတ်ထဲတွေ့တဲ့ နှစ်ကောက်လိုက်”

သုံးလေးစက္ကန့်နှင့် ရွေးကောက်လိုက်၍ မင်းသူရမောင်က ရယ် နှင်သလို ထက်လှ ခေါင်းလေးကိုပုတ်သည်။

“ဒီလောက်မြန်မြန်ရွေးနိုင်တာ တော်လိုက်တာ”

“ဟို ... နားကပ်အတွဲကျတော့ လုံးဝညီညီလေး ရွေးထား ထာဆိုတော့ မယူတော့ဘူးလေ၊ ထက်လှတို့က လက်စွပ် တစ်ယောက်တစ်ကွင်း လုပ်မှာဆိုတော့ လုံးဝချွတ်စွပ်တူဖို့ မှ မလိုတာ၊ နားကပ်လုပ်ချင်တဲ့သူတွေပဲ ယူပါစေ၊ သိပ် ကြီးမားတဲ့ အပွင့်ကျတော့လည်း ထက်လှက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကို က ယောက်ျားဆိုတော့ လက်စွပ်ကွင်းဖို့ မလိုက်ဘူး၊ လက်ထပ်လက်စွပ်ဆိုတော့ ပြူးတူးပြဲတဲ့ကြီးလည်း မကောင်း ဘူး မဟုတ်လား”

“တွေ့လား မမကေသီ၊ သူက ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာတော့ အချက်အလက်တွေနဲ့ တွေးထားပြီး သား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ကိုမင်းသူရ ကြည့်ရတာ ဇနီး လောင်းကို သိပ်ချစ်ပုံပဲ၊ ထက်လှလေးကလည်း ချစ်စရာ လေးကိုး၊ ညီမလေး သိပ်ကဲကောင်းတယ် ထက်လှရေ”

မင်းသူရမောင်က ချက်လက်မှတ်နှင့် ငွေချေကာ ထက်လှကို စိန်နှစ်လုံးပါသောဘူးအပ်ရင်း ...

“ရှေ့ ... ထက်လှ ယူထား”

“ဟင် ... ကိုပဲ ယူထားပါ၊ ကို အပ်မှာမဟုတ်လား”

“မာမိကို မပြတော့ဘူးလား၊ မာမိ ကြည့်ချင်ဦးမှာထင်တယ်”

“ကြည့်လည်း မထူးပါဘူး ကိုရယ်၊ မပြတော့ဘူး၊ ကိုပဲ တစ်ခါတည်းယူသွားတော့၊ ထက်လှကပြီးရင် အပြင်သွားဦးမှာ၊ အိတ်ထဲ ဒီစိန်ပွင့်ကြီးတွေ တတန်းတန်းနဲ့ ကျပျောက်နေဦးမယ်”

ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ စိန်ပွင့်တွေထက် မိုးဇွဲထဲက သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်တဲ့ မြေအိုးမြီးရှည်တစ်ပွဲကို ပိုပြီးမက်စောတမ်းတနေမိတာကို ကို သိမှာလည်း အားနာလှပါသည်။ ထက်လှကို တော်ဝင်မှာ ပြန်ချပေးသည်နှင့် ဆိုင်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ ပျံကင်ကားအား ဆီ တန်းပြေးကာ ချက်ချင်းပဲ မောင်းထွက်လာသည်။ မိုးဇွဲရဲ့ ဝမ်းနည်းလှေကားထစ်များကိုပင် အရောက်နေ့မှာစိုးသလို ထစ်ကျော်ခန့်တက်ရင်း ခလုတ်တိုက်လိုတိုက်။

ခေါက်လိုက်တဲ့တံခါးကို မိုးဇွဲ ဖွင့်လိုက်လျှင် လေးနိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်အောင် အသက်ရှူမြန်နေတဲ့ ထက်လှ မိုးဇွဲက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လက်လေးဆွဲကာ အခန်းထဲသွင်းလိုက်ရင် ...

“ထက်လှ ... ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ထက်လှ မောနေတာလား”

“ဟင်း ဟင်း ... ထက်လှ ပြေးလာတာ”

“ထက်လှရယ် ... ဖြည်းဖြည်းလာပေါ့၊ လှေကားအရမ်းပြေးတက်ရလား”

“မိုးဇွဲရယ် ... နာရီနဲ့ချိပြီး နောက်ကျနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် နောက်ကျတဲ့ထဲမှာမှ တစ်စက္ကန့်ပဲစောစော တစ်မိနစ်ပဲစောစော နည်းနည်းလေး စောရင် ထက်လှစိတ်က မြေသိမ့်နိုင်မှာမို့ပါ”

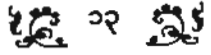
မိုးဇွဲသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသလို ထက်လှထက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထက်လှ မျက်နှာလေးကို ခြေကြေကွဲကွဲ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ထက်လှ ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့ နောက်ကျမှုတွေ အများကြီး ရှိတာလေ၊ နောက်ကျသွားတာတွေအတွက် စိတ်ပင်ပန်းမခံပါနဲ့တော့ ထက်လှရယ်”

မိုးဇွဲ စကားကြောင့် ထက်လှ ရင်ထဲနှင့်အာ မျက်နှာညှစ်လည်လာသည်။

ဖုန်းဆက်လိုက်လျှင် အရင်ကတည်းက အလုပ်ကိစ္စ အချိန်းအချက်တွေ ဝင်လာတတ်၍ အားခဲသော မိုးစွေဖုန်းက ခုဆို ဘယ်လိုမှ ဆက်မရအောင် မအားလပ်တော့တာ။ တစ်ခါ တစ်ရံ စတူဒီယိုဖုန်းကို နေ့လယ်ဘက်ခေါ်လျှင် သူမရှိဘဲ အပြင် ရောက်နေတာ။ စံတီးကို စစ်ဆေးတော့လည်း ...

အင်တာနက်ဆိုင်ကို ရုန်းရုန်း ရောက်တတ်တဲ့ ညနေနောင်းပိုင်း ခြောက်နာရီလောက်လို အချိန်မျိုးမှာ ဟိုးအရင်က အမြဲ online မှာ ရှိတတ်တဲ့ မိုးစွေ မရှိတတ်တော့တဲ့အခါ မတင်မကျ ဝင်လာတဲ့ သံသယစိတ်က ရုန်းရုန်းကို တိုက်တွန်းတဲ့ အခါ ရုန်းရုန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ အတော်ကြီးနောက်ကျကျ ရှစ်နာရီလောက်မှ အိမ်ကကောင်မလေးကိုပါ အဖော်ခေါ်ကာ အင်တာနက်ကဖေးကို သွားကြည့်သည်။

ရှစ်နာရီလောက်မှာ မိုးစွေရဲ့ဂျီတော့ခံက Available ဖြစ်နေတာတွေ့လျှင် သူ့ တမင်တကာ ရုန်းရုန်းနှင့်လွဲအောင် အချိန်နောက်ဆုတ် ဝင်နေတာကို သိခွင့်ရလိုက်လေသည်။ ဒါက ရုန်းရုန်းက မစစ်မမေးဘဲ အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ညတိုင်း ရှစ်နာရီနောက်ပိုင်းကျမှ မိုးစွေ ဂျီတော့ခံမှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေကျဖြစ်တာကို လုံးဝကောက်ချက်ချလိုက် နိုင်တာပင်။

“မသိဘူး အစ်မ ဘယ်သွားမှန်း၊ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဒီနေ့ အလုပ်မရှိဘူးလား”

“နောက်တစ်နာရီလောက် ချိန်းထားတာရှိတယ် အစ်မ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

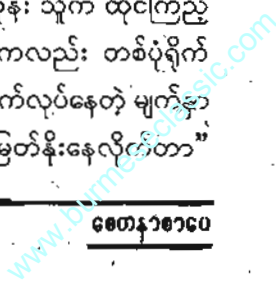
“ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ”

“မသိဘူး အစ်မ”

“ဘယ်သူဖုန်းဆက်ခေါ်လဲ သိလား”

“မသိဘူး ... အစ်မ”

နှုတ်ပိတ်ခံထားရသလို အမြဲ “မသိဘူး ... အစ်မ” ဆိုပြီး ချနေသော စံတီးကိုလည်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာ။ ဒီကြားမှာ ရုန်းရုန်းနှင့် ရင်းနှီးသော မော်ဒယ်မလေးတချို့ထံက ... “ကိုမိုးကြီးဆီမှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တယ် သိလား အစ်မ၊ သမီးတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်တုန်း သူက ထိုင်ကြည့်နေတာ၊ အရမ်းလှတာပဲ၊ ကိုမိုးကြီးကလည်း တစ်ပုံရိုက်လိုက် ပြေးပြေးပြလိုက်၊ လှည့်ကြည့်လိုက်လုပ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးက ပြောတောင်မပြတတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးနေလိုက်တာ”

“အစ်မ ... ကိုမိုးဆီမှာ ခုတလော တွေ့တွေ့နေတဲ့ အစ်မကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုမိုးနဲ့ အစ်မနဲ့ ပြတ်သွားပြီလား။”

ဒီစကားတွေက ရုန်းရုန်းရင်ကို ပူလောင်စေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွေ နားရက်မဟုတ်လျှင် ဆိုင်ကလုံးဝထွက်မရတဲ့ ရုန်းရုန်းသည် တစ်နေ့လယ်ခင်းမှာတော့ ဆိုင်ရှင်အစ်မကို သံနားအောင် လီဆယ်အကြောင်းပြလျက် တစ်နာရီလောက် ထွက်ခွင့်တောင်းပြီး မိုးရွေရဲ့ဆိုင်ကို အငိုက်ဖမ်းရောက်ချသွားလေသည်။

ရုတ်တရက်ရောက်လာတဲ့ ရုန်းရုန်းကိုတွေ့လျှင် မိုးရွေပျက်စိမျက်နှာပျက်နေတယ်လို့ ရုန်းရုန်း ထင်သည်။ သို့ပေမယ့် ရသလောက်အချိန်သာ သူ့ဆိုင်ထဲ ထိုင်နေခဲ့ပေမယ့် ဘာထူးခြားမှုမှ မှမရှိ။ ဘယ်သူမှ မလာ။ (တကယ်တော့ အဲဒီနေ့က မိုးရွေသည် အိမ်သာထဲဝင်ကာ ထက်လှထဲ ဒီနေ့မလာခဲ့ဖို့၊ သူကိစ္စရှိလို့အပြင် ထွက်တော့မယ့်အကြောင်း Message ပို့ပြီး အိမ်သာထဲကမထွက်ခင် Message ကို Delete လုပ် ဖျက်ပစ်ရလေသည်။)

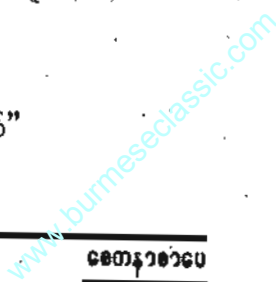
အဲသလို အကြိမ်ကြိမ်လည်း ထွက်ခွင့်မရ။ ရုန်းရုန်းတို့ဆိုင်ရှင် နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်က ခွင့်ယူရင်တောင် မကြိုက်တဲ့သူပါ။ သူ့မှာလည်း အလုပ်ကများလှ၍ လက်မလည်အောင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ရည်းစား မှုပျက်နေတာကို ကိုယ်အမြဲရိပ်မိသိတတ်တဲ့ အာရုံမျိုးဟာ လူတိုင်းလိုမှာ အလိုအလျှောက် ရှိနေကြတာမျိုးပါ။ ရုန်းရုန်း စိတ်ထဲ မိုးရွေ

ပျက်တာ အမူအရာ ဆက်ဆံရေး ပြောင်းတာတွေကို ခံစားပါသည်။ တန့်န့်နှင့် ‘မခံချိမခံသာဖြစ်ရင်း ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်နိုင်မလဲ ဦးနှောက်ပူအောင် စဉ်းစားရင်း မမျှော်လင့်သောနေ့တစ်နေ့၊ မယုံကြည်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ရုန်းရုန်းရှေ့ထိုးဖျတ်ခနဲ သူ့ဟာသူ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“မိုးတွေရွာနေတယ် ထက်လှ နေခဲ့”
“ဟင့်အင်း ... ထက်လှလည်း လိုက်မယ်”
“ထက်လှကလည်း ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားဝယ်လိုက်ပါမယ်”
“ဟင့်အင်း ... ထက်လှလည်း ရွေးမယ်”
“လူဆိုးမလေး ... မိုးတွေ စိုကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာကို”
“မိုးစိုချင်တာ မိုးရွေရဲ့၊ ချစ်ထားတဲ့သူကိုက မိုးရွေလေ၊ မိုးကို ကြောက်နေဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။”
“ထီးက တစ်ချောင်းတည်းလေ”
“ဘာဖြစ်လဲ”
“နှစ်ယောက်တူတူ ဆောင်းရမှာနော်”
“ရှင် ရှက်လို့လား။”

မိုးစွေက နှုတ်ခမ်းဖိကိုက်မိရင်း ထက်လှ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွ ထုပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ထက်လှနဲ့၊ ထီးတူတူတွဲဆောင်းရမှာ ရှက်လို့လားလို့”

“ထက်လှနော်၊ သူများတွေ တွေ့ကုန်ရင် ထက်လှ နစ်နာ မှာစိုးလို့ပါ”

“မလိုပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူသိတွေ ဘာတွေနဲ့ တိုးနေရင် ထက်လှ စိတ်ညစ်ရမှာ ပြောနေတာပါ”

“ထက်လှလေ တကယ်ပါ။ သိတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက် တွေ သွားပြီး မာမီတို့ ကိုမင်းသူရမောင်တို့ကို ပြန်တိုင် ပြောလိုက်မှာမျိုးကို တစ်ခါတလေကျ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ ပိုတောင်ဖြစ်စေချင်သေးတယ်၊ ကိုယ်က ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ သူတို့သိသွားအောင်လေ”

မိုးစွေသည် ထက်လှကို သနားသွားကာ အရည်လဲ သော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ မိုးစွေရဲ့အကြည့် ကြောင့် တက်လှက မျက်လွှာလေး ချမိကာ ...

“ကဲ ... မလိုက်ရရင်လည်း ပြီးရော”

“လိုက်ပါ၊ ထက်လှလိုက်ချင်ရင် လိုက်ပေါ့၊ ထက်လှလိုက် တော့ ထက်လှကြိုက်တဲ့ပန်းလေး ရွေးယူလို့ ရတာပေါ့”

“ပြီးရော”

မိုးစွေက ကားပေါ်က ထီးဖွင့်၍ အရင်ဆင်းကာ ထက်လှဘက် လျှောက်လာ၍ တံခါးဖွင့် ထီးမိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းသက်တမ်း နှစ်လပြည့်တဲ့နေ့။ တစ်ခုခု အမှတ်တရပေးချင်တဲ့ မိုးစွေထံက ထက်လှက ပန်းစည်း သေးတစ်စည်း တောင်းတဲ့အတွက် သူတို့ Floral Service တစ်ခု ကို ရောက်လာကြတာပါ။

“ထက်လှ ... ငါ့ထက်လှ စိုတော့မယ်”

“ဒီလောက်များ”

“တစ်ယောက်တည်း ဆောင်းမလားဟင်”

“အမယ် ... မဆောင်းပါဘူး”

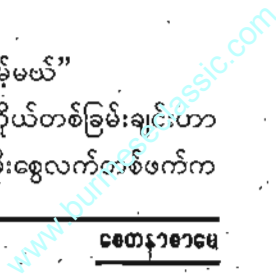
“ထီးက မလုံတော့ ...”

“တစ်ယောက်တစ်ခြမ်းလုံပြီး တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း ဖဲမယ် လေ”

မိုးစွေသည် ထီးဝါဝါလေးရဲ့အရောင်ဟပ်ကာ ဝင်းပ နေတဲ့ ထက်လှမျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ အားနာ ဆနားမြတ်နိုး ချစ်ခင်ခြင်းတွေနှင့် ရင်ထဲ ကတုန်ကယင် လှုပ်ရှား တာ ထက်လှပခုံးစွန်းလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွလေး အုပ်ကိုင်ဆုပ် ဆွေးလိုက်မိပြီး ...

“ဒီဘက်ကို တိုးနော်၊ တအားစိုလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းချင်းဟာ ဆီကပ်ပူးစပ်နေသည်။ ထီးရိပ်အောက်မှာ မိုးစွေလက်တစ်ဖက်က

ထက်လှပခုံးတစ်ဖက်ကို ကျော်ဖက်ထားလျက် ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ Floral service ထဲ ဝင်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟင်”

“ဟင် ... ရုန်းရုန်း”

ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်တိုး နေသော ရုန်းရုန်းကို အမြင်တွင် ထက်လှ မျက်နှာလေးက သွေး ရောင်လျှမ်းကာ ဖြန်းခနဲ နီမြန်းသွားရပါသည်။ သူ့ကို မိုးစွေနှင့် နီးကပ်တွဲဖက်လျက် ရုန်းရုန်း မြင်တွေ့သွားတာကို ရှက်စနိုးဖြစ် မိသည်။

ရုန်းရုန်းမျက်နှာက တက်လှထက်ပင် နီရဲသွားပါ သည်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်တဲ့ မျက်ဝန်းများမှာ အံ့အားသင့်ခြင်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့နှင့် တစ်ဆင့်ချင်း အရောင် ပြောင်းကာ စူးရဲတောက်ပလာတာကို ထက်လှက မရဲတရဲကြည့် နေမိသည်။

“မိုးစွေ”

ရုန်းရုန်းအသံက တုန်ခါနေသည်။ မိုးစွေက ထက်လှ ပခုံးပေါ်မှလက်ကို ဖယ်လိုက်ပါသည်။

“နင် ... နင် ...”

ထက်လှသည် မျက်လွှာချ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သော မိုးစွေကို ကရုဏာရိပ်စွန်းသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ငဲ့ကြည့် ကာ ...

“ရုန်းရုန်း ... မိုးစွေ အပြစ်ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူးဟေ့”

“ဘာ”

“မိုးစွေ တစ်ယောက်တည်း အပြစ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“နင် ... နင်တို့က ...”

“ရုန်းရုန်း ... ငါပြောပြမယ်”

တဆတ်ဆတ် တုန်မလို ဖြစ်လာသော ရုန်းရုန်းကို မိုးစွေက ပြောလိုက်လျှင် ရုန်းရုန်းက မိုးစွေကို ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ရုန်းရုန်း”

“နင်တို့က ဘာလဲ”

“.....”

“ဟမ် ... ပြောလေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာလဲ၊ မိုးစွေ နင် ညာပြောမယ် မကြံနဲ့၊ နင် ထက်လှပခုံးကို ခုတ်ထား တာ၊ ပြောစမ်းပါ ဘာတွေလဲ”

ထက်လှက ရုန်းရုန်းကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ကာ ...

“ရုန်းရုန်း”

“လုံးဝမပြောနဲ့၊ နင် မပြောနဲ့ ... ကျေးဇူးပြု၍”

“ဟဲ့ ... ငါနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတယ်လေ ရုန်းရုန်း။ တကယ်တော့ အပြစ်ပိုကြီးချင်းကြီး ငါက အပြစ်ပိုပါတယ် ရုန်းရုန်း”

“ဘာလဲ ... နင်က ရည်းစားစကား စပြောထားလား ...

ဟုတ်လား”

“ရုန်းရုန်း”

မိုးစွေ လေသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

“ဘာလဲ”

ရုန်းရုန်း ထူးသံက ပိုမာပြတ်သည်။

“လမ်းမလယ်ကောင် လူလယ်ကောင်မှာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါနဲ့ဟာ”

ရုန်းရုန်း ဘေးမှာလည်း ရုန်းရုန်းတို့ဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါသေးသည်။ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုအတွက် ပန်းမှာဖိုကိစ္စနှင့် ဒီပန်းဆိုင်ကို ရောက်လာတာပါ။ ရုန်းရုန်းရဲ့အဖော်ကောင်မလေးဟာလည်း ရုန်းရုန်းနှင့် မိုးစွေကို ချစ်သူတွေဆိုတာ သိထားသူဖြစ်၍ ရုန်းရုန်း ပိုပြီး အရှက်တကွ ခံစားရသည်။

“ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူးလား ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် နင်ဘာဖြစ်လို့ လမ်းမလယ်ကောင် လူလယ်ကောင်မှာ ထက်လှပရုံးကို ဖက်လာသေးလဲ ... ဟမ်”

ရုန်းရုန်း အသံက ပူပြင်းမာကျောနေသည်။ ထက်လှသည် ဇေတဝါနှင့် ရုန်းရုန်းကိုတစ်လှည့် မိုးစွေကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေမိသည်။ ရုန်းရုန်းရဲ့အာရုံ၊ ရုန်းရုန်းရဲ့ဒေါသအတွက် မိုးစွေအပေါ် ပိုပြီးပြင်းထန်ကျရောက်နေတာ။ ပြောရင်းက ဒေါသပိုပိုကြီးလာသလို ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးပြီး ...

“ပြောလေ ငါ့ကို”

စူးစူးခါးခါးအော်ကာ မိုးစွေရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးတစ်ဖက်နှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။ ထက်လှက အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“ရုန်းရုန်း ... နင် ဘာဖြစ်လို့”

“ထက်လှ”

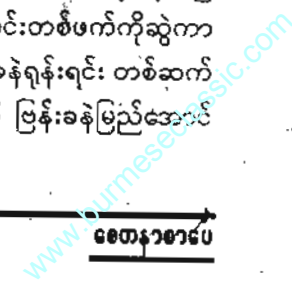
“.....”

“ငါ ပြောထားတယ်နော်၊ ကျေးဇူးပြု၍နော်၊ မပါပါနဲ့၊ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ငါနဲ့ဆိုင်တယ်လေ၊ မိုးစွေကို ငါ့မှာ စေ့စပ်ပြီးသားရှိရက်နဲ့ ခုလို ပတ်သက်ရကောင်းလားဆိုပြီး နင် ဒေါက်ကန်နေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့အပြစ်လည်းပါတယ်လေ၊ ငါ့အပြစ်က ပိုကြီးပါတယ်၊ ငါက ငြင်းရမှာလေ၊ ငါ ... ငါ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်လို့ မိုးစွေကို ပြန်ချစ်လိုက်မိပါတယ်ဟာ၊ မိုးစွေကို နင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ငါ အပြစ်ရှိတာပါ၊ မိုးစွေ ငါ့ကိုချစ်မိတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဘာ”

ရုန်းရုန်းက ထက်လှဘက် ဝုန်းခနဲ မြည့်မတတ်သည့်ကာ ထက်လှနှင့် မျက်နှာချင်းနီးကပ်အောင် တိုးလိုက်၍ မိုးစွေက စိုးရိမ်တကြီး ရုန်းရုန်းရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ လှလိုက်ပါသည်။ ထိုလက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲရုန်းရုန်း တစ်ဆက်တည်း ရုန်းရုန်းက မိုးစွေရဲ့ပါးတစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲမြည့်အောင် ခြိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

ထက်လှ လန့်သွားကာ ရုန်းရုန်းလက်ကိုလည်း ပုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ မိုးစွေ ရှေ့ကိုလည်း အလိုအလျှောက်ပင် ဝင်ရပ်လိုက်မိကာ ...

“ရုန်းရုန်း ... နင် မိုးစွေကို ပါးရိုက်စရာ မလိုဘူး သိနဲ့ လား။ ဘာမှကို ရိုက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ငါ့ဟာငါ ဘာရှိရှိ ငါ့ကို မိုးစွေ ချစ်တာ၊ မိုးစွေကို ငါချစ်တာ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

ရုန်းရုန်းက မိုးစွေကို နာနာကျင်ကျင်ကြည့်ရင်း “ဘာဆိုင်လဲတဲ့၊ ပြောလိုက်လေ မိုးစွေ၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ ဆိုတာ”

ထက်လှက မိုးစွေ မျက်နှာကို မော့မော့လေးကြည့်

ရင်း ...

“မိုးစွေ”

“ထက်လှ”

“ဘာ ... ဘာလဲဟင် ... မိုးစွေ”

“ရုန်းရုန်း ... ငါ ... ငါ ... ထက်လှကို တကယ်ချစ် သွားတာပါ”

“ဘာ ... မိုးစွေ၊ နင် ... နင် ရှင်းပြရမှာ ငါ့ကိုမဟုတ်ဘဲ ဟဲ့၊ သူ့ကို ... ထက်လှကို၊ နားလည်လား၊ နင် ... ရက်စက်လှချည်လား၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

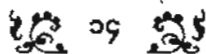
ရုန်းရုန်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များလည်း တလိမ့် လိမ့် စီးကျကာ မိုးစွေရဲ့ ရင်ဘတ်ကိုလည်း တဘုံးဘုံးနှင့် ထူကာ ရိုက်ကာ ပေါက်ကွဲနေတာကိုကြည့်ရင်း ထက်လှသည် အံ့အားတ သင့်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ ...

“မိုးစွေ ...၊ မိုးစွေနဲ့ ရုန်း ... ရုန်းရုန်းက !! ”

“အေး ... မိုးစွေက ငါ့ချစ်သူလေ၊ ငါ့ရည်းစား၊ ဟုတ်တယ်၊ နင် သူ့ကိုချစ်တာ မချစ်တာ အပြစ်ရှိတာ မရှိတာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ သူ နင်ကိုချစ်တာ သူ့အပြစ်ရှိတာ ငါနဲ့ဆိုင် တယ်၊ နားလည်ပြီလား”

ထက်လှသည် ရုန်းရုန်းရဲ့ ငိုရိုက်သံကြားတွင် အသက် ပျောက်သွားသလို ငြိမ်သက်အေးစက်သွားပါသည်။

ထက်လှသည် အိပ်ရာထဲမှာခွေကာ နားကြပ်ကလေး
နားမှာတပ်လျက်သား သိချင်းနားထောင်နေပါသည်။

“အချစ်စစ်ဟာ ကြိုခင်းထားတဲ့ ပန်းခင်းမဟုတ်မှန်း
တို့ မျက်ရည်တွေကိုမြင်ရင်း မင်းသိပါတယ်” ... တဲ့

ထက်လှသည် မှိတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းစပ်မှ စိမ့်ထွက်
လာတဲ့ မျက်ရည်စတို့ကို ခေါင်းအုံးစွန်းနှင့် အသာလေးတို့
သုတ်လိုက်ပါသည်။ သိချင်းကလည်းနော်။ ခံစားချက်နဲ့ တို့
ဆိုင်နေရတယ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထက်လှ ပိတ်မပစ်ရက်။

“ဖုန်းလည်းဆက်လို့မရ လူကြိုပါးလို့မရ
အရင်ကလို ဆုံရန်အရေးကြီး မျှော်နေတယ် မင်းကို
ရင်မှာ နာကြည်းချက် တစ်ခုခုတောင် မရှိဘဲနဲ့
အချစ်များစွာ မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ တို့ဆုတောင်းနေမယ်
.....

အို ... မင်းကိုသတိရရင် လျှောက်လည်ဖူးတဲ့နေရာတွေမှာ
မင်းအရိပ်တွေ တွေ့နေပါတယ် အနားမှာမရှိလည်း
အချိန်တိုင်း အတူရှိတယ် ... အိပ်မက်ထဲလည်းညစဉ်
တို့လွမ်းသလို မင်းပါမျှော်နေလွမ်းမယ်ထင်တယ် ...
မမေ့ဘူး ထင်တယ်”

မိုးစွေရေ ...

ရှင်လည်း လွမ်းနေမယ်ဆိုတာ ထက်လှ သိနေပါ
တယ်။ မေ့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စက္ကန့်တိုင်းကို အလူးအလဲ
နာနာကျင်ကျင် ဖြတ်သန်းနေရမှာပါ။ ဘယ်လိုမိုက်မဲမှန်းမသိတဲ့
နလုံးသားက မိုးစွေ တကယ်ချစ်တာ ထက်လှကိုပဲလို့ ယုံကြည်
နေမိပါတယ် မိုးစွေရယ်။ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းတယ်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ထက်လှ
ဘာကယ်သိပုံချစ်မိတာ မိုးစွေပဲ ဖြစ်နေတာကိုး။

သိပ်လွမ်းတဲ့ အချိန်တွေမှာ မိုးစွေနဲ့ သွားခဲ့ဖူးတဲ့
နေရာလေးတွေဆီ တစ်ယောက်တည်း အရူးလို ကားပတ်မောင်း
နေမိရင်း မိုးစွေလည်း ဒီနေရာလေးတွေတစ်ဝိုက်ကို လွမ်းလွမ်းနဲ့
ဆောက်နေလေမလားလို့ အငမ်းမရ ရှာဖွေနေမိတယ်။ ကားမှန်တွေ
အလုပ်ပိတ်ပြီး ကားထဲမှာ ရင်ကွဲပက်လက် အကျယ်ကြီး အော်ငို
နေမိတယ်။

မိုးစွေလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် .. ထက်လှ
သိပါတယ်။

ဒီရက်အတွင်း ယူအက်စ်အေ စင်ကာပူတို့က ဆိုင် ကိုပစ္စည်းပို့သွင်းပေးတဲ့ အဝယ်တော်တွေနဲ့ မပြောမဖြစ် အီးမေးလ် တွေပို့ရ၊ စစ်ရ၊ ဖတ်ရတာကလွဲရင် ဂျီတော့ခံတွေ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် တွေ မဖွင့်ဖြစ်အောင် စိတ်ရောလက်ကိုပါ ချုပ်ထိန်းထားရသည် မှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါသည်။

လုံးဝမဝင်ဖြစ် မကြည့်ဖြစ်အောင်နေသည်။ ဘယ်နှ ရက်တောင် ရှိပြီလဲ။ မိုးရွေလည်း online တက်မတက် ထက်လှ မသိပါ။ ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်ထားကာ ကိုယ်ဆက်စရာအရေးကိစ္စ ရှိမှ ဖွင့်ဆက်လိုက်သည်။ မင်းသူရမောင်ကိုတော့ နေမကောင်းဘူး ရယ်လို့ပဲ အလွယ်ကလေး အကြောင်းပြထားလိုက်ပါသည်။

နေမကောင်းဘူး ဆိုတာလည်း တကယ်တော့ အမှန် ပါ။ လိမ်ညာနေစရာ မလိုအောင် တကယ်နေမကောင်း ဖြစ်လာ တာပင်။ အစာအိမ်ရောဂါခံရှိ၍ စိတ်ဆင်းရဲ ဖိစီးလှတဲ့အခါ ဗိုဇာ ကအောင့်သည်။ အစာမှန်မှန်ဖြည့်ဖို့ အသိစိတ်ရှိပေမယ့် လျှာနှင့် လည်ချောင်းက အရသာခံမရ မျိုချမရ။ နောက်တော့ ပရက်ဇာ တွေကျလာသည်။ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်ငွေငွေပူကာ ပျားတောင် ပျားနေပါသေးရဲ့။

ဆိုင်ကိုလည်း မသွားဖြစ်၊ တစ်ရက်တစ်ကြိမ် မာမီ သွားပေးနေရပါသည်။

အိပ်ရာထဲကကို မထွက်ချင်အောင်ဖြစ်ကာ အချိန် ပြည့် တစ္ဆေခွေ။ မလှုပ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သီချင်းလေးတွေ

နဲ့ ဖြေဖျော်ပါသော်လည်း ကဲ ... သီချင်းလေးတွေက တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ကြည့်လေ။ ပိုလွမ်းစရာ ဖြစ်ပြန်ပါရောလား မိုးရွေရယ်။

ရုန်းရုန်းနဲ့ ချစ်သူတွေတဲ့။ မသိခဲ့ရပါလား။ ရုန်းရုန်း ထ ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောသလဲ မတွေးတတ်၊ စိတ်လည်းမဝင် စားမိလှပေမယ့် မိုးရွေ ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောလဲဆိုတာကတော့ ထမင်တကာ ဖုံးကွယ်ထားတာအပြင် ဘာရှိလို့လဲ။ ရုန်းရုန်းရဲ့ ချစ်သူဆိုတာသိရင် ထက်လှ လုံးဝတုံ့ပြန်ခဲ့မှာ မဟုတ်တာ တို့ယုံကိုယ်ကိုယ် သေချာသလို သူလည်းပဲ သိပေမည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ ဖုံးကွယ်တာ။ ခက်တာက သူ ဖုံးကွယ်ထားလေခြင်းရယ်လို့ မိုးရွေအပေါ် စိတ်ကမနာကြည်းနိုင်၊ မကွက်နိုင်ဘဲ ရုန်းရုန်း ရှိရက်နဲ့ သူ ကိုယ့်ကိုတကယ်ချစ်မြတ်နိုး သွားမိတာပါလို့ တစ်ထစ်ချ ယုံစားနေမိတဲ့ မိုက်မဲမှုပင်။ လူကို သာ မမိုက်မဲမိဖို့ ဆုံးမလို့ရကောင်းရမည်။ စိတ်ကိုတော့ မမိုက်မဲ မိနင့်လို့ ဘယ်လိုမှ ဆုံးမတားဆီးမရ။ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မရ။

မိုးရွေရေ ... ချစ်တယ်။

ထက်လှ အသည်းတွေ ကွဲကြေနေပါပြီ မိုးရွေရယ်။

ရှက်လည်းရှက်တယ်။ ရုန်းရုန်းကိုလည်း အားနာ

တယ် သနားတယ်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲတယ်။

ဒီလို ကြေကွဲရဖို့ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်တာပဲလေ။

တိုယ်မပါဘဲ ဒီကိစ္စ ဒီအခြေအနေကြီးက ဖြစ်လာပါ့မလား။ အရာရာဟာ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ့်ကြောင့်။

အဲလိုသာ စက္ကန့်တိုင်း တွေးနေမိတော့ မိုးတွေအပေါ်
ယောင်လို့တောင်မှ အပြစ်မမြင်ရက်၊ ယောင်လို့တောင်မှ မမှန်-
ရက်နိုင်ပါဘူး။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ကြားပေမယ့် အသံလည်းမပြု
ထ၊လည်းဖွင့်မပေးဘဲ ထက်လှ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ တံခါးက
ချပ်ခနဲ ဖွင့်ဝင်လာ၍ ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ မာမိဖြစ်မှာ
ကိုသိကာ မျက်ဝန်းထောင့်က သဲလွန်စ မျက်ရည်စို့စို့ကို ကမန်း-
ကတန်းတို့ သိမ်းရသည်။

“သမီး”

“.....”

“သမီး အိပ်ပျော်နေတာလား”

ထက်လှက မျက်လုံးဖွင့်ကာ ...

“အိပ်မပျော်သေးပါဘူး မာမိ၊ သီချင်းနားထောင်နေတာပဲ”

“စဉ့်သည် လာနေတယ် သမီးရဲ့၊ မာမိက သမီးနေ-
ကောင်းဘူးတော့ ပြောထားတယ်၊ လိပ်စာလေးတစ်ခု
မေးမှာပါတဲ့၊ သမီး ဖုန်းပိတ်ထားလို့ ဆိုတာနဲ့ သမီးအိပ်ပျော်
နေလား တက်ကြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ နေမကောင်း
ရင် မထချင်ရင် နှိုးမရဘူးပဲ ပြောလိုက်မယ်”

“ဘယ်သူလဲ မာမိ”

“မိုးတွေတဲ့ ... ဟိုဓာတ်ပုံဆရာလေးလေ”

ဟင် ...။ အဲဒါသံက ရင်ထဲမှာပဲ ပဲ့တင်ထပ်သည်။
ဘုရားရေ ...။ သူ အိမ်အထိတောင် ဇွတ်လိုက်လာပြီ။ ထက်လှ
က လှဲနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ”

ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ။

ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ။

မာမိမေးသော မေးခွန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်
တိုင်မေးသလို ကြိမ်ကြိမ်ဖန်ဖန် ရင်ထဲပလောင်ဆူ အတွေးတွေ
ခွင်ထွေးသွားစေသည်။

“ဘယ်သူ လိပ်စာမို့လဲ၊ အရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ် ... အင်း ... မာမိ မသိဘူး၊ စင်ကာပူက သူငယ်
ချင်းလိပ်စာ”

“သမီး မဆင်းချင်ရင် ပေးလိုက် လိပ်စာကို၊ မာမိ သွား
ပြောပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ... မာမိ”

ထက်လှသည် နားကနားကြပ်ကို ယောင်ယောင်
ယမ်းယမ်း ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်မိပြီး ဓမ္မရာပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါ
သည်။

“ဟဲ့ ... ဆင်းတွေ့မလို့လား သမီးရဲ့”

“.....”

“အရေးမှမကြီးပဲ မာမိကို လိပ်စာပြောလိုက် ပြီးရော”

“မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ သူ့ကို ပြောစရာလည်းရှိတယ်။ ထက်လှ ဖုန်းပိတ်ထားတော့ သူ အခက်တွေ့နေမှာ။ နေတာ ဆင်းတွေ့မှဖြစ်မယ်”

ထက်လှသည် ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ့်အဝတ်အစား သပ်ရပ် မသပ်ရပ်ပင် မှန်ထဲမကြည့်ဖြစ်ဘဲ အခန်းပြင် ပြေးထွက်ကာ လှေကားမှ တဒုန်းဒုန်း ဆင်းချသွားမိလေသည်။ လှေကားက ခြေသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော မိုးစွေက ထက်လှကို မြင်လျှင် ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

သေလှမျောပါး ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို ဖျတ်ယွင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာ။

မိုးစွေ ...။

ထက်လှ ...။

ရင်ထဲက တမ်းတမ်းတတ မက်မက်ရှိက်ရှိက်လှေ လိုက်မိသလို သူ ပြန်ခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့ရင်ထဲကအသံကိုလည်း ထက်လှ အသည်းနှလုံးနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားသည်။

နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်လျက်သားပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေငယ်စောနှင့် နှစ်မျောတာရှည် စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ရစ်ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောပုတ်ခတ်ကာ ထက်လှ ထိန်းနေတုန်း မိုးစွေသည် ရင်ထဲကလည်ချောင်းဝကိုတက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဇွတ်မှိတ်မျိုးသလို လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့လှုပ်ရှားကာ ဆွဲအနေလေသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကထက် အများကြီး ပိန်လျှော်ညှိုးလျှော့သွားတဲ့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရင်ထုမနာ ခြိတ်ကြည့်နေမိသည်မှာ မိနစ်တွေချိ၍ ထိုင်လည်းမထိုင်မိ။ စကားသည်းမပြောမိ။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လိုအပ်နေတဲ့ အရာဟာ စကားလုံးတွေလည်းမဟုတ်။ မျက်ရည်တွေလည်း မဟုတ်။

တစ်စုံတစ်ရာ။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်ကွယ်ပြုနိုင်တဲ့ခွန်အား ထက်လှမှာမရှိ။ သူ့မှာလည်း ရှိမယ်မထင်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ မတ်တတ်နဲ့ ဘာတွေအရေးကြီးနေလဲ”

အတန်ကြာမှ လိုက်ဆင်းလာတဲ့ မာမိက တအံ့တဩ ခေါ်လျှင် ထက်လှက ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း လက်ညှိုးဆွဲလေးတွေကို တဂေါက်ဂေါက်ချိုးမိရင်းက ...

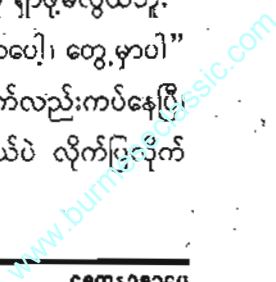
“ဟို ... မာမိ၊ ထက်လှ ခဏလိုက်သွားပြီး အိမ်ပြပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ ... ညွှန်လိုက်လည်း ရနေတာကို”

“ဒီနားလေးတင်ပါ မာမိ၊ ရွှေတောင်ကြားတင်ပါ။ ခြံနံပါတ်လည်း ပျောက်သောက်ဖြစ်နေတော့ သူ ရှာဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဪ ... သမီးရယ်၊ ဒါတော့ ရှာရမှာပေါ့၊ တွေ့မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ ဓာတ်ပုံကိစ္စပါ။ ရက်လည်းကပ်နေပြီ။ ထက်လှ ပို့ပေးမှဖြစ်မှာ၊ ခဏလေးရယ်ပဲ လိုက်ပြလိုက်မယ်နော်”

ထက်လှသည် ဇွတ်တရွတ် ပြောစကားလည်းဆုံး
မိုးစွေကိုလည်း ပျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ကာ ...

“မိုးစွေ ... လာ”

“ဟုတ်”

မိုးစွေကလည်း ထက်လှ ဦးဆောင်ရာနောက် ကမန်း
ကတန်း လိုက်ထွက်ရင်း ...

“ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေး ... အေး”

မာမိက မနစ်မြို့လှသော်လည်း ဒီထက်တော့ပို၍
ထွေထွေရာရာ သံသယဝင်ပုံမပေါ်။ ထက်လှက မိုးစွေရဲ့ ဂျစ်ထား
ပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ မိုးစွေကလည်း ကမန်းကတန်း
တက်ကာ သူ့ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ဦးတည်
မောင်းထွက်လာတာမို့ ကားက အင်းလျားလမ်းဘက် ထွက်
သည်။ အင်းလျားလမ်း သစ်သီးဆိုင်ကလေးတွေ အလွန်
တော့ မိုးစွေက ကားကိုဘေးကပ်ကာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ”

“.....”

“ထက်လှ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမပြောနဲ့”

“ထက်လှရယ်”

“ဘာမှမပြောပါနဲ့ မိုးစွေရယ်”

ထက်လှသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာကို လက်ဝါး
လေးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ရိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးချလိုက်ပါသည်။
မိုးစွေသည် ရင်ထဲ၌ အလုံးအရင်း နှင့်၍နာကျင်လာကာ ထက်လှ
ဘက်ကို မကြည့်ရက်၍ စတီယာရင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း
ဘင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကို ငှုငှုကြီး ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထက်လှရဲ့ ငိုရှိုက်သံက သူ့ ရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ
ကို ဆွဲဖွဲဖြဲဆုတ်နေသလို ခံစားရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွတ်
နိုင်အောင် ခံစားရစေပါသည်။ အတန်ကြာလာလျှင် သူသည်ခံမ
နေနိုင်တော့ဘဲ ထက်လှဘက် လှည့်ထိုင်လိုက်မိကာ ...

“ထက်လှ ... တော်ပါတော့ ထက်လှရယ်၊ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊
ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်လိုက်ပါ၊
ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးပါ”

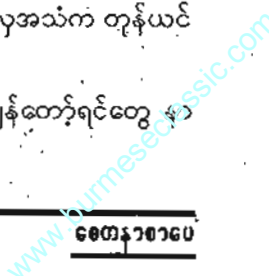
“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

“ရိုက်ပါ ထက်လှရယ်”

“ဟင့်အင်း ... မိုးစွေပါးကို ရုန်းရုန်း ရိုက်သွားတာတောင်
ရုန်းရုန်းကို ထက်လှ မုန်းလှပြီ သိရဲ့လား၊ သိပ်မုန်းတယ်၊
မိုးစွေပါးကိုရိုက်တယ်၊ သိပ်မုန်းတာပဲ”

ငိုသံရှိုက်သံတွေကြားထဲ ထက်လှအသံက တုန်ယင်
တာ လေးဆက်ပြတ်နေသည်။

“ထက်လှ တိတ်ပါ ထက်လှရယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်တွေ နာ
လှပါပြီ”

“မိုးစွေရယ် ... နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ရုန်းရုန်းကို မပြောချေရင်တောင်လေ ထက်လှကို ဖွင့်ပြောထားရောပေါ့၊ အဲလိုဆိုရင် ထက်လှတို့ ရုန်းရုန်းနဲ့ မဆုံအောင် သတိထားရှောင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား မိုးစွေရယ် ... ဟင်”

“ထက်လှရယ်”

မိုးစွေသည် ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ ထက်လှကို သနားလှကာ ထက်လှကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူ၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုစိတ်မနာတဲ့အပြင် သူ သိထားရင် ရုန်းရုန်းကိုတောင် ပုန်းရှောင်ဦးမည်ဆိုတဲ့ စကားက သူ့အသည်းတွေကို ကွဲအက်သွေးစိမ်းထွက်စေသည်။

သူစခဲလို့။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သာယာနေတဲ့ ထက်လှရဲ့ ဟိုးမိုးမြင့်က ဘဝလေး သူ့ကြောင့် ကတိမ်းကပါး လိမ့်ပြီ။ မျက်ရည်အလူးလူး ရှိုက်သံအလူးလူး ဖြစ်ရသည်။ သူ မအောင်ထိန်းမအောင်အည်းနိုင်ခဲ့လို့။ ခုချိန်ကျမှ သူ ထက်လှကို ဘယ်လိုပြန်လုပ်ပေးရပါ့မလဲ။ ထက်လှရဲ့ နှလုံးသားလေးမှာ သူ့အချစ်တို့ စွန်းထင်းစွဲထင်ခဲ့ပြီးပြီ။

ထက်လှ ခမုာ သူ့ကို ရူးရူးမိုက်မိုက် ချစ်နေခဲ့တာ ပြီ။ စိတ်မနာနိုင်အောင်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ မက်တွယ်နေတာပဲ။ သူ့ရဲ့တင်းကျပ်တဲ့ ထွေးပိုက်မှုထဲမှာ ထက်လှက ကိုယ်လုံးတောက်ရင်အောင် ရှိုက်ငင်နေတုန်းပင်။

“ထက်လှ ... တိတ်ပါတော့နော်၊ တိတ်ပါတော့”

“မိုးစွေ”

“ဗျာ”

“မိုးစွေကို ရုန်းရုန်း ဘာပြောသေးလဲဟင်”

“အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီနေ့က ထက်လှ ထွက်သွားတော့ သူလည်း အရမ်းငိုတယ်”

“သနားပါတယ်၊ ထက်လှ စိတ်မကောင်းဘူး မိုးစွေရယ်၊ သူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ထက်လှ နားလည်ပါတယ်၊ ထက်လှလေ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းလည်း စာပါတယ်၊ ချစ်တတ်တဲ့သူချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ထက်လှ... ထက်လှ ...”

“ထက်လှရယ် ... တော်ပါတော့၊ ပင်ပန်းလှပါပြီ”

ထက်လှက မျက်ရည်လေးတွေ သုတ်ရင်း ..

“မိုးစွေ ဘာကိစ္စ ပါသေးလဲဟင်”

“ဘာကိစ္စမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ထက်လှကို တကယ်တော့ လာတောင်းပန်တာပါ၊ ထက်လှ မောင်းထုတ်ရင် နစ်နစ်နာနာပြောရင် ငဲ့ခဲလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ထက်လှပေးတဲ့ အပြစ်တစ်ခုခုကိုယူဖို့ လာခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ထက်လှက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မပေးတော့ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်”

မိုးစွေ ရင်ထဲ လှိုက်လှဲခံစားလာရကာ တကယ်ပင် ချစ်ရည်လည်လာခဲ့ပါသည်။ ထက်လှကို ရင်ခွင်ထဲခွဲခွာကာ

လက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကိုပဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်လွှာချထားသော ထက်လှရဲ့မျက်တောင်ဖျား မျက်ရည်များ စိုသီးရွဲကပ်နေကာ ခဏကြာရင် မျက်ရည်လေးတစ်ပေါက် စီးလျှောလိမ့်ကျလာတတ်သည်။

သူ့ကို စိတ်မချရာတဲ့ ထက်လှကို သူ ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမချီအောင် အသနားကြီး သနားနေမိပါသည်။ သူ့ဘာဆင်လုပ်ရပါမလဲ။

“မိုးစွေ”

“ဗျာ”

“အခု ... အခုက ...”

“ပြောလေ ထက်လှ၊ ထက်လှ ပြောချင်တာပြော”

“မိုးစွေ ထက်လှကို ... ထက်လှကို လာနှုတ်ဆက်တာလားဟင်”

“ထက်လှရယ်”

မိုးစွေသည် တစ်ချိန်လုံး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ထိ နေရာမှ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထက်လှမှ မျက်နှာလွဲကာ တစ်ဖက်လှည့်ရင်း မျက်ရည်ကျလာခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖက်လှည့်ထားရင်း ကြာလာတော့ ထက်လှ ရိပ်မိလာသည်။

“မိုးစွေ”

“.....”

“မိုးစွေ ငိုနေတာလားဟင်”

“.....”

“မငိုပါနဲ့ မိုးစွေရယ်၊ မိုးစွေ မငိုပါနဲ့”

“.....”

ထက်လှရယ်။ ကျွန်တော်ရင်တွေ ကွဲထွက်ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် မကောင်းဘူး။ ထက်လှကို သေလုမထတ်စာကျင်ခံစားရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိပြီ။

ကိုယ်ကိုစောင်းပြီး လှည့်ထားတဲ့ မိုးစွေရဲ့ကျောပြင်ဆီ ထက်လှရဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်က ပူပူနွေးနွေး ထိကပ်မိလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ မိုးစွေရယ်၊ မိုးစွေ ထက်လှကို သိပ်ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ထက်လှ သိပါတယ်၊ ယုံလည်း ယုံကြည်ပါတယ်၊ မိုးစွေကို ထက်လှ ဘယ်တော့မှ အပြစ်လည်းမတင်ဘူး၊ မုန်းလည်းမမုန်းဘူး၊ မိုးစွေ ထက်လှကို ထားခဲ့လည်း အပြစ်မရှိပါဘူး၊ နောက်ဆံလည်း မတင်းပါနဲ့၊ မိုးစွေ စိတ်မဆင်းရဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်မတင်နဲ့နော်၊ ထက်လှ အားလုံးကို နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ အားလုံးကို ထက်လှ လက်ခံနိုင်ပါတယ် မိုးစွေ၊ မိုးစွေကို ထက်လှ ချစ်တယ်”

“အဲဒါကို သနားတာလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်မိသွားလို့ ထက်လှ နာကျင်ရတာကို ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းတာပါ၊ ထက်လှကို ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာပါ”

“မိုးရွေက ထက်လှကို အချစ်စစ်စစ်တစ်ခုကို ခံစားအောင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့သူပါ မိုးရွေရယ်၊ ထက်လှက ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

မိုးရွေက ထက်လှဘက် လှည့်လိုက်ပါသည်။

“မိုးရွေရယ် ... တကယ်ငိုနေလိုက်တာ”

သူ့ပါးပြင်တွေကို မျက်ရည်သုတ်ဖို့ ထိတွေ့လာတဲ့ ထက်လှရဲ့လက်ကလေးတွေကို မိုးရွေက ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ”

“.....”

“ထက်လှ ဘာဖြစ်ချင်လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောပါ ထက်လှရယ်၊ ထက်လှဖြစ်ချင်တာကို ကျွန်ုပ် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ထက်လှ ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ ကျွန်ုပ် နာခံချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ထက်လှ မပြောချင်ဘူး၊ မဆုံးဖြတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

“မိုးရွေ လုပ်ချင်တာကိုလုပ်ပါ”

ထက်လှရဲ့ တိတ်စပြုတဲ့ မျက်ရည်တို့က တစ်

ပြန်ကျလာကြပြန်သည်။

“ထက်လှရယ်”

“ထက် ... ထက်လှ ... ထက်လှ ... မိုးရွေကို ချစ်တာ”

“ဒါဖြင့် ထက်လှ ကျွန်တော့်ကို လက်တွဲရဲလား”

“ဟင်”

ထက်လှမျက်လွှာလေးက ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာသည်။ မိုးရွေကို မယုံမရဲ မျက်ဝန်းလေးများနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာက ထက်လှနဲ့စာရင် ရင်ဆိုင်စရာ နည်းပါတယ်၊ ထက်လှအနေနဲ့က ပထမဆုံး နီးနေပြီဖြစ်တဲ့ လက်ထပ်ပွဲ၊ လူတချို့ သိသင့်သလောက်သိပြီးဖြစ်တဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ပျက်သွားမှာ၊ ကိုမင်းသူရမောင်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ ထက်လှမာမီတို့ ဒက်ဒီတို့ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ ပြီးတော့ ထက်လှကို ပြီးပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်မယ့် အရမ်းချမ်းသာတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်လောင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာ”

ထက်လှ လက်ဖျားလေးက မိုးရွေ ပါးစပ်ကိုလှမ်း ဒီတံလိုက်သည်။

“ကျန်တာတွေ ထည့်မပြောကြပါနဲ့နဲ့ မိုးရွေရယ်၊ ထက်လှလည်း ထက်လှ ခင်ပွန်းလောင်းလို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ဖြစ်သလို၊ မိုးရွေလည်း မိုးရွေစနိုးလောင်းလို့ သတ်မှတ်ပြီးသား ချစ်သူကို ထားခဲ့ရမှာပဲလေ။ တူတူပါပဲ နှစ်ယောက်လုံး တူတူပါပဲ”

“အခု ဒီစကားပြောတော့ အခုမှပြောတာလို့ စွပ်စွဲချင်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် ထက်လှကို ချစ်မိမှ အချစ်ဆိုတာ ဒီဟာပါလို့ သေသေချာချာ ခံစားခဲ့ရတာပါ ထက်လှရယ်”

“ထက်လှလည်း တူတူပဲ မိုးရွေ”

“ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာက အသီးသီး သက်ဆိုင်သူတွေအပေါ် မတရားသလို သစ္စာမဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ် ဒီလောက် အရူးအမူး ချစ်နေရက်နဲ့ ခွဲခွာဖို့လိုအပ်လားလို့ တစ်ချိန်လုံး တွေးမိတယ်။ အရင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့သူကို သစ္စာရှိသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုကြောင့် တစ်သက်လုံး ရင်ကွဲပက်လက် အဖြစ်ခံသင့်ရဲ့လားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အရင်လူကို သစ္စာရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီအနီအတန့်တစ်ခု သစ္စာရှိလိုက်တာနဲ့ တစ်သက်လုံး မသေသေ သူတို့အပေါ်တောက်လျှောက် စိတ်ထဲက ရင်ထဲက သူ့ဖောက်သွားရတော့မှာကရော မှန်ကန်ရဲ့လား ထက်လှရယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ရူးရူးမူးမူး တမ်းတမ်းမက်မက် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြရာမှ ထက်လှက မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။

“မိုးရွေ ... မိုးရွေက ထက်လှကို ရွေးချယ်ရင် ထက်လှ မိုးရွေကိုပဲ လက်တွဲမယ်”

ထက်လှအသံလေးက တိုးပို့က်တုန်ခတ်နေသည်။

“သား ... ရုန်းရုန်းနဲ့ ဘာဖြစ်ထားလဲ သား”
အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်တဲ့ မေမေကားကြောင့် မိုးရွေက အံ့သြသွားရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”
“ရုန်းရုန်းက မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ သူ မေမေကို လာတွေ့စရာရှိတယ်။ ပြောစရာတွေ ရှိတယ်တဲ့”

မိုးရွေက စိတ်ရှုပ်သွားရင်း ...
“ဪ ... မေမေက သားကို အိမ်လေး ဘာလေး တစ်ရက်တလေ ပြန်အိပ်ပါဦးလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ အဲဒါကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့၊ ခုတလော သားက စတုဒီယိုခန်းမှာပဲ အိပ်နေတာကြောတော့ အိမ်လေး ဘာလေး တစ်ရက်တလေ တကယ်ပြန်အိပ်စေချင်လို့ ခေါ်တာက သတ်သတ်ပါ၊ ရုန်းရုန်းက ခုနကမှ ဖုန်းဆက်တာပါ”

မိုးရွေက လွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်၍ လက်ကတန်းလန်းချ ၃ ရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ကွန်ပျူတာအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီအခန်းလေးက သူ့ရဲ့ဘူမိနက်သန် အခန်းလေး။ အိပ်ခန်းကို အိပ်ခါနီး ရေမိုးချိုးခါနီးမျိုးမှပဲ သူဝင်တာပါ။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ ဒီအခန်းမှာပဲ သူ အချိန်ကုန်တတ်သည်။

“သား”

“.....”

“မေးတာ ပြောဦးလေ၊ ခဏနေ ရုန်းရုန်း လာတော့မှ မေမေက မေမေ ဒီည ရှစ်နာရီ ဆေးခန်းပြန်ထွက်ထိုင်ရမယ်လို့ပြောတော့ သူက ချက်ချင်းထွက်လာမှာပါတဲ့”

“ဪ”

“မေမေမေးတာ ပြောဦး”

မိုးရွေက အခန်းထဲက ဆိုမှာမှာ ခြေပစ်လက်ထဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“မေမေ ... သား ရုန်းရုန်းနဲ့ လမ်းခွဲဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“ဟင်”

မေမေက အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား ... ရုန်းရုန်း ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ရုန်းရုန်း ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သူ့မှာအပြစ်မရှိဘဲ ပြစ်ရုံတော့ သားပါ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် လမ်းခွဲခဲ့တာ”

၁၀၄၇

“ရုန်းရုန်းက အဲဒီအပြစ်ကို ခွင့်မလွှတ်လို့လား၊ ဘာအပြစ်လဲ”

“.....”

မိုးရွေ ဖြေရခက်နေပါသည်။

“ဘာအပြစ်မို့လို့လဲ၊ ရုန်းရုန်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အပြစ်က ကြီးလို့ပေါ့၊ တစ်ခုပဲ တွေးမိတယ်၊ သားဘက်က ရုန်းရုန်းကို သစ္စာမဲ့လို့လား”

မိုးရွေက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“ရုန်းရုန်းက ခွင့်လွှတ်တယ် ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဘာမှမပြောပါဘူး မေမေ၊ သားကသာ ရုန်းရုန်းကို ရှောင်နေတာပါ”

“ဟင် ... မင်းအဆိုးချည်းပါလား မိုးရွေ၊ ကိုယ်ကပဲ အပြစ်လုပ်ပြီး ကိုယ်ကပဲ ရှောင်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြောစမ်းပါ မိုးရွေရယ်၊ မင်းရုန်းရုန်းအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ ပြစ်မှုလား”

မိုးရွေက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုးတလောကလည်း ရုန်းရုန်းက အိမ်အထိလာပြီး ပြဿနာဖြစ်ကြတာ၊ အဲဒီကတည်းက ကိစ္စပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

www.burmeseclassic.com

“သား... မိုးရွာ၊ မေမေသားက မကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့် ရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား။ သားမှာ မိပေမယ့် မှားမှန်းသိရင် ရပ်တန်းကရပ်ပြီး ရုန်းရုန်းကို ပြန်တောင်းပန်ရမှာ မဟုတ်လား။ တောင်းဝန် လိုက်ရင် ရုန်းရုန်းက ကျေနပ်မှာ သေချာတယ်။ ခွင့်လွှတ် မှာလည်း သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရုန်းရုန်း သာ မင်းကို စိတ်နာတယ် စိတ်ပြတ်တယ်ဆိုရင် မေမေတို့ ဘာမှ လာတွေ့နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး သား အခု မေမေကို လာတွေ့မယ်ဆိုတာ မေမေကို ရင်ဖွင့်မှာ တိုင်မှာ မေမေအကူအညီကို လိုအပ်တာ။ အဲဒါတွေကြောင့် ပဲ ...”

“မေမေ ... သူ ခွင့်လွှတ်မှာကိုလည်း သားမလိုချင်တော့ ဘူး။ သားက သူ့စိတ်ကို ပြတ်စေချင်နေတာ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် သားက နောက်မိန်းကလေးကို”

“မေမေ ... သား သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ အရမ်းချစ်သွား မိတယ်။ သူ့ကိုချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ရုန်းရုန်းအသေ ရှိထားတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာက အလကားပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သားသက်သက်မဲ့ ရှုပ်ချင်လို့ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်အရမ်းချစ်သွားလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပါ။ နုနု မှာ သူကလွဲရင် သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး”

ရုန်းရုန်းကို ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်မျိုး လက်ကုန်ရုံ နေသေးပေမယ့် သူ့ကိုချစ်သလိုမျိုးတော့ ရုန်းရုန်းကို လုံးဝမချစ်ဘူး”

“သားရယ်”

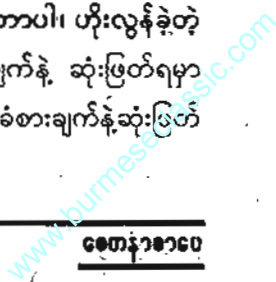
မေမေသည် တအံ့တဩလည်းဖြစ် စိတ်လည်းရှုပ် ထွေးသွားပုံရကာ အားပင်ကုန်သွားသလို ဆိုဖာတစ်ခုပေါ် ဖြည်း ဖြည်းဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရုန်းရုန်းနဲ့က နှစ်ချီပြီး ပတ်သက်ခဲ့ပြီးမှ ခုလိုထိဖြစ်ရ သလား သားရယ်။ မင်းဒေါ်လေးနဲ့ဆိုလည်း သူ့အမေနဲ့ မျက်နှာနှာရအောင်ကို သိပ်ခင်တာလေ။ လူကြီးတွေလည်း မျက်နှာပျက်ကုန်တော့မှာပဲ သားရယ်”

“လူကြီးတွေမျက်နှာ မပျက်အောင်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် နဲ့ ကိုယ်တကယ်မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြိတ်မှိတ် လက်ထပ်လိုက်ရမှာလားဟင် မေမေ”

“မင်း ရုန်းရုန်းကို ချစ်ခဲ့သားပဲလေ”

“မေမေ ... ခုလက်ရှိ အနေအထား၊ ခုလက်ရှိ အခြေအနေ၊ ခုလက်ရှိ သား ခံစားချက်နဲ့ ပြောနေတာပါ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေဟုန်းက အခြေအနေ ခံစားချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ လား။ ခုလောလောဆယ် အခြေအနေ ခံစားချက်နဲ့ဆုံးဖြတ် ရမှာလား”

“ကာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သစ္စာမဲ့တာပဲ သား၊ မင်းအပြစ်ရှိတာ”
 “အဲဒါကို သား ဝန်ခံပြီးပြီလေ၊ အပြစ်က အပြစ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အပြစ်မရှိအောင် တကယ်ချစ်မိတဲ့သူကိုဖြတ်ပြီး မချစ်တဲ့မိန်းမကိုပဲ ယူရမလား၊ မေမေပဲ ဖြေပါဦး”

မေမေက စိတ်ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးသလို မှိုင့်တွေနေ

သည်။

“သေချာရဲ့လား သားရယ်၊ အခိုက်အတန့် စိတ်ပျက်တာ များလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ရုန်းရုန်းကို မချစ်တာ သေချာသလို သူ့ကို သိပ်ချစ်တာလည်း သေချာနေပြီ၊ သား သူ့ကိုမူ မတတ် ချစ်မိတာပါ”

“ဘယ်သူလဲ ... သူက”

မိုးစွေက သက်ပြင်းရွိုက်ရင်း ...

“ထက်လှအိပါ”

“ထက်လှအိ ဆိုတာ ... ဟင် ...”

မေမေမျက်လုံးများက ဝိုင်းစက်သွားပါသည်။

“ထက်လှအိက ဟိုကောင်မလေးပဲ၊ မင်း ... မင်းပဲ သူ့စေ့စပ်ပွဲပုံတွေ ရိုက်ပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်လား သား”

မိုးစွေက ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းက တစ်ဖက်သတ် ချစ်တာလား”

မိုးစွေ ပြန်မဖြေမိ။

“မင်းတစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာဆိုရင် သူ့ဘက်ကလည်း တုံ့ပြန်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရုန်းရုန်းကို ဖြတ်ပစ်ဖို့အထိ လိုအပ်သလား သား၊ ချစ်မိတာကို မေမေ ဘာမှမပြောလို ပါဘူး သားရယ်၊ စိတ်ဆိုတာ ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အခက်သားပဲ၊ သူ့စိတ်က အလိုအလျှောက် ဖြစ်လာတာကို ကိုယ်က ငြင်းဆန်ဖို့ခက်တာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလောက်နဲ့ ရုန်းရုန်းကို ဖြတ်ပစ်ဖို့အထိဆိုရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး သားရယ်”

“အဲသလို မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဟင် ... ကောင်မလေးက မင်းကို လက်ခံသလား”

“.....”

“ဟင် ... ဒါဆို ထက်လှအိက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ စေ့စပ်ထားပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဘာမှမဝေးတော့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နောက်ထပ် ကောင်လေးတစ်ယောက် အချစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘဲ လက်ခံစရာလား၊ ပြီးတော့ မင်းက သူ့သူငယ်ချင်း ရုန်းရုန်းရဲ့ချစ်သူလေ၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

“မေမေ ... ထက်လှက သားနဲ့ရုန်းရုန်း ချစ်သူတွေဆိုတာ မသိခဲ့ပါဘူး၊ ရုန်းရုန်းကလည်း ပြောမပြခဲ့ဘူး၊ သူ့ ဟို တလောလေးကမှ သိသွားတာပါ”

“ရုန်းရုန်း မပြောဘူးဆိုတော့ မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ မပြောလဲ”

“တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စကားမစပ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရုန်းရုန်းက ချစ်နေကြတာလို့ ပြောဖို့က မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲလေ မေမေ၊ ပြီးတော့ သား သူ့ကို ပထမဦးဆုံး မြင်မြင်ချင်းကတည်းက သိပ်ချစ်သွားမိလို့ပါ”

မေမေသည် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မိုးရွေ့ကို ဝိုင်ဝိုင်ကြီး သာ ငေးကြည့်နေသည်။ မိုးရွေ့က မေမေ့ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင် ရင်း ...

“မေမေ ... သား လူရွပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှလဲ စိတ်ကစားဖို့ သာယာမှုရှာဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်ကူးလည်း မရှိပါဘူး၊ ထက်လှကို သား တကယ်ချစ်မိသွားတာပါ၊ ထက်လှကို သား အရမ်းချစ်တယ်”

“သား”

မေမေ စိတ်ညစ်ညူးသွားပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ၊ သူ့အဖေက တောင် မေမေ့ကို သူ့သမီးမင်္ဂလာပွဲကျရင် ဖိတ်လိုက်မယ်လားဟု ဆိုတာ ပြောဖူးသေးတယ်၊ မင်း ဒါကိုသိထားတာပဲ ထိန်းရမှာပေါ့၊ သူလည်းပဲ ထိန်းသိမ်းရမှာပဲ၊ သူကမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုတောင်ထိန်းရဦးမှာ”

“ထက်လှက သားကို တကယ်ချစ်သွားလို့ပါ၊ ထက်လှကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

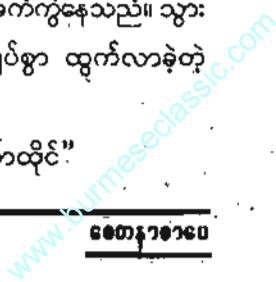
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဆိုတာ သဘာဝတရားအရ ပိုထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်၊ သားကို ခုလိုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်တယ် ဆိုတာကို မေမေ လုံးဝသဘောကျနိုင်ဘူး၊ သားတို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အချစ်စစ်အချစ်မှန်တွေလို့ ပြောနေနေ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ”

ဟဟလေးဖြစ်နေတဲ့ အခန်းတံခါးက လုံးဝပွင့်လာတာ တံခါးဝမှာ ရုန်းရုန်းပေါ်လာပါသည်။ မိုးရွေ့ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်များမှာ နာကြည်းမှုတွေအပြင် သံယောဇဉ်မပြတ် နိုင်ခြင်းတွေပါ ပျော်ဝင်နေသည်။

“နင်တို့အချစ်က အချစ်စစ် အချစ်မှန်တွေဆိုတော့ ငါ့အချစ်ကကျတော့ ဘာလဲ မိုးရွေ့၊ ငါ့အချစ်ကိုကျတော့ နင် ဘယ်နားလွှင့်ပစ်လိုက်လဲ၊ ခြေနင်းဖတ်ထဲ လွှတ်ချလိုက်တာလား၊ မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်တာလား”

ရုန်းရုန်းအသံက ခြောက်ကပ်အက်ကွဲနေသည်။ သွားခေပြီး ပြောနေသလို တစ်လုံးချင်း မွန်းကျပ်စွာ ထွက်လာခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေပါ။

“သမီး ... လာ ... လာ၊ ဒီမှာ လာထိုင်”

မေမေက သူ့ဘေးကနံ့ကို ပုတ်ပြသော်လည်း ရုန်းရုန်းက ရှေ့တိုးမလာဘဲ၊ ခြေစုံတောင့်တောင့်ရပ်ကာ ငြိမ်နေလေသည်။ လူကသာ ငြိမ်နေသော်လည်း ရုန်းရုန်းစိတ်ထဲ ရုန်းရုန်းရင်ထဲမှာ တော့ မုန်တိုင်းကြီးကြီးတစ်ခု တိုက်ခတ်နေသလို အရာရာဟာ တစ်ခုချင်း တစ်ချက်ချင်း လဲပြိုစုတ်ပြတ်ပျက်စီးနေပါသည်။ ရင်ထဲရှိရှိသမျှ ကလီစာအားလုံးဟာလည်း အဲဒီမုန်တိုင်းအရှိန်နှင့်ပဲ ဖရိုဖရဲ ကျဲပြန့်ကာ သူ့နေရာနှင့်သူ့ကို မရှိတော့ပြီ။

ရုန်းရုန်း ရှေ့တိုးမလာတော့ မေမေက ထ၊ သွားကာ ရုန်းရုန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... သမီး၊ ဒီမှာ ထိုင်၊ ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ဆွေးနွေးဖြေရှင်းကြပါ”

“အန်တီ ... သမီး ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းအေးအေးထားနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးနိုင်ပါ့မလဲ အန်တီ”

“အန်တီ နားလည်တယ် သမီး၊ သမီး ဘယ်လိုခံစားရမယ်ကို သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က သူ့အနေအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သမီးအတွက် အန်တီပြောမယ်၊ သမီးစိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ နို့မဟုတ်ရင် သမီးဘက်က အရုံးပဲ သမီး၊ ဒီကိစ္စမှာ သမီးက အပြစ်ရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အပြစ်ရှိတဲ့သူ၊ တုန်လှုပ်နေရမှာက သူ့ချောက်ချားနေရမှာက သမီးက စင်ပေါ်ကပါ”

“အန်တီ ... နှလုံးသားရေးရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ အပြစ်မရှိတိုင်း စင်ပေါ်မှာ နေလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှားမရှိလို့ မတုန်လှုပ်ရဘူးဆိုတာ မမှန်ပါဘူး၊ မှန်မှန်မှားမှား တုန်လှုပ်ချောက်ချားရတဲ့သူက အသည်းမမာနိုင်တဲ့သူ၊ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်တဲ့သူပါ အန်တီရယ်၊ သံယောဇဉ်ပြတ်တဲ့သူ အသည်းမာတဲ့သူ ရက်စက်နိုင်တဲ့သူက ဘာမှမတုန်လှုပ်တော့ပါဘူး၊ သူ့မှာ ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်တဲ့စိတ်မှ မရှိတာ၊ ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ရှိတဲ့သူကသာ တုန်လှုပ်နေရတာပါ”

“သမီးရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီ သမီးဘက်ကပါ၊ ကိုယ့်သားက သစ္စာမဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့ အန်တီလည်း မျက်နှာတွေ သိပ်ပူတာပဲ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီး သမီးမျက်နှာကို တောင် ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲ မသိတော့ပါဘူး”

“အန်တီ အဲသလို မခံစားပါနဲ့၊ အန်တီနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သူက မျက်နှာပူရမှာ၊ သူခံစားရမှာ၊ အန်တီကို အဲလိုမခံစားရစေချင်ပါဘူး၊ သမီး ... သမီး ရင်ထဲမှာ မျိုးသိပ်ပြီးမနေနိုင်တော့လွန်းလို့သာ အန်တီကို ဖွင့်ပြောဖို့ တိုင်ပင်ပြီး ကြိုးစားမိတာပါ၊ အန်တီကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး”

ရုန်းရုန်း မျက်ရည်ကျတာ မြင်တော့လည်း သူ့ရင်တို့ နာကျင်ရသည်ပင်။ ရုန်းရုန်းကို သနားရသည်ပင်။ ဒါပေမဲ့ သနားခြင်းဆိုတာကြီးက အချစ်စစ်စစ်တစ်ခုကိုတော့ ငွေးဖွားမပေး

နိုင်ပါ။ သနားခြင်းက သနားခြင်း၊ အချစ်က အချစ်ပဲလေ။ သူ့ရဲ့ရင်ထဲက အချစ်ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ထက်လှ တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ အစွမ်းကုန် ပွင့်ဖူးလှပ မွှေးပျံ့နေခဲ့ပြီ။

“မိုးဇွေ”

“.....”

“မင်း ဦးနှောက်လေးတစ်ခုသုံးပြီး အသိဉာဏ်ရှိရှိ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်စမ်း သား၊ လူဆိုတာ မှားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှားဆိုတာ ပြင်လို့ရတယ်”

မေမေက နေရာကထကာ ထွက်သွားပါသည်။ အမှားဆိုတာ ပြင်လို့ရတာ မှန်ပေမယ့် ခုဟာက အမှားတစ်ခုလို့လား။ အချစ်စစ်တစ်ခု အမှန်တကယ် ပေါက်ဖွားမိတဲ့ကိစ္စဟာ အမှားတစ်ခုလား။ ပြင်လို့ရော ရသလား။

မိုးဇွေနှင့် ရုန်းရုန်း အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ပြီး ထိုင်နေကြပါသည်။ ရုန်းရုန်းက မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်သုတ်ပစ်နေသည်။

“ရုန်းရုန်း”

“.....”

“နင့်ကို ငါ အနှူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ”

“အားလုံးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“နင် တောင်းပန်တာကို ငါ သိတယ်”

“.....”

“နင့်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ဖို့ တောင်းပန်တာ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ထားတဲ့လက်တွေကိုဖြုတ်ပြီး လွတ်ပေးဖို့တောင်းပန်တာ မဟုတ်လား၊ ဆောရီးပဲ မိုးဇွေ၊ လာမတောင်းပန်နဲ့ လုံးဝမရဘူး”

“ငါက ရိုးရိုးသားသား တောင်းပန်နေတာပါ၊ ငါ့အမှားအတွက် တောင်းပန်နေတာပါ”

“မလိုဘူး၊ နင့်အမေ ပြောသွားတာ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ အမှားဆိုတာ ပြင်လို့ရတယ်၊ နင့်အမှားကို နင်ပြင်လိုက်ရင် ငါ့ကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုတော့ဘူး မိုးဇွေ”

မိုးဇွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“နင့်မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့ နင့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ငါ တောင်းပန်တာပါ”

“မလိုဘူး၊ နင် ထက်လှကိုမေ့လိုက်ရင် ရပြီ၊ ငါကြေတယ်”

မိုးဇွေသည် စိတ်လည်းညစ် ရုန်းရုန်းကိုလည်း

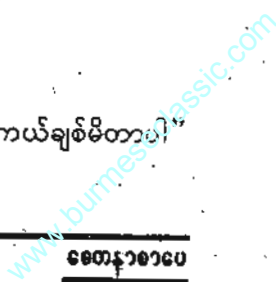
အတာသက်မိသည်။

“ရုန်းရုန်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ ... ငါလေ ... ငါ ထက်လှကို တကယ်ချစ်မိတာပါ”

“ဘာ”

ရုန်းရုန်းသည် စားပွဲပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ မိုးရွေထဲ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါသည်။ မိုးရွေက ရှောင်လိုက်၍ စာအုပ်က ဆိုဖာနောက်မှိုကိုထိကာ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ရုန်းရုန်း ... နင် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟာ”
“ငါ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ငါ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ နင်မသိဘူးလား၊ မိုးရွေ ... ဟင်၊ နင်မို့ ပြောရက်တယ်၊ ငါ အဒီလို နှင့်အိမ်အထိ မနာနိုင် မကြည်းနိုင် ရောက်လာတာ နှင့် ... ဟိုဟာမကို ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်းတွေ နားလည်နားထောင်ပေးဖို့ ရောက်လာတယ်များ နင်ထင်လား၊ နင်တောင်းပန်တဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့လာတာ နှင့်ကို ... နှင့်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လာခဲ့တာ၊ ဒါလေးထောင် နှင့် မသိဘူးလား ... ဟင်၊ နှင့် နားမလည်ဘူးလား မိုးရွေ ဒီစကားမျိုး တစ်လုံးမှ ထပ်မပြောနဲ့”

“ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်လာပြီဟာ”
“ဪ ... တရားကျလိုက်တာ မိုးရွေရယ်၊ စိတ်ညစ်တာ ဟုတ်လား၊ စိတ်ညစ်ရမှာ နှင့်လား ... ငါလား ... ဟင်”
“နှင်လည်း နှင့်အကြောင်းနဲ့ နှင့် စိတ်ညစ်ပေါ့၊ ငါလည်း ငါ့ဟာငါ ညစ်တာပဲဟာ”
“အေး ... နှင့် စိတ်ညစ်ရမှာ ငါသိပြီးသား။ စိတ်ညစ်သေးလို့က်၊ နှင့်အပူ နှင့်ရှာတာ၊ ဒီမီးကို နှင့်ပဲရွေးတာ”

လိုကောင်လောက်ကို ထက်လှက မင်းသူရမောင်ကို ပစ်ပြီး ရွေးချယ်မယ် လက်ထပ်မယ် နှင့်ထင်နေလား”

မိုးရွေ မျက်နှာက တင်းသွားရကာ ...
“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ၊ နှင့်နဲ့မဆိုင်တဲ့ဘက်ခြမ်းပါ”

“တစ်သက်လုံး နှင့်ကို သူ လက်မတွဲဘူးမှတ်၊ နှင့်လောက်က သူတို့မိသားစုရဲ့ စာရင်းထဲတောင် မဝင်ဘူး၊ နှင့် ဒါတောင် မသိဘူးလား၊ မသိလောက်အောင် မွန်လား”

“နှင့်စကားက အရင်အခြေအနေမှာတော့ မှန်မှာပါ ရုန်းရုန်း၊ အခုကတော့ ငါ့ကို ထက်လှက ချစ်နေတယ်လေ”

“ဘာ ... နှင့် ... နှင့် ... ပြောရက်ပြန်ပြီ။ သူကတော့ နှင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတော့ ငါကကျတော့ နှင့်ကို မချစ်ခဲ့လို့လား၊ နှင့်ကို ငါကများ လည်ပင်းညှစ်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့မိလို့လား၊ နှင့်ကို ငါက အတင်းအကျပ် ချစ်သူတွေခိုင်းထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါက စ၊ ပြောခဲ့လို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်လည်း နှင့်ကို ငါတောင်းပန်တာပါ၊ အခုဟာကလည်း နှင့်မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အချစ်ဆိုတာကို သေချာသဘောပေါက် နားလည်ထိတွေ့ဖူးသွားတာပါ၊ ငါ နှင့်ကို ခဏတဖြုတ် စိတ်ချမ်းသာရုံလေး နှစ်သိမ့်ပြီးတော့လည်း လိမ်မပြောချင်လို့ပါ ရုန်းရုန်း၊ ရုတ်တရက်တော့ သေးခါးကြီး”

တိုက်ရသလို ဖြစ်နေပေမယ့် ဝေလည်ချောင်ပတ်လုပ်နေတာထက်စာရင် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတာ ကောင်းပါတယ်ဟာ”

ရုန်းရုန်း မျက်နှာက နီမြန်းကာ ပါးပြင်က အကြောစိုင်တွေတောင် တုန်ယင်နေသလား ထင်ရသည်။ မိုးဇွေကို တင်းတင်းမာမာကြည့်ကာ ...

“ဒီတော့ နင်က နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ငါ ... သူ့ကို ...”

“တော်တော့ ...၊ သူကကော ရှေ့တိုးမတဲ့လား”

မိုးဇွေ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“သူ့ရှေ့ဆက်တိုးမယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ ဒီကိစ္စကို မင်းသူရမောင်နားကိုပေါက်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ရုန်းရုန်း ... နင် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာလို့ မလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ကိုတော့ နာကျင်အောင် ဒဏ်ရာရအောင် ဝိုင်းလုပ်ကြပြီးတော့။ လုပ်မယ်။ ငါ ဒီနေ့ပဲ မင်းသူရမောင် သိအောင် ပြောမှာ”

ရုန်းရုန်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ရုန်းရုန်း”

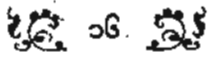
မိုးဇွေကလည်း ဝုန်းခနဲ လိုက်ရပ်ရင်း ...

“နင် ကကယ် အဲသလိုလုပ်လို့ အခြေအနေတွေပြောင်းသွားမယ် ထင်နေလား၊ မင်းသူရမောင် မသိသေးတာတစ်ခုပဲ ငါတို့မှာ ထောက်ထားစရာရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိထားပါ ရုန်းရုန်း၊ သူသိပြီးသွားရင် အားလုံးပြီးပြီပဲ၊ နင်သွားပြောလို့ ထက်လှက တုန်လှုပ်မယ် နင်ထင်လို့လား၊ သူပြောရခက်နေတာတစ်ခု အလိုအလျှောက် သိပြီးသားဖြစ်သွားတာအပြင် ဘာမှ နင့်အတွက် အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ နင် နားလည်ပါ”

ရုန်းရုန်း မိုးဇွေကို စိုက်ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက ပြင်းခက်ထန်နေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြောမယ် ... မပြောဘူး ချီတုံချတုံနှင့် ရုန်းရုန်းသည် ဖုန်းကိုကိုင်လိုက် ပြန်ချလိုက်။

“ရုန်းရုန်း ... မိတ်ကပ်ဘောက်စ်တွေ အားလုံးစစ်ပြီး တင်ပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ပန်းတွေ ရောက်ပြီလား။”

“ရောက်ပါပြီ”

“ရှေ့ ... ဒီစာရင်းနဲ့တိုက်ပြီး လက်ဝတ်လက်စား သူထုတ်လိုက် ရုန်းရုန်း။ ဒီမှာ သော့ယူသွား၊ သော့ဆေးပြန်ခတ်ခဲ့”

“ဟုတ် ... ပြီးရင် သမီးလိုက်ရမှာ မဟုတ်လား။”

“ဟဲ့ ... လိုက်ရမှာပေါ့၊ ညည်းမလိုက်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဟိုမှာလိမ်းရမှာ လေးယောက်တောင်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်”

ရုန်းရုန်းက သော့ယူကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ စာရင်းနှင့်တိုက်ကာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထုတ်ယူနေရင်း စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်တော့ အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်နေပါသည်။ အားလုံးပြီးလို့ သော့ပြန်ပိတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်တက် မသွားသေးဘဲ လက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ငိုနေခဲ့ပြန်သည်။

“သူပြောရခက်နေတာတစ်ခု အလိုအလျှောက် သိပြီးသား ဖြစ်သွားတာအပြင် ဘာမှ နှင့်အတွက် အကျိုးမရှိတူးဆိုတာ နင် နားလည်ပါ”

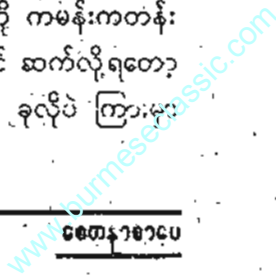
အဲဒီစကားသံက ရုန်းရုန်း နားထဲမှာ ပဲ့တင်အထပ်အထပ်။ ခုထိကြားနေဆဲ။ ဒါဟာ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်တာသက်သက် ဆော့ မဟုတ်ဘဲ မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ နီးစွေလို ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မင်းသူရမောင်ကို ပစ်ထား။ နှိုးရှေ့ချယ်လက်တွဲလိမ့်မည် ဆိုတာတော့ မယုံကြည်နိုင်သလိုပင်။

“ရုန်းရုန်း”

အပေါ်ထပ်က ခေါ်သံကြောင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဧဏ်လေး၊ ပြီးတော့မယ်”

ရုန်းရုန်းသည် လက်ထဲကဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ခြိပ်လိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲဆီ ရောက်သွားရင် ဆက်လိုရတော့မယ် မဟုတ်။ ဒီလိုနည်းတူနေကူးသွားဦးမည်။ ခုလိုပဲ ကြားမှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ရက်ကြာပြီ။

မင်းသူရမောင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ သူတို့ဆုစင်္ကြံ တုန်းကတည်းက ထက်လှကိုယ်တိုင် ပေးထားတာပါ။ အချိန်နဲ့ အချိန်အချက်အတွက် သူ့ဖုန်းဆက်လို့မရရင် အစားခေါ်နိုင်အောင် ပေးထားခဲ့တဲ့အတွက် ရုန်းရုန်းမှာ ရှိနေခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ထိ မင်းသူရ မောင်နှင့် ရင်းလည်းမရင်းနှီးတဲ့အတွက် ဖုန်းဆက်စရာအကြောင်း ကိစ္စလည်း မရှိခဲ့ကာ စာစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးခဲ့ပါ။

“ဟဲ့လို”

ထူးလိုက်တဲ့ လေသံက မြင်နေ၍ ရုန်းရုန်းသည် နဂိုက ရင်တွေတုန်ခန်နေရတဲ့ကြားထဲ မြေဖျားလက်ဖျားတွေ နှော့စက်သွားပါသည်။

“ဟဲ့လို ... ပြောပါ”

“ဪ ... ဟို ... ဟို ... ကိုမင်းသူရမောင် ဖုန်းလား ခေါ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘယ်သူဗျားလဲ”

“ကျ ... ကျွန်မ ... ရုန်းရုန်းပါ”

“ဆောရီး ... ရုန်းရုန်း ဆိုတာ !”

“ဪ ... ဟို ... ထက်လှ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ ... သိပြီ၊ ပြောပါ ... ဘာကူညီရမလဲ”

ရုန်းရုန်းသည် ရင်တွေပေါက်ကွဲထက်မတတ် နှော့

လာကာ ...

“ဪ ... ဟို ... ထက် ... ထက်လှ ရှိလားလို့ပါ”

“ခင်ဗျာ”

ရုန်းရုန်းသည် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် တစ်ချက်ပိတ်ရိုက် လိုက်ကာ လူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းထဲကပါ ထိုးကိုက်ကာ နားထင်မှာ သွေးတွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်တိုးလာပါ သည်။

“ဪ ... ဟို ... ထက်လှ”

“ထက်လှ ... ကျွန်တော့်ဆီ မရှိဘူးဗျား၊ ဘာလဲ ... ထက်လှ က ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဆီ သွားဖို့ရှိတယ်များ ပြောထားလို့လား”

“ဪ ... ဟို ...”

“မရုန်းရုန်း အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေတာလား”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကိစ္စရှိလဲ၊ သူ့ဖုန်းကရော ခေါ်မရဘူးလား”

“ဟုတ် ... ဟို ... ကျွန်မ သူ့ဖုန်းခေါ်တော့ ဧရိယာပြင်ပ ရောက်နေတာနဲ့ ... အဲ ... အဲဒီမှာများ ...”

“ဪ ... ဒီနေ့ ထက်လှနဲ့ ကျွန်တော် တွေဖို့မရှိဘူး ခင်ဗျား၊ သူ အခုတလော ဆိုင်ကိုလည်းမသွားတော့ ဆိုင်ဖုန်း လည်း ဆက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ခုတလော သူ့ဒီဇိုင်း

နာကလို့သစ်တွေအတွက် သူ့အထည်ချုပ်ရုံးခန်းမှာပဲနေတာ များတယ်၊ အဲဒီအခန်းက ဝိုဒေါင်လို့ဖြစ်နေတော့ ဟုတ်တယ်

တစ်ခါတလေ ဖုန်းလိုင်းမမီဘူးဗျား”

“ဟုတ် ... အဲဒါ ... ဟို ...”

“အဲဒီရုံးခန်းဖုန်း ကျွန်တော် ပေးမယ်၊ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘုရားရေ ... တကတဲ ... ဒီလူ့လေသံကလည်း အထက်စီးက ကျလာကာ အမိန့်ပေးနေသံကို ဆန်နေတာပဲ။ အသံပြဇာနည်လည်း ပြည့်စုံကာ လေယူလေသိမ်းက ခေါင်းညိတ် နာခံဖို့ကလွဲပြီး တခြားမရှိတော့နိုင်တဲ့ လေယူလေသိမ်းမျိုး။

“.....”

သူရွတ်ပြတဲ့ ဂဏန်းတွဲကို ယောင်ယမ်းရေးမှတ်လိုက်မိပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲဒီကို ဆက်ကြည့်ပါဦး။ မရရင် အိမ်ဖုန်းဆက်ကြည့်ပေါ့။ အိမ်ဖုန်းတော့ သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုကေ”

ဖျတ်ခနဲ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားလေရာ ရုန်းရုန်းသည် အသံတိတ်သွားတဲ့ဖုန်းကို နားမှာကပ်ရင်း ယောင်နုကွန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးလည်း ကိုက်ထားမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူများချစ်သူတွေများ မိန်းကလေးသံ

သာသာယာယာ ကြားပေးမယ့်လည်း အရောတဝင် ပရောပရီလုပ်ဖို့ဝေးလို့ ကူကြွေးသိက္ခာကြီးနှင့် စကားအပိုတောင်မပြော။ မိုးရွေတို့များတော့ ကိုယ့်မှာ ရည်းစားရှိရက်နှင့် သွားတောင်ချစ်မိသေးသတဲ့။

တကယ်တမ်း တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ကျတော့လည်း ရုန်းရုန်းပါးစပ်က ဒီစကားတွေ ပြောမထွက်ပါ။ ရှင်ချစ်သူက ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ကြိုက်နေလို့ ... လို့ ပြောရဖို့ကိစ္စကလည်း တကယ်တော့ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ ရှင် ... ထက်လှကို နည်းနည်းထိန်းပေးပါဆိုရင်ကော။

အို ... တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားမှများ သူခိုးပြေးမှ ဆိုးကွင်းထနေလိုက်တာ မိရုန်းရုန်းရယ်။ နှင် လဲသေလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ အတွေးနှင့် ရုန်းရုန်း သက်ပြင်းချရသည်။

ထက်လှသည် မင်းသူရမောင်နှင့် မာမီ စကားပြော
နေတာကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဝူဝူလေး နားထောင်နေမိသည်။
ဆိုဖာပေါ် ခြေထောက်ပါတင်ကာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး လက်သည်း
ကိုက်၍ ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ထက်လှရဲ့ စိတ်တွေက လှုပ်ရှား
ပြေးလွှား ယောက်ယက်ခတ်နေပါသည်။

“ဒါက မေမေ တွက်ပြီး ရွေးထားတဲ့ ရက်တွေပဲ အန်တီ
အန်တီပြောတဲ့ ဘုန်းဘုန်းဆိပ် သွားထားတာ၊ အဲဒီတလော
က အန်တီမိုက်ခွဲထားလို့ အပြင်ကိုမလိုက်နိုင်တာနဲ့ မေမေ
ပဲ သွားလိုက်တယ် ဆိုတာလေ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ဒါ ဘုန်းဘုန်း ရွေးပေးထား
တဲ့ရက်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ သားတို့အဆင်ပြေတဲ့ရက်ဇွေ
လေ၊ ဒီရက်တွေထဲကဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ သားရဲ့၊ သား
အဖေက ခရီးခဏခဏ သွားရတော့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ကို
အဆင်ပြေတဲ့ရက် ရွေးခိုင်းလိုက်ပါ၊ အန်တီက ရပါတယ်”

“ဟိုတယ်ဒီတံနဲ့လည်း ညှိရတော့ ဒါကတော့ မေမေအကြမ်း
ပျဉ်း ပြန်ရွေးထားတဲ့ ရက်တွေပါ”

“အင်း ... အင်း”

“ပွဲက လက်မှတ်ထိုးထားတာရယ်၊ ဧည့်ခံပွဲရယ်၊ ဆွမ်းကျွေး
ရယ်၊ ဒင်နာရယ်၊ လေးခုဆိုတော့ ရက်တွေလည်းသိပ်မကွာ
မှ ကောင်းမှာထင်တယ်တယ် အန်တီ”

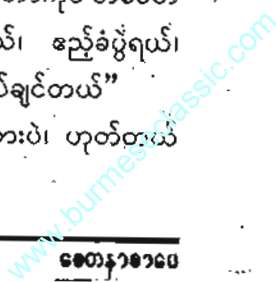
“ဟုတ်တယ် သားရဲ့”

“ဧည့်ခံပွဲနဲ့ ဒင်နာကတော့ တစ်ရက်တည်းလုပ်ရင်လုပ်၊
မလုပ်ရင် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လုပ်တဲ့
ထုံထုံထင်တယ်၊ တစ်ရက်တည်း မနက်နဲ့ညလုပ်ရင်တော့
ထက်လှ ပင်ပန်းမလားလို့ အန်တီ၊ လူကြီးတွေရောပဲ ပင်
ပန်းကြမလားလို့”

“ပင်ပန်းလည်း ဒီလောက်ကတော့ အပင်ပန်းခံရမှာပေါ့
သားရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တစ်ရက်တည်း နေ့ညဖြစ်ဖြစ်
နှစ်ရက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဖြစ်ဖြစ် အန်တီတို့အတွက်
အဆင်ပြေပါတယ်၊ သားသဘောကရော”

“ကျွန်တော့်သဘောဆိုရင် လက်မှတ်ထိုးတာကိုပဲ တစ်ပတ်
ဆယ်ရက် ရွာချင်ရွာ၊ ဆွမ်းကျွေးရယ်၊ ဧည့်ခံပွဲရယ်၊
ဒင်နာရယ်ကို သုံးရက်ဆက်တိုက် လုပ်ချင်တယ်”

“လုပ်လေ ... မဆိုပါဘူး၊ ကောင်းသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား သမီး”

ထက်လှက ကိုယ်ကိုလှုပ်ရှားပြင်ထိုင်ကာ တုံ့ဆို
ဘာဝေ နေနေပါသည်။

“ထက်လှ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ကို၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေတယ်”

“ထက်လှတစ်ယောက်လည်း ခုတလော ကျန်းမာရေးထိ
မကောင်းဘူး မောင်မင်းသူရရယ်၊ ခေါင်းလေးမူးလိုက်
ဗိုက်လေးအောင့်လိုက်၊ ပရက်ရှာလေးကျလိုက်၊ တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ လူကြည့်တော့လည်း တပိုင်ပိုင်တော့
တွေနဲ့”

“ဒီလကုန်ရက် မေမေ စင်ကာပူမှာ check-up သွားဖို့
တယ်၊ မေမေနဲ့တူတူ လိုက်သွားပါလား ထက်လှ”

“ဟင့်အင်း ... ရပါတယ်၊ ထက်လှ မသွားချင်ပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း သတိပြုမိတယ်၊ ထက်လှက အရင်က
အရမ်းတက်ကြွလှုပ်ရှားပြီး ပျော်ရွှင်ကြည့်လင်နေတဲ့ ပုံ
လေ၊ ခုတလော လူကလည်း ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေသလို
သိသိသာသာလည်း ပိန်ကျသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သားရယ်၊ အန်တီ တစ်အိမ်တည်း နေတိုင်း
တွေ့မြင်နေတဲ့သူတောင် သူပိန်သွားတာ သတိပြုမိတယ်
သားလည်း သတိပြုမိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ မျက်နှာတွေဆိုတာ အရင်လိုမဟုတ်
ဘူး၊ ချောင်ကျနေတာပဲ၊ မျက်လုံးလေးတွေလည်း အရင်လို
တောက်ပကြည့်လင်မနေဘူး၊ မှုန်မှိုင်းနေတယ်၊ ကိုယ်တောင်
ဟိုတစ်ရက်ကပဲ ပြောသေးတယ် ထက်လှကို”

“ဟုတ်”

“သေချာနေကောင်းရဲ့လား”

“အေးလေ ... မင်္ဂလာပွဲက နီးနီးလာမှကွယ်”

“ဟိုလေ ... အဲဒါ ... ထက်လှ ... ထက်လှ ...”

ထက်လှရဲ့ မပွင့်တပွင့်ပုံကို မာမိက အံ့အားတသင့်

နင့် ...

“ဘာတုံး သမီး”

“ထက်လှ မင်္ဂလာပွဲကို နည်းနည်းနောက်ရွှေ့ချင်တယ်”

“ဟင်”

မာမိထံက အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာကာ ...

“မင်္ဂလာပွဲ ရွှေ့ရလောက်အောင်တော့ ရောဂါအဆောက်
အအုံကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ ညည်း
ကလဲ”

“ရှောဂါကြီးဟုတ်၊မဟုတ် သိမှမသိဘဲနဲ့ မာမိကလဲ၊
ထက်လှမှ နေလိုထိုင်လို မကောင်းတာ၊ နေမကောင်းသလို
ကြီး ခံစားနေရတော့ မင်္ဂလာပွဲဆိုတာကြီးကိုပါ စိတ်က
တက်တက်ကြွကြွ ခံစားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ် ရိပ်မိတယ်၊ ထက်လှ ဒီမင်္ဂလာပွဲ ကိစ္စတွေမှာ သိပ်တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်မနေတာ ကိုယ် သတိပြုမိတယ်။ ခုလို နေသိပ်မကောင်းတာမှ မသိဘဲ၊ ထက်လှကလည်း ပြောမှမပြောဘဲ၊ နည်းနည်း စိတ်ထဲမှာ ဘာများဖြစ်နေလဲ သံသယရှိရင် မေမေနဲ့ စင်ကာပူကို လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်သွားလိုက်ပါ ထက်လှရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သမီး၊ အဖော်ကောင်းတာပဲဟာ၊ သွားစစ် ရင်လည်း စစ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း ... အဲလောက်ကြီးလည်း မလိုပါဘူး မေမေ”
“မဟုတ်ဘူးလေ ထက်လှရဲ့”

ထက်လှက မင်းသူရမောင်ကို အရဲစွန့်ရင်ဆိုင်ပြီး

ကြည့်ကာ ...

“ထက်လှ မင်္ဂလာပွဲပဲ နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ချင်တယ် ကို”

ထက်လှသည် မိုးရွေ့နှင့် သူ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ချောချောရာကို အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးကြဖို့အထိ တိုင်ပင်ထားပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက် အကောင်အထည်မပေါ်ခင် မင်္ဂလာဆောင် နီးကပ်မလာစေချင်။ မင်္ဂလာပွဲနေ့ စတင်သတ်မှတ်သည့် ဝတ်ဖို့စားဖို့ စီစဉ်ရတော့မှာအပြင် ဖိတ်စာလိုဟာမျိုးက ထက်လှက တန်သည် ကြိုရိုက်ရတော့မယ့် အရာမျိုး။

ဖိတ်စာအပ်ချိန် ရချိန် ဝေချိန် ဖိတ်ကြားသူလက် ထဲကို မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ အနည်းဆုံး (၁၀)ရက်လောက်တော့ ဖိတ်စာကြိုရောက်စေရဦးမှာနှင့်။ ဖိတ်စာရိုက်ပြီးမှထွက်ပြေးသွား တာမျိုးကို ထက်လှ မလုပ်ချင်။ မင်္ဂလာပွဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဆေးမှာ ထွက်ပြေးချင်တာပါ။

ဒီလိုအတွေးမျိုး တွေးနေသူတစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာပွဲနှင့် ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဆွေးနွေးနေတဲ့ စကားဝိုင်းဟာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖို့ကောင်းပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာပါ။

“ထက်လှ ... မင်္ဂလာပွဲက အနည်းဆုံး တစ်လကျော် နှစ်လ လိုသေးတာပါ။ ကနေ့ နက်ဖြန်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီရက်တွေထဲက အစောဆုံးရွေးထားတဲ့ရက်က ဒီနေ့နဲ့ တစ်လနဲ့ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ကွာပါတယ်၊ အစေးကြီး လိုသေးတာပါ။ ထက်လှရဲ့ခေါင်းမူးတာ အားနည်းတာတွေ က အဲဒီလောက်ထိ အရှည်ကြီးဆွဲပြီး ဖြစ်မနေနိုင်ပါဘူး ထက်လှရယ်၊ ထက်လှ ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

မင်းသူရမောင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချောချောမော့ ပြောနေနိုင်ပေမယ့် မာမိကတော့ မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် ထက်လှကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည် မျက်စိမျက်နှာတွေသုံးကာ အရိပ် အထဲပြုနေပြီ။ ဒီစကားကို မဆက်ဖို့သဘော။

မာမိဟာ သူ့စိန်သမက်ကို အငြိုငြင်မခံလိုပါ။

“ဟင် ... ထက်လှ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“.....”

ထက်လှသည် လက်သည်းလေးကိုက်ကာ မျက်လွှာ ချနေမိသည်။ ကိုကို အားနာကရုဏာသက်တဲ့စိတ်ကလည်း ထက်လှ နှလုံးသားကို ညှဉ်းပန်းနေပါသည်။

“ထက်လှ ဘယ်လိုခံစားနေရလို့လဲ၊ အရမ်းနေလို့မကောင်း ဖြစ်နေလား၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ရောဂါတစ်ခုခုနဲ့ နေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေလို့လား။ ကိုကိုပြော လေ ထက်လှ၊ ထက်လှမှာ ရောဂါတစ်ခုခုများ ရှိနေရင် ငွေနဲ့ပဲစက်ရ စက်ရ၊ ရွှေနဲ့ပဲ စက်ရစက်ရ၊ ကိုယ်ကပုံစံ ပြီး ရအောင်ကုမှာပေါ့”

ကို ... ရယ်။

ထက်လှဟာ အင်မတန် ယုတ်ညံ့အောက်တန်းကျ တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီထင်တယ်နော်။ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းလှတဲ့ချစ်သူကိုပစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို အစူးအစွာ ချစ်နေမိသတဲ့။ မိုးရွေ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့များ ထက်လှ သူ့လို ချစ်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းပါမည်နည်း။

“ဟင် ... ပြောလေ ထက်လှ”

“ထက်လှ ဘာဂျီဂျောင့်လုပ်နေတာလဲဒါ၊ အလကား မောင်မင်းသူရ၊ သူ့ပုံလား ရောဂါကြီးကြီး ရှိနေတဲ့ သာမန် နာများမကျန်းကျတော့ စကားထဲထည့်ပြောနေ

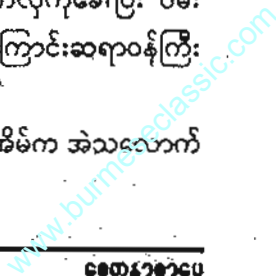
ရာလား၊ ဒီလိုပါ မောင်မင်းသူရရယ်၊ သူ့မှာ အစာအိမ် ရောဂါခံတော့ရှိတာ သားလည်း သိသားပဲ၊ တစ်ခုခုဆို ဗိုက်က အရင်အောင်ပြီ၊ အခုတလော သူ့ရဲ့ဒီဇိုင်နာအထည် တွေအတွက် သူ လူလည်းပင်ပန်းသလို Stress လည်း အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိတာပဲ၊ စိတ်က အောင်မြင်ချင်တာ ကိုး၊ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းသလို ဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ဟိုဟာလေးဖြစ်လိုက် ဒီဟာလေးဖြစ်လိုက် ကောက်ဖြစ်နေ တာ ...

ပြီးတော့ သူက ဒီကိစ္စတစ်ခုမှာ စိတ်ဖိစီးရင်း တခြားကိစ္စတွေကိုပါ ကူးစက်ခံရတတ်တယ်၊ ငယ်ငယ် တည်းက သူ့စာမေးပွဲရှိရင်တောင် တစ်အိမ်လုံးနေစရာမရှိ တဲ့အထိ၊ ဟိုဘက်မဲ ဒီဘက်မဲနဲ့၊ ဒါ သူ့အကျင့်ပဲ၊ အလကား ဘေးလူတွေပါ ပူပန်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ် သမီးရယ်”

မာမိက ထက်လှဘက်လှည့် မျက်စောင်းထိုး၍ စကားကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ထက်လှ ... နက်ဖြန်ပဲ ကိုယ် ထက်လှကိုခေါ်ပြီး ဝမ်း ဗိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်းဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားပြမယ်”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလည်း အစာအိမ်က အဲသလောက် ကြီး ဆိုးမနေပါဘူး ကိုရယ်”

“ဒါဖြင့် တခြား စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာရှိသေးလဲ ထက်လှ။ ကိုယ့်ကို ပြောပြလေ”

“ဟို ... ထက် ... ထက်လှ ... ထက်လှရဲ့ ဒီ ... ဒီနိုင်အထည်တွေအတွက်လည်း နည်းနည်းစောက်ချ အချိန်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဒါက လက်ထပ်လိုက်ပြီးလည်း လုပ်လို့ရနေတာပဲ”

“မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ အလုပ်ရှုပ်မှာနဲ့ ဒီဘက်ကို စိတ်အပြည့်နှစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကို၊ ထက်လှ ဒီလုပ်ငန်းလေး အရှိန်ရအထိုင်ကျပြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်ချင်တာလည်း ပါတယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ထက်လှရယ်၊ ထက်လှ အာရုံမများချင်ရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို ဘာမှဝင်လုပ်စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စီစဉ်သွားလို့ရတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ ထက်လှ စီစဉ်ဖို့မလိုဘူး၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လုံးဝမပါနဲ့ အားလုံး ကိုယ် တစ်ယောက်ပဲ လုပ်နိုင်တယ်လေ၊ ထက်လှ အလုပ်ကိစ္စပဲ ထက်လှလုပ်”

“ကို”

“အင်း ပြော”

“အစောဆုံးရွေးထားတဲ့နေ့ပြီးရင် နောက်တစ်ရက် ရွေးထားတာက ဘယ်တော့လောက် ကြာမလဲ”

“နောက်တစ်ရက်က နောက်ထပ် တစ်လနီးပါး ထပ်တော့ အခုကနေဆိုရင် နှစ်လခွဲလောက်လိုတယ်၊ တတိယရွေးထားတဲ့ရက်က သုံးလကျော်လို့မယ်”

“အဲဒီလောက်မှ ဆိုရင်ရော”

“သမီး ... မောင်မင်းသူရက သမီးကိုအလိုလိုက်ချင်လို့ သဘောတူတောင် မာမီ သဘောမတူဘူး၊ ဘာမှမယ်မယ် ရရ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနဲ့ နောက်ကို ဆုတ်နေစရာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး၊ သမီးပေးနေတဲ့ Reason တွေ Excuse တွေက လက်ထပ်ပွဲကို ရွှေ့ဆိုင်းပြီးလုပ်ရမယ့်ဟာတွေကို မဟုတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ညည်းခေါင်းမာမနေနဲ့”

မာမီမျက်နှာက ထက်လှကို စိတ်မရှည်ပုံ အတိုင်း

အား။

“မာမီ နောက်သုံးလလောက်မှ ...”

“ထက်လှ”

“ကို”

ထက်လှရဲ့မျက်နှာဟာ စိတ်ညစ်ညူး၊ ကျဉ်းကျပ်မှုနှင့် ဖျော့တော့လာသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့ မျက်နှာရိပ်က ထက်လှမျက်နှာပြင်မှာ ထွေပြားနေသည်။

“အန်တီ ... ထက်လှနဲ့ ကျွန်တော် သေချာဆွေးနွေးလိုက်ပါမယ်၊ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော် အတင်းအကျပ် မလုပ်ချင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မောင်မင်းသူရ၊ ဒီကောင်မလေးက ငယ်ငယ်တည်းက ဂျီမ၊ ခေါင်းကလည်းမာတယ်၊ တစ်ခုခုဆို သူ့ဘက်ကကို အလျှော့မပေးချင်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး မာ့မိကလည်း၊ ထက်လှ တကယ်အချိန်လေး စောင့်ချင်လို့ပါ။ အချိန်တစ်ခုယူဖို့ လိုကိုလိုအပ်တယ် မာမိ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ငါက ဘာမသိရမှာလဲ ... သိတယ်”
ထက်လှအမေ ဒေါ်အိမွန်ခင်က ထက်လှကို ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။

“အန်တီ ... အဟင်း ဟင်း၊ ကျွန်တော် ပြောပေးပါမယ်။ အန်တီစိတ်ထဲ သိပ်မထားပါနဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ညှိလိုက်ပါမယ်”

မင်းသူရမောင်ရဲ့ စိတ်ရှည်နိုင်မှုကို ဒေါ်အိမွန်ခင် ကျေးဇူးတင်ကာ အဲဒါကြောင့်လည်း နည်းနည်းဖြေသိမ့်ရသည်။ သူကတော့ စိတ်မရှည်ပြီ။ သူ့သမီးကို သူ့မွေးထုတ်ထားတာ အရိပ်အကဲကို သူတစ်ပါးထက်တော့ နားလည်သည်။ ထက်လှကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပဲလို့ စိတ်မှာထင်နေသည်။

အကြောင်းပြချက်က အကြောင်းပြချက်ပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ရှိနေသည်လို့ပဲ ဒေါ်အိမွန်ခင် ထင်သည်။ အဲဒီတစ်ခုခုကို ထက်လှ သို့ဝှက်ထားတာ။ ဒီလောက်တောင် ပြည့်စုံကောင်းမွန်နေတဲ့ သတို့သားလောင်းအပေါ် အင်တင်တင်ဖြစ်ကာ မင်္ဂလာကိစ္စကိုတောင် တတ်နိုင်သမျှ အဝေးရွှေ့လိုရခြင်းအတွက် အစစ်အမှန် အကြောင်းရင်းဟာ ဘာဖြစ်မလဲ။ ဘာမှရေရရာမှ မသိပေမယ့် သူ့သမီးမှာ အသစ်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခု ရှိနေမလားလို့ အလိုအလျှောက်ပင် သံသယဝင်လေသည်။

ထိုင်ရာက မျက်နှာမသာမယာနှင့် ထထွက်ရင်း ...
“ထက်လှ ... ညည်းကို မောင်မင်းသူရ အလိုလိုက်တိုင်း ညည်းထင်ရာလုပ်လို့ရမယ် မထင်နဲ့၊ ငါသဘောမတူဘူး နောက်ဆုတ်ဖို့၊ ဒါပဲပြောမယ်”

ဒေါ်အိမွန်ခင် ထွက်သွားမှ မင်းသူရမောင်က ...
“နေ့လယ်ကတောင် ထက်လှသူငယ်ချင်း ရုန်းရုန်းဆိုတာ ဖုန်းဆက်တယ်”

ထက်လှက တုန်ခနဲပင်ဖြစ်သွားကာ ...
“ဘာတဲ့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို ! သူ ... သူ ဘာပြောလဲဟင်”

“ထက်လှဆီ ဖုန်းဆက်မရလို့တဲ့၊ ကိုယ်နဲ့များရှိနေမလား ဆက်တာတဲ့”

“အို ... အိမ်ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ထက်လှ ဘယ်သွားလဲ ရှိသလား သိရမှာပေါ့၊ ကိုကိုလှမ်းဆက်ဖို့က ဆက်စပ်ရ ဝေးလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပါလိမ့်၊ ထက်လှဆီ ဆက်မရရနဲ့ ကိုဆီ ဆက်ထားတဲ့လား”

“အဲလိုပြောပေမယ့် သူ့စကားပြောပုံ ကြည့်ရတာ တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်မျိုးပဲ၊ စိတ်ဂနာမငြိမ်သလို ပြောနေတယ်။ ဘာပြောပေးရမလဲ ဆိုတာတော့ မပြောပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုခုရှိပုံပဲ၊ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

ထက်လှ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်လာသည်။ ထက်လှ သိတာပေါ့။ ရုန်းရုန်း ကိုကို တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ ဆက်ပြီးမှ ပြောမထွက်တော့ဘဲ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လျှော့ချလိုက်တာဖြစ်မှာပါ။ ရုန်းရုန်းဟာ ထက်လှအတွက် လက်တစ်ကမ်းက အန္တရာယ်တစ်ခုပင်။

သူတို့အနေအထားဟာ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်နှင့် ကျဉ်းမြောင်းသော ချောင်အချိုးတစ်ခု၌ မကြာခင် ပိတ်မိတော့မည်လိုပင်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာတယ်ဆိုရင် အချိန်ဆွဲနေဖို့ မသင့်လှတော့ပါပေ။

၃၇

“ရုန်းရုန်းက ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ အန်တီကသိတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့ အဖော်လိုက်လာပေးတာလေ။ အန်တီသူငယ်ချင်းကလည်း ဒီလို မိတ်ကပ်အလှပြင်တာတွေ၊ ဆံပင်အလှပြင်တာတွေနဲ့ သိပ်ပေးတာ။ အခု သူ့သမီးမဂ်လာဆောင်မယ်ဆိုတော့ အန်တီက နာမည်ကြီးတာလေးတွေ ပြောပြပေးတာပေါ့။ အဲဒါ သူက သမီးတို့ဆရာနဲ့ ပြင်ချင်တယ်ဆိုတော့ အန်တီက သမီးလည်းရှိတယ်ဆိုပြီးအဖော်လိုက်ခဲ့ပေးတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ရုန်းရုန်းသည် ဆိုင်ထဲ ဒေါ်အိမွန်ခင် ဝင်လာတာ မြင်တော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ရင်တွေခုန်သွားတာ အမှန်ပင်။ မိုးမွေ့နဲ့ ထိစွကိုသိပြီး သူ့ကို တစ်ခုခု လာပြောပြလားရယ်လို့ပင်။

နောက်တော့ မိုးစွေနဲ့သူ့ရဲ့ ပတ်သက်တော်စပ်မှုကို ထက်လှတောင် သိတာ မကြာသေးတာ ဒေါ်အိမ်နဲ့ခင် မသိနိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း တွေးမိကာ တကယ်လို့ သိတော့ရော အသည်းတုန်ရင်ခုန်ရမယ့် သူက ကိုယ်မှမဟုတ်တာလို့ တွေးမိကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်း လိုက်နိုင်တာပင်။

သို့ပေမယ့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မပြုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

“မင်္ဂလာပွဲတွေ လိုက်လိမ်းတဲ့အခါ သမီးရော ပါသလား”

“ဆရာက အလှည့်ကျ ခေါ်တတ်တာ အန်တီ၊ ဒါတွေ လူများရင်တော့ သမီး အမြဲလို ပါတတ်ပါတယ်”

“သတို့သမီး သားအမိရယ်၊ အရဲတွေ ပန်းကြဲတွေရယ် ဆိုရင်တော့ ငါးယောက် ခြောက်ယောက်တောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ သမီးရယ်”

“အလောက်ဆိုရင်တော့ သမီးပါ ပါလာမှာပါ။ သမီးက ဒီမှာ ကြာပြီဆိုတော့ ဆရာက အရေးကြီးရင် အမြဲခေါ်ပါတယ်”

“အန်တီက အန်တီသူငယ်ချင်း မူမဲ့ကို ပြောထားတယ် ထက်လှ စေ့စပ်တုန်းက သမီးလိမ်းပေးတာ တအားလှတယ်လို့၊ သမီးတို့ဆရာက သတို့သမီး လိမ်းမယ်ဆိုရင် သူ့ သမီးနဲ့လိမ်းလို့ ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ သမီး လိမ်းပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကတော့ ပြန်အချောသတ်ပေးတယ်လေ၊ ဆရာအချောသတ်ပေးတော့ ပိုလှတာပေါ့ အန်တီရယ်”

“အေး ... အေး ... ဒီနေ့ အားနေတာလား သမီး”

“ဒီနေ့က ကြားရက်ဆိုတော့ ညနေပိုင်းအားတယ် အန်တီ၊ မနက်ပိုင်းကတော့ ဆွမ်းကျွေးလိုက်လိမ်းပြီးပြီ၊ ဆတ်တဒေး ဆန်းဒေး ဆိုရင်တော့ မနက်ခြောက်နာရီလောက်က စလိုက်ရင် မိုးချုပ်တဲ့ထိပဲ၊ ပွဲတွေများတာကိုး”

“အေးပေါ့”

သတို့သမီးလောင်းအမေက တစ်ဖက်မှာ ဆရာနှင့် စကားပြောနေစဉ် ရုန်းရုန်းနှင့် ဒေါ်အိမ်နဲ့ခင်က ဒီဘက်နားမှာ စကားတစ်ဝိုင်းလို့ ဖြစ်နေတာပင်။

ရုန်းရုန်းနှင့် ထက်လှ ခင်မင်တာကြာပေမယ့် ထက်လှ အမေနှင့် ခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားများများမပြောဖူးပါ။ မပြောဖူးဆို ဒေါ်အိမ်နဲ့ခင်ဟာ မာန်ဂုဏ်ဝင့်ထည်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် တော်ရုံတန်ရုံကို အရေးအဖက်လုပ်တတ်သူလည်း မဟုတ်။

ရုန်းရုန်းကိုလည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ပြုံးပြတာ နှုတ်ဆက်တာအပြင် စကားလက်ဆုံကျတာမျိုး မရှိခဲ့။ စေ့စပ်ပွဲတုန်းက ထက်လှကို လိမ်းပေးတုန်းကပင် သူက သူလိမ်းနေကျ သူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိမ်းကာ ခင်မင်မှုမေတ္တာနှင့် အလကား

လိမ်းပေးခဲ့တဲ့ ရုန်းရုန်းကို ပြုံးပြရုံထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးစကားပင် မတင်။

သူ့သမီး သူ့ဘာသာသူ သူငယ်ချင်းချင်း ကျေးဇူး တင်လိမ့်မည်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့်ပင်။ ခုတော့မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် စကားတွေ လက်ဆုံကျနေ၍ တစ်ခုခုပဲလို့တော့ ရုန်းရုန်း သတိပြုမိသည်။

“ထက်လှ မင်္ဂလာပွဲကျရင်လည်း ထက်လှက သမီးနဲ့ပဲလိမ်း လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မင်္ဂလာသတို့သမီး ဆိုရင်တော့ ဆရာက သူကိုယ်တိုင်ပဲ လိမ်းတာပါ အန်တီ”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ ထက်လှ မင်္ဂလာပွဲ မကြာတော့ဘူး ဆိုတာ သမီး သိလား”

“စေ့စပ်တုန်းကတော့ ပြောဖူးပါတယ် အန်တီ၊ နောက်ပိုင်း သိပ်လည်းမတွေ့ဖြစ်တော့ သေသေချာချာ အတိအကျတော့ မသိပါဘူး”

“သမီးတို့ချင်း သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူးလား”

“ဒီကြားထဲ သုံးလေးခါတော့ တွေ့တယ်ထင်တယ် အန်တီ၊ ဖုန်းလည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပြောဖြစ်ပါတယ်၊ အရမ်း ကြီးတော့ မတွေ့ပါဘူး”

“အန်တီက သမီးကို မေးချင်တာလေးရှိတာ သိပ်မတွေ့ ဖြစ်ဘူးဆိုတော့ မေးဖို့တောင် ခက်ပြီ”

ရုန်းရုန်းက ဒိတ်ခနဲ ရင်တုန်ကာ ...

“အန်တီ ဘာမေးချင်တာလဲ မသိဘူး”

“ပြောရလည်း ခက်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ပြောပါ အန်တီ၊ ပြောလို့ရပါတယ်၊ မေးလို့လည်းရပါတယ်၊ သမီးကိုတော့ အားမနာပါနဲ့”

ဒေါ်အိမ့်နီခင် စကားကို စိတ်ဝင်စားလှ၍ ရုန်းရုန်းက လမ်းခင်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ထက်လှက ဒီမှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း သိပ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုမသွားခင်က သူငယ်ချင်းထဲကဆိုလို့ သမီးလောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက များသောအားဖြင့် စင်ကာပူမှာချည်းပဲလေ၊ ဒီတော့ အန်တီမှာ ဒီမှာ တစ်ခုခုမေးစရာ ပြောစရာဆိုလို့ ရုန်းရုန်းကိုပဲ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

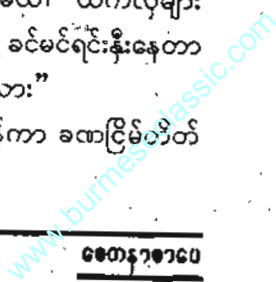
“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ အန်တီ”

“သမီး စိတ်ထဲပဲ ထားပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထက်လှမှာ တခြားခင်မင်တဲ့သူတွေ ဘာတွေ ... ကံပါလေ၊ အန်တီ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါမယ်၊ ထက်လှများ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ ရှိတယ်လို့ သမီး ကြားမိတာများရှိလား”

ရုန်းရုန်းက ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ခဏငြိမ်သိပ်နေမိသည်။

“ဟင် ... သမီး၊ ဘာလို့မဖြေတာလဲ၊ သမီး ကြားမိတာ ရှိတယ်ထင်တယ်”

“.....”

“ရုန်းရုန်း ... အန်တိုကို ပြောစမ်းပါ သမီး”

“ထက်လှ ... အခု ဘာပြောလို့လဲ အန်တို၊ သူ့မှာကောင် လေးတစ်ယောက် ရှိနေပါပြီလို့ အန်တိုကို ပြောတာလား ဟင်”

“ဘယ်ပြောပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ဒီလိုသာ ပြောလို့ကတော့ သူ့ကို အခန်းထဲ သော့ပိတ်ပြီး ထွက်ခွင့်ကိုမပြုတော့မှာ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို နေ့ရွှေ၊ ညရွှေ၊ ရွှေနေလို့ စိတ်ထဲသိပ် မသက်သာတာ၊ သမီးသိတာရှိရင် ဖုံးမထားပါနဲ့ ပြောပါ၊ အန်တို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး သမီး၊ သမီးပြော တာလည်း မသိစေရပါဘူး၊ သမီးအနေနဲ့လည်း ကိုယ့်သူငယ် ချင်း ကောင်းစားသွားတာလေးကိုပဲ မြင်ချင်လိမ့်မယ်လို့ အန်တို ယုံပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်အိမွန်ခင် စကားက သူ့ဟာနှင့်သူ အဖုံးအပိတ် အံကျလို့ပင်။

“သမီးလည်း သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ သူငယ် ချင်းကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလမ်းမှာပေါ်မရောက် အောင် ဝိုင်းကာကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်လည်းရှိပါတယ် သမီး ရယ်”

ဒီထက်မက ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်တွေလည်း ရှိပါ သေးတယ် အန်တိုရေ။ ကိုယ့်ချစ်သူ သူ့လက်ထဲပါမသွားဖို့ အရေးလည်း ကာကွယ်ရဦးမှာလေ။

“ပြောပါ သမီး၊ အန်တို ရင်တွေတောင် တုန်လာပြီ၊ သမီး မျက်နှာ ကြည့်တာနဲ့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းရှိနေပြီဆိုတာ အန်တို သိတယ်”

“အန်တို ... ရုန်းရုန်းဆီက သိရတယ်လို့တော့ ...”

“စိတ်ချ ... သမီး၊ လုံးဝ ထက်လှ မသိစေရဘူး”

ရုန်းရုန်းက တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် အန်တို၊ ရှိနေပါတယ်”

“ဟင် ... ဘုရား ဘုရား ... ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သမီးကို သူတိုင်ပင်တာလား”

“ဟင့်အင်း၊ လုံးဝအသိမပေးပါဘူး အန်တို၊ သမီးဘာသာ သိသွားတာပါ”

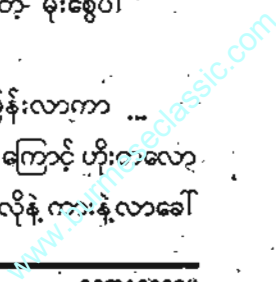
“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကကောင်လဲ”

“စေ့စပ်တုန်းက ဓာတ်ပုံလာရိုက်ပေးတဲ့ မိုးရွေ့ပါ”

“ဘာ”

ဒေါ်အိမွန်ခင် မျက်နှာက နီမြန်းလာကာ ...

“လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်ကိုး၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုးတလော ညနေစောင်းကြီး အရေးကြီးကိစ္စ ရှိသလိုနဲ့ ကားနဲ့လာခေါ်

သွားတာ၊ ညည်းတို့ ထက်လှကလည်း ဧွခနဲပါသွားတာပဲ။ ပြန်လာကတည်းက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ သံသယတော့ဝင်သား။ ထင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးလေလို့ တွေးလိုက်မိလို့ပေါ့။ ဒီကောင်က ညည်းသူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား ရုန်းရုန်း၊ ညည်းကကော မတားဘူးလား၊ စေ့စပ်ထားမှန်း သိရက်နဲ့ စည်းဆိုတာ ဒီကောင် မသိဘူးလား။”

ရုန်းရုန်းက မိုးစွေဘက်က နာမိကာ ...

“အန်တီရယ် ... ထက်လှ ခေါင်းမညိတ်ရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ တားရအောင်က သမီးကို တိုင်ဖင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ကျိတ်ဖြစ်နေကြတာပဲဟာ”

ဒေါ်အိမွန်ခင် မျက်နှာထားက ခုနကနှင့်မဆိုင်တင်းရေမာရေ ရှိလှသည်။

မင်းသူရမောင်က ကားဂိတ်ရဲ့ လက်မှတ်ဝယ်ယူရာ အခန်းလေးထဲမှထွက်ကာ မလှမ်းမကမ်းက ဂျစ်ကားပေါ်တက်သွားတဲ့ သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေမိတုန်းပင် သူ့ကားပေါ်ကို သူ့ရဲ့ တပည့် ကိုမျိုးမြင့်က တက်လာပါသည်။

“ဆရာ ... ခဏလေးနော်၊ ခဏလေးနေမှ ကားကဝင်မယ်၊ ရန်ကုန်ဧရိယာတော့ ဝင်လာနေပြီတဲ့၊ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်တော့ စောင့်ရမယ် ထင်တယ်၊ ဝင်လာမယ့်ကားက ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းပုံ ပါလာမယ့်ကားပဲ”

“ဪ ... အင်း”

“ဆရာ လေဆိပ်သွားဖို့ နောက်ကျမယ်ထင်ရင် ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ နေခဲ့လိုက်မယ်၊ ပစ္စည်းရွေးပြီး ရုံးကိုပြန်နှင့်လိုက်မယ်”

မင်းသူရမောင် လေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်ကြိုဖို့ရှိတာ နှင့်ရောကာ အဝေးပြေးဂိတ်မှာ ပစ္စည်းရွေးစရာရှိတဲ့ ကိုမျိုးမြင့်ကို ဆစ်ခါတည်း တင်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ မင်းသူရမောင်က နာလိုတစ်ခု ကြည့်ရင်း ...

“ဆယ့်ငါးမိနစ်တော့ ကျွန်တော် စောင့်လိုက်မယ် ကိုမျိုး
မြင့်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်နေလို့ ကားဝင်မလာသေးရင်တော့
ခင်ဗျားကို ထားခဲ့တော့မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ ... ခုန ခင်ဗျားဘေးနားရပ်နေတဲ့ စပိုဂျပ်အနက်နဲ့
ကောင်လေး သတိပြုမိလား။”

“ဪ ... ဟိုဂျစ်ကားပေါ် တက်သွားတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ကားလက်မှတ် ဝယ်နေတာ ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်ကို ဝယ်တာလဲ”

“(.....)ကိုပါ။ ညနေငါးနာရီကားဝယ်တာ ဆရာ၊ လက်
မှတ်က ကုန်တော့မယ်။ ကြည့်ရတာ ကောင်လေးထ
ပိုက်ဆံပိုပေးလိုက်ပုံပဲ။ အရေးကြီးနေတာ ထင်တယ်။ နှစ်
စောင်ဝယ်တာ ရသွားတယ်”

“ဪ”

ဂျစ်ကားရှိနေရက်နှင့် “.....”မြို့ကို ကိုယ့်ကား
ကိုယ် ကားမောင်းမသွားဘဲ အဝေးပြေးကားလက်မှတ် လာဝယ်
တာကို မင်းသူရမောင်က ထူးဆန်းနေမိပါသည်။ ပြီးတော့ နေ
ကြီးသုတ်ပျာ ချွေးပြန်နေပုံရတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ပါသည်။

“မောင်မင်းသူရ၊ အန် ... အန်တီ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ
တောင် မသိတော့ဘူး သားရယ်၊ လုပ်ပါဦး သားရယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မ
ကိုင်မိ ပူလောင်နေသော ဒေါ်အိမ်မွန်ခင်ကို အလန့်တကြား တွေ့
လိုက်ရတာပင်။ အပ်ထားတဲ့လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ရွေးလာကာ
ထက်လှကို အရင်ဆုံးပြဖို့ မိုးထဲလေထဲ အချိန်မဆွဲ ရောက်လာတဲ့
မင်းသူရမောင်က စိုးရိမ်တကြီး မေးမိလျှင် ...

“သားရယ် ... အန်တီ ပြောတောင် မပြောရတော့ဘူး၊
ထက်လှလေ ... ထက်လှ”

“ထက်လှ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“ထက်လှ အိမ်ကထွက်သွားတယ်”

“ခင်ဗျာ”

မင်းသူရမောင်က မျက်စိလည်သွားရတာ ...

“ဘာ ... ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ အန်တီ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“အမိုက်မ ... အန်တီ သေသာသေလိုက်ချင်တယ်၊ သား ကိုလည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတော့ဘူး၊ ပြောတောင် မထွက်ဘူး၊ အခုလည်း ဘယ်ကိုလိုက်လို့ လိုက်ရမယ်မှန်း မသိ၊ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ တွေ့တာနဲ့ သတ်ပစ်မှာ”

ဒေါ်အိမ်မွဲနီခင် ဒေါ်မာနီပါပါ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ငိုဖြေ နေတာကို ဇေဝေဝေ ငေးငိုင့်ကြည့်နေရင်းက မင်းသူရမောင် တစ်စုံတစ်ရာကို မထင်ရဲ မထင်ရက်ပဲ တွေးထင်မိလာပါသည်။ ဒီရက်ပိုင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မင်္ဂလာပွဲ နောက်ရွှေ့ဖို့နှင့် ဖိတ်စာလုံး မရိုက်သေးဖို့ကိုချည်း နားပူတိုက်နေခဲ့တဲ့ ထက်လှကို ဘာများပြော နေပါလိမ့်ဟု စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ခေါင်းထဲလင်းစွာ တစ်ချက် အသိဝင်သွားသလို ...

“ထက် ... ထက်လှ ... တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ...”

“သားရယ်၊ မြေမျိုသာ ခံလိုက်ချင်တော့တယ်၊ မျက်နှာ လွန်း ရှက်လွန်းလို့၊ သားနဲ့ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ သေမ တူနိုင်ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ အချိန်မီ အုပ်မိအောင် ပေးပါနော်၊ သားက ခွင့်မလွှတ်ရင်တောင် လုပ်ပုံ အော့နှလုံးနာလွန်းလို့ ဒီကောင်နဲ့တော့ လုံးဝကိုမပေး နိုင်တာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ မြန်မြန်သာ လိုက်ရှာ ပါ၊ ကူညီပါ၊ ကူညီပါဦးနော် သား”

မင်းသူရမောင်သည် ပူပြင်းတောက်လောင်လာသော ရင်ထဲမှ လေပူပူများကို ပင်ပန်းတကြီး မှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“ဒါဖြင့် ထက်လှ ဘယ်သူနဲ့ ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ အန်တီက သိနေတာလား”

“သား ... သူလေ ... စေ့စပ်ပွဲတုန်းက ဓာတ်ပုံလာရိုက် ပေးတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သူ ... သူ ...”

“ဗျာ ... အန်တီ၊ မိုးရွေ့ကို ပြောနေတာလား”

“သား ... ကယ်ပါဦးနော် ... ရှာပေးပါ၊ အန်တီ သဘော မတူဘူး၊ မတူနိုင်ဘူး၊ ထက်လှအပေါ် သား ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်ပါ၊ လောလောဆယ်တော့ ထက်လှကို ရအောင် ပြန်ရှာပေးပါ”

မင်းသူရမောင်သည် ရှက်တာ ဒေါသဖြစ်တာ ဝမ်း နည်းတာ အံ့အားသင့်တာတွေကို တပေါင်းတည်း စုပြုံခံစားလိုက် ရရင်း တစ်ကိုယ်လုံးပူပြင်းလာသည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ထက်လှ ရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ မယုံနိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့ရင်ထဲ မှာ ထက်လှကို နာကြည်းဒေါသဖြစ်တာထက် ယူကျုံးမရတာ ခမ်းနည်းတာ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ ပိုနေသည်ကို သူ့ဟာသူ ကောင်းကောင်းရိပ်စားမိပါသည်။

“သား ... အချိန်မလင့်ခင် အန်တီကို ကူညီပါကွယ်၊ ထက်လှ သွားတာ မကြာနိုင်သေးဘူး၊ အန်တီ သူ့အကြောင်း သိလို့ သူ့ကို ဘယ်မှပေးမထွက်ဘဲ သူ့အခန်းဝမှာတောင်

မော်မော်ကို အစောင့်ထားထားသေးတာ၊ ခုနကမှ သူ
မော်မော်ကို သူ့သရက်သီးစားချင်တယ်ဆိုပြီး သွားခွဲခိုင်း
ပြီး ပ၊ထုတ်လိုက်တာ၊ မော်မော် ပြန်ရောက်လာတော့ မရှိ
တော့တာ”

“ဒါတွေ အန်တီ စော်စောကတည်းက သိထားရင် ကျွန်
တော့်ကို စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောပြထားဖို့ သင့်ပါတယ်”

“သား ... အန်တီ မင်းကို ဘယ်လိုပါးစပ် ဘယ်လိုစကား
လုံးမျိုးနဲ့ ပြောထွက်ရမလဲ သားရယ်၊ သားနဲ့ကလွဲရင်
ဘယ်သူနဲ့မှလဲ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ဟိုကောင်ရဲ့ဓာတ်ပုံ
စတူဒီယို လိုက်ကြမလား၊ သူ့အိမ်လိုက်မလား၊ သူ့အိမ်
လိပ်စာမသိပေမယ့် ရုန်းရုန်းကို လှမ်းမေးရင် ရမှာပါ”

“ကျွန်တော် လိုက်ရမယ့်နေရာ သိပါတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကိုလဲ၊ သားသိရင် ချက်ချင်း
လိုက်ကြစို့သား”

မင်းသူရမောင်က လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပါသည်။ သူ ချာခနဲလှည့်ကာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်
ဒေါ်အိမ်မွန်ခင်က အပြေးကပ်လာကာ ...

“အန်တီလည်း လိုက်မယ်”

ပွင့် ဝေ သွေ

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အဝေးပြေးကား
ဂိတ်ဝင်းထဲ ဟိုပြေး ဒီပြေး ဟိုမေး ဒီမေးနှင့် “.....” ကားလိုင်း
ဂိတ်ကို မေးနေတဲ့ ထက်လှမှာ နာရီလေးတကြည့်ကြည့်နှင့် ပျာ
ယာခတ်နေပါသည်။ ဘာခရီးဆောင်အိတ်မှ မပါဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်
လေးတစ်လုံးသာ လွယ်ထားမိလို့ပဲ တော်တော့သည်။

“ထက်လှ”

“ဟင်”

သူ့တံတောင်ဆစ်လေးကို နောက်ကဆွဲကိုင်ကာ
ခေါ်လိုက်သံသည် ထက်လှနားထဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံထက်
ပေါက်ကွဲကျယ်လောင်လှသည်။ ဝုန်းခနဲ နောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူဟာ သေးကျုံ့ပြီး အမှုန်အစက်လေးတစ်ခု
မျှ သိမ်ငယ်သွားပါသည်။ နာကျင်ဆွေးမြည့်နေတဲ့ ရုန်းရုန်းရဲ့
မျက်နှာဟာ မကြာခင်က မျက်စိညှစ်နှင့် လူးကြဲထားသလို ပြောင်
တလင်းခါပြီး လူမမာရုပ် ထွက်နေသည်။

“ထက်လှ ... နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့နော်”

“.....”

“နင် ကိုမင်းသူရမောင်လို လူကိုပစ်ပြီး မိုးစွေကို တော်စွဲ အချစ်နဲ့ မရွေးချယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် ထက်လှရယ်”

“ရုန်းရုန်း: ... ငါလေ ...”

ထက်လှသည် အပြစ်ကြီးမားလှသူလို ရင်ထဲဆို့နှင့် လာကာ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ရှိုက်သံလေးတွေနှင့် တုန်ယင်လာသည်။

“ငါ ရက်ပေါင်းများစွာ ငိုလည်းငိုပြီးပြီ၊ သေချာလည်း စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ နင်နဲ့ မိုးစွေကို ငါ စိတ်နာပေမယ့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ နင် ... ငါ ... သူ ... အားလုံး တစ်လောကလုံး ချစ်တဲ့သူကို လက်တွဲချင်မှာ ပိုင်ဆိုင်ချင်မှာဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ ရပါတယ်”

“ရုန်းရုန်းရယ် ... ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ငါလေ ... ငါ မိုက်မဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလေ ...”

“ရပါတယ် ထက်လှ၊ နင် နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့တော့၊ ငါ့အပေါ် အပြစ်လုပ်မိတယ်လို့ မတွေးဘဲ ကိုယ့်ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်တယ်လို့ပဲ စိတ်ဖြေသိမ့်လိုက်ပါ။ နင်က စိတ်ရင်းစိတ်ထားကောင်းတဲ့သူပဲ၊ နင် မိုးစွေထံ နင့်ဘဝနဲ့ ထပ်တူမချစ်ရင် နင် ဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါ နားလည်တယ် ...”

ငါချစ်ရတဲ့ မိုးစွေမှာ သူ့အပေါ် ပြည့်စုံသာယာတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့တောင် သိပ်ချစ်နိုင်တဲ့ နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေသေးပါလား ဆိုတာ တွေးပြီး သူ့အတွက် ငါ ကျေနပ်လိုက်ပါ့မယ်”

ရုန်းရုန်း စကားများက ထက်လှ အသည်းကို ဓားနှံ့ပါးပါးမွန်းနေသလို ခံစားရစေပြီး ထက်လှ မျက်ရည်များကို ဒလဟောသွန်ကျအောင် အစွမ်းထက်ပါသည်။

“ငါ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ မိုးစွေနောက်က အရိပ်လို တိတ်တိတ်လေးလိုက်ကြည့်နေတာ၊ ဒီမနက် ဒီကားဂိတ်မှာ လက်မှတ်လာဝယ်တာ ငါသိတော့ ငါ့အသည်းတွေ ကွဲကြဲရသလို အံ့အားလည်းသင့်မိတယ်၊ သူ့ကို သူ့အမေက ဒီကိစ္စ ရှေ့တိုးရင် သားအဖြစ်က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တယ် ဆိုတဲ့အထိ ပြောပြီးပြီ၊ မိုးစွေက သူ့အမေကို သိပ်ချစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေကိုလည်း သူ စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ ကားတောင် အမေဝယ်ပေးတာမို့ ထားရစ်ခဲ့တယ်၊ လှိုင်းကားနဲ့ ထွက်သွားဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ နင်လည်း အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စွန့်စားနိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ အချစ်ကို အံ့အားသင့် ကြည်နူးရတာနဲ့တင် ငါ ကျန်ခဲ့ရတာ တန်ပါတယ် ထက်လှ”

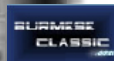
“ရန်းရန်း ... ငါ ... ငါ မှားပြီထင်တယ်၊ နင့်အသည်း နှလုံးကို ငါ ခွဲထုတ်မယူသင့်ဘူး ထင်တယ်၊ နင့်စကား တွေက နင့် မိုးရွေ့ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တာ သိသာတယ် ဟာ”

“နင့်တို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ၊ နောင်တရမပါနဲ့၊ ငါ့အချစ် ဆို တာက မိုးရွေ့ဆိုမှာ နင့်အချစ်လောက်မှ တန်ဖိုးမကြီးနိုင် ပဲ”

“ရန်းရန်းရယ်”

“ထက်လှ ... မိုးရွေ့က ခရီးဝေးဝေး ကားစီးရင် အမြဲကား တောက်တတ်တယ်၊ သူမူးပြီး အမြဲအန်တတ်တယ်၊ အဲဒါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုထိပဲ၊ ရော့ ... ငါ တခြားဘာမှ နင့်တို့အတွက် မစီစဉ်နိုင်ပေမယ့် ဒီမအန်တဲ့ဆေးကတ်လေး တော့ နင်ယူသွား၊ ကားထွက်တာနဲ့ သူ့ကိုတိုက်လိုက်ဦး နော်၊ နို့ဖို့ တစ်လမ်းလုံး သူ အော့အန်ပြီး နင်လည်းစိတ် ညစ် စိတ်ပူနေရမယ်၊ သူ ခရီးသွားရတိုင်း ငါ ထည့်ပေး နေကျမို့ပါ”

ထက်လှသည် လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ဆေးကတ် ပြားလေးကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ဝိုးတဝါးငုံကြည့် ရင်းက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချစ်လေသည်။

မိုးရွေ့သည် သူ့ရှေ့မှာ မားမားရပ်လာတဲ့သူကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေ ပြာနှမ်းကာ လူက ယိုင်မလိုတောင်ဖြစ် သွားရပါသည်။ ခံစားချက်မျိုးစုံ ရောပြွန်းနေတဲ့ မင်းသူရမောင် မျက်နှာက နာကျင်စုတ်ပြတ်သတ်နေသည်။

“ထက်လှရော မိုးရွေ့”

“ဟို ... ထက် ... ထက်လှ ...”

“မင်း ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ မိုးရွေ့၊ ငါ ဒီကိုကားမောင်းလာ ရင်း လမ်းမှာ တစ်လမ်းလုံး သေချာစဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါက ထက်လှကို ချုပ်ဖက်ပြီး ပြန်ဆွဲခေါ်သွားမယ့်ကောင် မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်စေချင်တယ်၊ အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“သူ မရောက်ဆေးတာလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ရှာနေတာ၊ သူက ဒီဂိတ်ကြီးကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ပြောတယ်၊ မျက်စိလည်ပြီး လိုက်ပဲရှာနေလား မသိဘူးဗျာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး တော်ရုံချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ခုလောက် မိုက်မိုက်မဲမဲ မဆုံးဖြတ်ကြလောက်ဘူးဆိုတာ ငါ တွေးနိုင် တယ် မိုးရွေ့၊ ထက်လှ နှလုံးသားကို မသိမ်းပိုက်နိုင်တာ

ငါညှို့လို့ပဲလို့ ငါ ဖြေသိမ့်ပါတယ်။ ထက်လှ လိုအပ်တာ မှန်သမျှကို ငါလောက် အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် ခဲ့တဲ့သူ လောကကြီးမှာ မရှိနိုင်တာ သေချာတယ်။ ဒါနဲ့ တောင်မှ သူ့နှလုံးသား သူ့အချစ်ကို ငါ မရနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါလည်း ဒီထက်ပိုပြီး မချစ်ပြတတ်၊ မစွမ်းဆောင်တတ် တော့တာ အမှန်ပဲ”

မင်းသူရမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါ သည်။

“သူ့အမေ ပါလာရင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေပါဖြစ်ပြီး ထက်လှ ပိုစိတ်ထိခိုက်ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လို့ သူ့အမေကိုတောင် ငါ မခေါ်လာဘဲ ထားရစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းနဲ့ လိုက်သွားရမှ ထက်လှ စိတ်ချမ်းသာမှာ သေချာရင် ဟောဒီလက်ထပ်လက်စွပ် နှစ်ကွင်းကိုတောင် ငါက လက် ဖွဲ့လိုက်ဦးမှာပါ”

“ကိုမင်းသူရ ... ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ သတ်ချင်ရင်တောင် သတ်ထိုက်အောင် ကျွန်တော့်ဘက်ထဲ မတရားတဲ့ အနေအထားပါဗျာ”

“မင်းကို ငါ မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ထက်လှ ဒီလောက်ချစ် အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကိုတောင် ငါ လေးစားနေတာပါ။ တကယ်လို့ သတ်ချင်တယ်ပဲထား ဘူး ထက်လှ မုန်းမယ့်အလုပ် ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

မိုးရွေသည်မင်းသူရမောင်ရဲ့ နာကျင်သော မျက်လုံး များကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ခွဲ၍ ခေါင်းကိုငုံ့ချထားလိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုသိမ်ငယ်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ယောက်ျား ချင်း မင်းသူရမောင် နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ မြေကိုခွဲ၍လည်း နှစ်မြှုပ်လိုက်ချင်သည်။ အမိုးအငွေ့လေးလိုလည်း လွင့်မျောပျောက် သွားချင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ လုပ်ချင်တာတစ်ခုပဲ မိုးရွေ”

“ပြောပါ ကိုမင်းသူရ”

“ငါ ထက်လှကို စောင့်ပြီးတွေ့ချင်သေးတယ်။ ငါ သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးမှာပါ။ ထက်လှ ... ဒီဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ပဲလား၊ ပြန်ပြင်ဖို့ရှိသေးလားလို့ပါ”

မင်းသူရမောင်သည် အသံကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွား ခဲ့ စကားခဏ ရပ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“တကယ်လို့ မပြင်တော့ဘူး အတည်ပဲဆိုရင် မင်းတို့ကို ငါက ဒီလက်ထပ်လက်စွပ်တောင် လက်ဖွဲ့ဦးမှာ၊ ပြီးရင် ငါ ပြန်မှာပါ။ ငါ ထက်လှကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်ဘူး မိုးရွေ”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ် ကိုမင်းသူရ”

“ငါ သူ့ကို လက်လွှတ်ပေးနိုင်တယ် ဆိုလို့လည်း အပိုင် ရလိုတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်ဘူး၊ မင်းမထင် လိုက်လေနဲ့၊ လောကကြီးမှာ အလိုချင်ဆုံးအရာတစ်ခုရွေး

ပါဆိုရင် ငါ့အတွက် အဲဒါဟာ ထက်လှပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်ထိအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အလှကြည့်ချစ်လာခဲ့ပြီးမှ အချိန်အခိုက်အတန့်ကလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ထက်လှအသည်းနလုံးကို ညစ်နွမ်းနာကျင်အောင် ငါ ဘာလို့လုပ်တော့မလဲ ...

ငါသိပါတယ်၊ မင်းကို သူ သိပ်ချစ်မယ်ဆိုတာ မှန်းနိုင်ပေမယ့် သူ ငါ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ မနေ့ကပဲ သူ မင်္ဂလာပွဲ ရက်နောက်ရွှေတဲ့ အတွက် သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်လို့ ပြောရင်း ချုံးပွဲချ ငိုကတည်းက ငါ့စိတ်တွေ ထင်ခဲ့ရပြီးသားဖိုမိုးစွေ၊ သူ ငါ့အတွက်လည်း 'ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါ့နလုံးသားတွေက တုံ့ပြန်ခံစားလို့ ရပါတယ်”

နှစ်ယောက်အကြား တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းက ကာလရှည်မျောစွာ ချောက်ချားချင်စရာ။ တစ်လောကလုံးမှာ အသံရယ်လို့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ခံစားချက်တစ်မျိုးစီနှင့် ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေသာ မြည်ဟည်းနေတယ် ထင်မိသည်။

အဲဒီနေ့တုန်းက မဆုံတွေ့ဖြစ်လိုက်ကြတဲ့ ထက်လှနှင့် မိုးစွေ နှစ်ယောက်တွင် အဲဒီနေရာမှ အရင်ထွက်ခွာပြန်လှည့်သွားခဲ့သူဟာ မိုးစွေလား ထက်လှလား ဆိုတာ မိုးစွေရော ထက်လှရော နှစ်ဦးလုံး ဘယ်သောအခါမှ ပြန်သိနိုင်ကြမယ်ထင်။

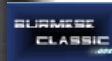

တကယ်တော့ ...

အချစ်ဆိုတာဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ...

ရင်မှာတိတ်တခိုး သိမ်းဆည်းသွားရမယ့် အရာ

လည်း ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

လမ်းဆုံ